COLECȚIA

Iubiri de poveste

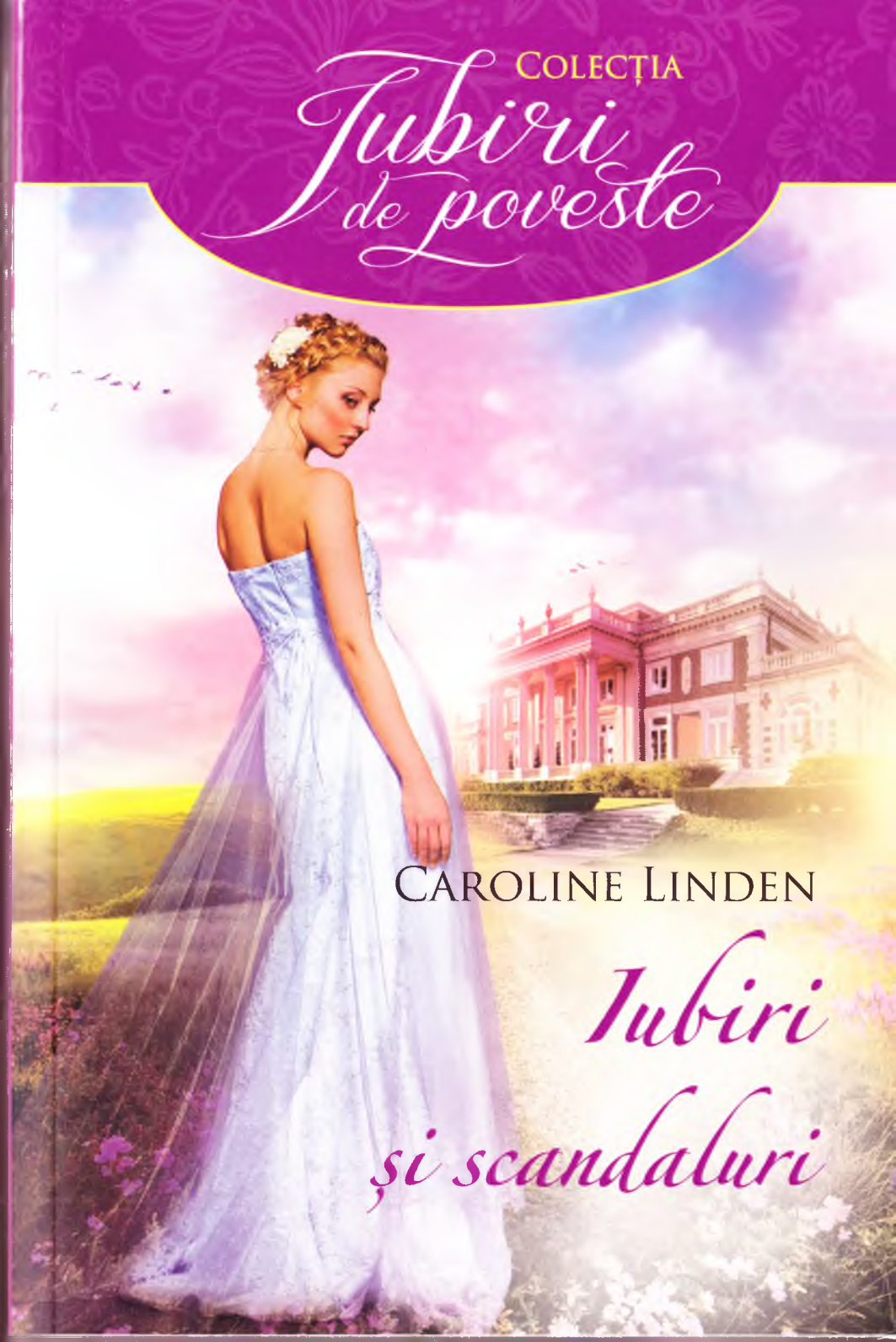

CAROLINE LINDEN

Iubiri și scandaluri

SERIA „POVEȘTI SCANDALOASE"

Penelope Weston nu îl place deloc pe Benedict Lennox, Lord Atherton. Poate că este moștenitorul fermecător și agreabil al unui conte și cel mai chipeș bărbat din lume, dar ea nu poate uita că acesta și-a abandonat prietenul la nevoie și nici că a curtat-o odinioară pe sora ei, Abigail. Este, de fapt, ultimul om de pe pământ cu care s-ar mărita vreodată. Ce bine ar fi dacă nu s-ar simți atât de atrasă de acest ticălos arogant!

Cândva, Benedict crezuse că se înțelegea destul de bine cu Penelope. Și, cu toate că acum ar avea nevoie de o mireasă bogată care să-l ajute să scape de controlul tiranicului său tată, cutezătoarea Penelope nu se potrivește cu idealul lui pentru o căsnicie-model... până când o faptă bună se termină prost, și zvonurile scandaloase leagă numele lui de cel al lui Penelope. Poate că ea nu este soția liniștită și rațională pe care credea că și-o dorește, dar este frumoasă, seducătoare... și mult mai pasională decât și-ar fi putut închipui vreodată. Oare o căsnicie care începe cu un scandal poate deveni și o poveste de dragoste adevărată?

Caroline Linden, este autoarea a 18 cărți distinse cu numeroase premii. Printre acestea se numără premiul Daphne du Maurier și faimosul premiu RITA din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0745-4
9 786063 307454
Alma

CAROLINE LINDEN

Iubiri și scandaluri

Love in the Time of Scandal
Caroline Linden
Copyright © 2015 P.F. Belsley

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Iubiri și scandaluri
Caroline Linden

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Iubiri și scandaluri / Caroline Linden.
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0745-4

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Iubiri și scandaluri

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

Alma

Prolog

1805
Stratford Court, Richmond

Perseu zăcea pe dușumea, distrus. Brațul lui, despărțit de trup, ținea în sus capul retezat al Meduzei, de parcă ar fi vrut să își respingă atacatorul; și, într-adevăr, Benedict Lennox se gândea că l-ar fi putut preface în piatră.

Înainte de a cădea, Perseu ținuse capul Meduzei foarte sus, pregătindu-se să facă un pas înainte. Fața Gorgonei era schimonosită de furie, și ochii ei păreau să urmărească pe cineva. Era hidoasă, înfricoșătoare chiar, dar tatăl lui Benedict spunea că era o capodoperă, și tata se pricepea la artă. Ocupa și poziția care se cuvenea unei capodopere, la capătul scării principale din Stratford Court, cu o oglindă mare în spatele ei, ca să poată fi văzută și din spate. Benedict încerca întotdeauna să nu se uite spre ea când trecea pe acolo, dar acum nu prea avea cum s-o evite. Soclul se odihnea printre rămășițele oglinzii, în timp ce Perseu și trofeul său zăceau în bucățele pe palier, printre cioburile strălucitoare de sticlă spartă.

– Știi ceva despre asta? Vocea contelui de Stratford era obișnuită, aproape dezinteresată.

Fiul său înghiți cu greu.

– Nu, domnule.

– Nu? Ducele se legănă pe călcâie. Chiar nimic? Nici măcar nu o recunoști?

Oh, nu. Fusese un răspuns greșit. Căută frenetic unul bun.

– Nu, domnule. Nu m-am referit la asta. Este o statuie a lui Perseu.

Lordul Stratford scoase un sunet slab, dezamăgit.

– Nu e doar o statuie a lui Perseu. E una dintre operele cele mai valoroase ale unui mare sculptor, Canova. Uite ce frumos a redat forma zeului și cum a încapsulat răul din Gorgona! Se opri. Dar ție nu-ți pasă de asta, nu?

Benedict nu spuse nimic. Știa că nu exista nici un răspuns corect la întrebarea aceea.

Stratford oftă.

– Ce păcat! Speram că unicul meu fiu va fi mai atent la studiul clasicilor, dar vai! Poate că ar trebui să mă bucur că ai recunoscut-o măcar. Altfel, toată conversația noastră ar fi zadarnică.

Benedict Lennox își strânse pumnii până îl dureră articulațiile. Stătea rigid și atent, fermecat de cioburile de sticlă și de piatră din fața lui.

Tatăl lui își împreună mâinile la spate, cu gestul pe care îl făcea perceptorul lui Benedict când îi explica o problemă mai complicată de matematică.

– Să vedem, ce altceva poți să-mi mai spui despre această statuie?

– I s-a întâmplat ceva teribil, domnule.

– Crezi că a fost lovită de fulger? întrebă contele cu o grijă exagerată.

Cerul care se vedea prin ferestrele cu menouri era limpede ca oglinda și albastru ca un ou de prigorie.

– Puțin probabil, domnule.

– Nu, poate că nu, murmură tatăl lui, privindu-l pătrunzător. Benedict ar fi vrut să nu se uite în ochii aceia ficși, dar știa că ar fi fost o greșeală. Poate că a fost un glonț rătăcit de un braconier?

Stratford Court se afla în mijlocul unui parc îngrijit, înconjurat doar de grădini, poteci pietruite și pajiști care se deschideau până departe. Pădurile în care ar fi putut hoinări braconierii se aflau dincolo de râu. Benedict își dori să fi fost mai aproape. Ar fi vrut să le fi explorat chiar în momentul acela.

– Posibil, dar la fel de improbabil, domnule.

– Nu a fost un braconier, spuse Stratford gânditor. Mărturisesc că am rămas fără idei! Cum oare se poate sparge o statuie

de o valoare inestimabilă, fără nici o influență din exterior? Nu numai ea, dar și oglinda. Spargerea unei oglinzi aduce ghinion.

El rămase tăcut. Nu știa nici asta, deși bănuia că avea să fie pedepsit pentru asta. Ghinion, într-adevăr!

– Ce spui, Benedict? Care este concluzia logică?

I se păru că îi amorțise limba.

– Probabil că a fost cineva din interiorul casei, domnule.

– Sigur că nu! Cine ar face așa ceva?

Nu apucă să se gândească la un răspuns, fiindcă prinse cu coada ochiului o mișcare aproape imperceptibilă. Încercă să-și controleze impulsul de a se uita într-acolo, dar tatăl lui îi observă tresărirea involuntară și se întoarse să-i urmărească privirea. Două fetițe se iviseră pe furiș în spatele stâlpului din capătul scării.

– Veniți încoace, încântătoarele mele fiice, veniți încoace, spuse contele.

Benedict simți că i se face inima cât un purice. Dintr-odată, ghici ce se întâmplase cu oglinda. Samantha, care avea doar patru ani, părea puțin nesigură; dar Elizabeth, care avea șapte ani, era albă ca varul de frică. Încet, surorile coborâră scările, schițând cu grijă o reverență când ajunseră la capăt.

– Iată-le pe micuțele mele frumoase! Contele le privi critic. Lady Elizabeth, îți cade eșarfa. Iar tu, Lady Samantha, te-ai murdărit pe rochie.

– Îmi pare rău, tată.

Elizabeth își trase eșarfa, așezând-o mai strâmb decât era. Samantha se mulțumi să-și strângă mâinile la spate și să se uite la dușumea. De abia părăsise camera copiilor, și nu prea îl cunoștea pe conte.

– Eu și fratele vostru încercăm să rezolvăm un mister. Contele flutură o mână spre distrugere. Știți ce s-a întâmplat cu statuia aceasta?

Elizabeth se făcu și mai albă în timp ce se uita la capul Gorgonei.

– S-a spart, tată, ciripi Samantha.

– Foarte bine, îi spuse contele. Știi cum?

Privirea îngrozită a lui Elizabeth se întoarse spre el. Benedict reuși să clatine imperceptibil din cap înainte ca tatăl lui să-l privească.

– Benedict spune că nu știe, rosti aspru Stratford. Nu căuta răspunsul la el, Elizabeth.

În momentul în care contele se întorsese cu spatele spre ele, Elizabeth își înghionti sora și își duse un deget la buze. Ochii căprui ai Samanthei se făcură rotunzi și se apropie și mai mult de Elizabeth, căutându-i mâna.

Stratford se întoarse din nou spre fiicele lui.

– Nu știe nici una din voi? Elizabeth clipi de câteva ori, dar clătină din cap. Samantha? o îndemnă tatăl. Este păcat dacă nu răspunzi.

Expresia Samanthei deveni îngrijorată. Benedict simți cum i se punea un nod în gât, și ochii i se încețoșară. Respiră adânc ca să își liniștească nervii tulburați și vorbi înaintea surorii lui.

– A fost vina mea, tată.

– Vina ta? Fața tatălui se înroși de furie, deși vocea îi rămase calmă și rece. Cum așa, Benedict?

Ce trebuia să spună? Dacă nu era o poveste credibilă, contele avea să-l biciuiască fiindcă mințise, și apoi sora lui urma să fie pedepsită pentru greșeala efectivă, guvernanta avea să fie concediată, fiindcă nu își îndeplinise sarcinile cu mai multă grijă, iar mama lui urma să fie criticată aspru fiindcă angajase o incapabilă. Și toate din cauza unei statui urâte pe care toată lumea încerca să nu o vadă.

Stropi fini de transpirație îi broboniră fruntea. La școală, băieții mințeau ca să nege o greșeală, dar cum să minți ca să revendici o greșeală? Trebuia să îi întrebe trimestrul următor. Dar asta nu îl ajuta acum.

Trase aer în piept, cutremurându-se.

– A fost din vina unei mingi de crichet, domnule. Voiam să o arunc și... și am scăpat-o, așa că m-am întins să o prind... Stomacul i se strânse. Avea să fie biciuit aspru pentru asta. Îmi cer scuze, domnule!

Un moment fără sfârșit, Stratford se uită la el cu privirea aceea îngustată, crudă. Ca un șoim, părea că nu simțea nevoia să clipească.

– Când a avut loc această neglijență?

– Nu demult, tată. Inima îi bătea ca un ciocan dureros, dar se sili să continue. Elizabeth părea gata să izbucnească în plâns, și asta nu i-ar fi ajutat pe nici unul. Încercam să găsesc o servitoare care să îmi dea o mătură, ca să pot curăța dușumeaua.

Palma pe care o primi după cap îl făcu să se clatine.

– Un viconte nu mătură, lătră contele. Să cauți o mătură, nu mai spune!

– Nu, tată, șopti el.

– Nici nu minte! A doua palmă fu mai puternică, dar el era pregătit deja. Contele păși în jurul lui, cu pulpanele fracului fluturând. Elizabeth, unde e dădaca voastră?

– În grădină, tată.

Vocea ei subțire tremură.

– Întoarce-te la ea cu sora ta, și nu mai umblați aiurea. Se întoarse spre Benedict. Vino cu mine!

Elizabeth îi aruncă o privire chinuită în timp ce o lua pe Samantha de mână. O văzu aplecându-se și luând o păpușă, care zăcea aproape nevăzută pe treapta de jos, și apoi plecară în grabă pe scări. Speră că scuturase rochița păpușii de cioburile de oglindă.

Drumul până la biroul contelui fu lung. Benedict număra fiecare pas ca să nu se gândească la ceea ce avea să se întâmple, privind țintă călcâiele tatălui său pășind larg în fața lui. Douăzeci și doi de pași până la parter. Patruzeci de pași la nord. Unsprezece la vest. Șase ca să traverseze biroul tatălui său și să stea în fața mesei largi, lăcuite, cu penița ornamentată și călimara.

– Nu pot suporta mincinoșii, Benedict! Contele ocoli biroul îndreptându-se spre fereastra mare care dădea spre râu. Ar fi trebuit să știi asta deja.

Benedict aruncă o privire pe fereastră. Râul sclipea placid, invitându-l. Era o zi frumoasă de vară și el își terminase devreme lecțiile, plănuind să treacă râul cu barca spre țărmul sălbatic. Prietenul lui Sebastian stătea probabil deja pe trunchiul bătrânului

stejar, legănându-și picioarele deasupra apei și așteptându-l să vină. Începuseră de curând să caute cu hotărâre o grotă care intrase de mult în legendă. Toată lumea spunea că fusese astupată cu ani în urmă, dar Lady Burton, care deținea domeniul pe care se aflase – și cu puțin noroc se mai afla încă – grota, le permisese s-o caute. În sinea lui, Benedict era sigur că grota avea să se dovedească a fi locul perfect în care se putea ascunde de furiile tatălui său. Dacă ar fi știut unde era, ar fi fugit din cameră chiar atunci, ar fi strigat la surorile lui să-l urmeze și le-ar fi trecut râul. Ar fi putut rămâne în grotă cât voiau; Sebastian le-ar fi adus mâncare pe furiș de la el de acasă și nu s-ar mai fi întors niciodată la Stratford Court. După un timp i-ar fi trimis mamei lor un bilet și ar fi fugit și ea ca să li se alăture în pădure. Toți patru ar fi putut trăi acolo pentru totdeauna, cățărându-se în copaci și spălându-se în râu, și nu ar mai fi trebuit să suporte niciodată o ciomăgeală din pricina unei statui sfărâmate sau a altui lucru.

Contele ridică nuiaua subțire de pe pervazul ferestrei, întrerupând clipa aceea de gânditoare năzuință.

– Nu doar mincinos, ci și neglijent. Statuia aceea e de neînlocuit. Și nu ai venit să mărturisești imediat. Ar fi trebuit să fiu un mare bleg, ca să îți imaginezi că nu aveam să văd asta. Ocoli biroul. Eu văd totul.

– Da, domnule.

– Ei bine? Nuiaua lovi la întâmplare și cizma înălțimii sale lordul pocni. Ce aștepți?

Băiatul aruncă o ultimă privire plină de dor spre râu și pădurile din depărtare înainte de a închide ochii. Acum avea să dureze cel puțin o săptămână înainte de a scăpa din casă. Prudent, își așeză mâinile pe birou, sprijinindu-se.

– M-am săturat de treburile astea, Benedict. Aștept mai mult de la tine.

– Știu, domnule, șopti el, rușinat de vocea lui șovăielnică.

Tatăl lui disprețuia oamenii slabi, fricoși.

– Nu, spuse calm contele. Cred că nu știi... încă.

Ridică nuiaua și începu.

*

Se făcu noapte de-a binelea înainte ca ușa dormitorului să se deschidă.

– Ben? șopti Elizabeth agitată. Ești treaz?

Ridică fruntea și se cutremură, simțind din nou cum îi zvâcnea spinarea.

– Da.

Urmă un foșnet și ușa se închise în liniște.

– Am reușit să salvez un pic de lapte. Ea se ghemui lângă pat și îi întinse ceașca. Cred că dădaca s-a uitat anume în altă parte.

El se trase spre marginea patului. Îl durea tot, de la umeri la coapse. Stângaci, sorbi din cana lui Elizabeth.

– Nu cred că e corect să fii biciuit și să primești doar pâine și apă timp de o săptămână.

Benedict oftă, odihnindu-și fruntea pe saltea.

– Nu contează ce credem noi.

– Știu. Ochii ei se umplură de lacrimi. Îmi pare rău, Ben! Samantha voia să o țină pe Bess, păpușa mea, dar eu am fost egoistă și nu am lăsat-o. Ea a tras de Bess și eu am tras înapoi, și ne-am ciocnit amândouă de statuie, și dădaca ne chema, și... și...

– Nu-ți face griji! El se întinse și o luă de mână. Ea se târî mai aproape și își sprijini fruntea de pat, alături de fruntea lui, ducându-i mâna la obrajii ei. Ai grijă ca Samantha să înțeleagă că nu trebuie să vorbească despre Bess.

Ea încuviință.

– O să am. I-am spus să pretindă că a avut un coșmar și să meargă să plângă în brațele dădacei în timp ce eu mă furișam aici cu laptele. Ești... ești rănit tare?

El se strâmbă, chiar dacă își simțea spatele cuprins de flăcări.

– Nu chiar.

– Mama o să vină să te vadă mâine, nu?

Așa spera și el. Uneori pedepsele includeau să stea departe de toată lumea. Elizabeth era singura care putea să vină să-l vadă, fiindcă dormitorul ei era încă în camera copiilor. Benedict credea că ar fi suportat mult mai ușor pedeapsa dacă mama ar fi venit să îi mângâie părul, să îi pună comprese reci pe spate și să îi citească. Făcuse asta atunci când contele era departe de Stratford

Court. Bineînțeles, atunci când contele era departe, nici el nu era biciuit.

– Aș vrea să plece la Londra, șopti sora lui, ca un ecou al gândurilor sale.

– Și eu. El își dorea să plece la Londra sau în oricare altă parte și să rămână acolo pentru totdeauna. Ar trebui să te întorci în pat înainte ca dădaca să-și dea seama că ești aici.

Ea ținu cana, ca să poată termina laptele. Cu lăcomie, el sorbi și ultimul strop, apoi o împinse ușor.

– Noapte bună, Ben, îi șopti ea la ureche. Îți mulțumesc.

El închise ochii în timp ce ea se strecura afară din cameră. Dacă nu și-ar fi asumat răspunderea, tatăl lor ar fi început să le bănuiască pe fete. Stratford nu își bătuse niciodată fiicele – Benedict se întrebă dacă nu avea să le bată după ce creșteau mai mari –, dar le-ar fi pedepsit în alte moduri. Dacă Stratford ar fi văzut-o pe Bess aruncată la capătul scării și ar fi ghicit adevărul, probabil că ar fi ars păpușa. Asta i-ar fi zdrobit inima lui Elizabeth; o iubea pe Bess și avea mare grijă de ea.

După câteva zile, spatele nu o să-l mai doară atât de rău. Săptămâna cu pâine și apă avea să fie grea, dar avea zece ani – aproape unsprezece – era aproape bărbat, și surorile lui mai mici aveau mai mare nevoie decât el de lapte și de mâncare bună. Dacă avea noroc, mama lui avea să găsească o cale de a veni la el și de a face ca zilele să treacă mai ușor. Și ca să vadă și partea bună, putea acum să-și facă lecțiile acolo, în loc să trebuiască să meargă în camera de studiu.

Dar își dorea din tot sufletul să fi fost fiul oricărui alt bărbat, numai al contelui de Stratford nu.

Capitolul 1

1822
Londra

Unii oameni se nasc cu darul de a aprecia profund lucrurile mărunte din viață: o carte bună, o grădină frumoasă, un cămin liniștit și pașnic. Nimic nu le place mai mult decât să-și îmbogățească mintea prin lectură, să practice o artă, cum ar fi pictura sau cântatul la un instrument, sau să îi ajute pe cei bolnavi și neputincioși. Asemenea oameni sunt într-adevăr nobili și demni de urmat.

Penelope Weston nu era o asemenea persoană.

De fapt, nu se simțea nici pe departe nobilă sau demnă de urmat în timp ce stătea lângă perete la balul oferit de Lady Hunsford și privea întunecată perechile frumoase care se roteau pe dușumea. Nu era invidioasă... nu chiar atât de tare... dar, cu siguranță, plictisită. Acesta nu era un sentiment nou. Odinioară, balurile și petrecerile fuseseră cel mai excitant lucru din lume. Tremurase împărtășind ultima bârfă și discutând moda sezonului cu sora ei mai mare, Abigail, și cu prietena lor, Joan Bennet. Nici una din ele nu fusese populară, așa că aveau destul timp de discuție la baluri, întrerupte doar ocazional de câte un gentleman care o invita la câte un dans pe una dintre ele.

Pe vremea aceea, toate recunoșteau că și-ar fi dorit să fie invitate de mai multe ori la dans, și să primească vizite acasă, cu flori în mână, și să fie rugate să iasă la o plimbare în parc. Nici una nu dorea să rămână fată bătrână toată viața, la urma urmei. În timp ce Joan ajunsese la disperare din pricina înălțimii ei, iar Abigail se temea că numai vânătorii de zestre ar fi dorit-o, Penelope crezuse sincer că undeva exista un bărbat care să considere atrăgătoare

silueta înaltă și sculpturală a lui Joan, și un alt bărbat care să o vrea pe Abigail și din alte motive, în afară de cel al dotei.

Ei bine, se dovedise că avusese dreptate. Joan se căsătorise cu aventurosul viconte Burke, iar Abigail era până peste cap îndrăgostită de proaspătul ei soț, Sebastian. Penelope era foarte fericită pentru amândouă, chiar era... dar în același timp se simțea lăsată pe dinafară, pentru prima dată în viață. Sora ei era doar cu un an mai mare, și fuseseră cele mai bune prietene toată viața – și acum Abigail locuia fericită la țară în Richmond, frecventând o societate atât de liniștită, încât lui Penelope îi venea să țipe și să fugă din cameră. Mirele lui Joan o dusese într-o călătorie de nuntă foarte palpitantă și exotică în Italia, iar Penelope era teribil de invidioasă, însă era clar că nu avea cum să o însoțească. Și astfel rămăsese singură, stând din nou lângă pereții sălilor de bal, dar de data asta fără prietenele ei dragi cu care să-și petreacă timpul.

– Domnișoară Weston! O, domnișoară Weston, ce plăcere să te văd în seara aceasta!

Penelope își întrerupse reveria și zâmbi. Frances Lockwood strălucea în spatele ei, cu obrajii îmbujorați de la dans. Frances era la începutul primului ei sezon, și privea încă uimită vârtejul social din Londra.

– Și mie îmi face plăcere, domnișoară Lockwood. Sper că te simți bine.

Fata mai tânără încuviință.

– Foarte bine! Cred că e cea mai frumoasă sală de bal pe care am văzut-o vreodată!

Penelope zâmbi în continuare. Exact cu trei ani în urmă, fusese și ea exact la fel de uimită și de încântată ca și domnișoara Lockwood. Era amuzant, dar și deconcertant să vezi cum trebuie să li se fi părut ea altora pe atunci.

– E o încăpere foarte elegantă. Lady Hunsford chiar are talent la aranjamentele florale.

– Într-adevăr! încuviință cu înflăcărare domnișoara Lockwood. Și muzicanții sunt foarte talentați.

– Sunt.

Penelope se simți mult mai matură decât cei douăzeci și patru de ani ai ei, discutând despre aranjamente florale și muzicanți. Probabil că mama ei schimba aceleași comentarii cu prietenele sale.

Domnișoara Lockwood păși sfioasă mai aproape.

– Și domnii sunt foarte chipeși, nu crezi?

Acum Penelope zâmbi puțin cam rigid. Frances Lockwood era nepoata unui viconte. Tatăl ei era un simplu gentleman, iar mama ei fusese fiica unui bancher, dar legătura aceea nobilă făcea toată diferența. Tatăl lui Penelope fusese avocat înainte de a face avere cu investițiile sale în minele de cărbuni, și negreala acelei origini nu fusese niciodată îndepărtată. Familia Lockwood era primită oriunde; Frances, a cărei dotă era doar jumătate din dota lui Penelope, era considerată o moștenitoare de dorit. Nu că Penelope și-ar fi dorit pretendenții lui Frances – niște tineri prostănaci cu buzunarele goale, în cea mai mare parte –, dar simțea cum fierbe când îi vedea dând din coadă pe lângă Frances.

– Sunt mulți domni chipeși în Londra, spuse ea tare.

Erau, într-adevăr, deși nu se vedea nici unul în partea aceasta a sălii, unde se adunaseră doamnele nemăritate. Dacă Joan ar fi fost acolo, ar fi putut discuta despre haimanalele scandaloase care leneveau elegant în celălalt capăt al încăperii, mai aproape de vin. Dar Frances avea doar șaptesprezece ani și ar fi roșit speriată dacă Penelope ar fi admirat cu glas tare modul în care se mulau pe coapse pantalonii lordului Fenton.

Frances încuviință, cu un zâmbet fericit. Se apropie puțin mai mult de Penelope și coborî vocea:

– Domnișoară Weston... pot să am încredere în tine? Ai fost foarte bună cu mine, și sper să primesc sfatul tău – ei bine, știi, cum trebuie să mă port cu domnii care sunt interesați doar de *un singur lucru*.

Oh, vai de mine! Frances se referea la vânătorii de zestre care se înghesuiau în jurul ei. Penelope încercă să nu ofteze. Din nefericire avea prea multă experiență în privința acestor bărbați și prea puțină experiență cu pretendenții adevărați. Probabil că era

persoana cea mai puțin potrivită pentru un asemenea sfat, dar Frances continuă să o întrebe.

– Te deranjează vreunul? Dacă e așa, trebuie să-l trimiți la plimbare imediat. Un asemenea bărbat nu o să te facă niciodată fericită dacă îi pasă doar de averea sau de legăturile tale.

– Oh, nu, știu asta foarte bine, răspunse cu sinceritate Frances. L-am respins pe domnul Whittington, pe sir Thomas Philpot și chiar pe lordul Dartmond, deși mama nu a fost foarte încântată în ultimul caz. Numai când i-am explicat că tu l-ai respins spunând că e cel mai josnic vânător de zestre, s-a mai înmuiat.

Contele de Dartmond avea cel puțin patruzeci de ani și o aplecare fatală spre jocurile de noroc. Doamna Lockwood trebuie să fi fost nebună dacă se gândea la el ca la un posibil ginere, cât o fi fost el de conte.

– Sunt sigură că vei fi foarte fericită că i-ai respins, când vei întâlni un domn mai drăguț, căruia să-i pese doar de tine.

Tânăra încuviință, cu fața strălucind din nou.

– O știu! Știu, fiindcă l-am întâlnit! Oh, domnișoară Weston, e cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată. Se îmbracă întotdeauna atât de elegant și e cel mai bun călăreț pe care l-am văzut, și mare amator de muzică – m-a ascultat cântând aproape o oră la ultima vizită, și a spus că sunt minunată la pian. Frances părea fermecată de-a binelea; era foarte îndrăgostită de pian și exersa o oră în fiecare zi, activitate căreia Penelope nu i-ar fi putut nici măcar supraviețui, darămite să-i mai și placă. Și în plus, e moștenitorul unui conte și nu are nevoie de averea mea. Mama e atât de încântată, și tata, la fel. Mă vizitează de aproape două săptămâni și întotdeauna îmi aduce un mic dar sau o floare, și e cel mai încântător și plăcut domn pe care ți l-ai putea imagina.

Penelope încuviință, sperând că era totul adevărat.

– Ce minunat! Ți-am spus că aici sunt și domni adevărați. Trebuie doar vânați.

Frances râse aproape amețită.

– Chiar sunt! Celelalte prietene ale mele au fost atât de scandalizate când am refuzat să îl accept pe domnul Whittington, fiindcă e cel mai îndemânatic dansator, chiar dacă e înglodat

în datorii, dar tu ai avut cu adevărat dreptate. Pun pe seama sfatului tău înțelept fericirea pe care o simt acum – într-adevăr, pentru partida minunată pe care o s-o fac! Pot să-ți fac cunoștință cu el? Trebuie să vină aici în seara asta.

Timp de o clipă, Penelope se simți îndemnată să spună că nu voia. Era destul de rău să te simți bătrână și nedorită alături de Frances. Prietena ei era dulce și bună, dar și cam prostuță, și naivă. Era destul de rău să le vadă pe Joan și Abigail căsătorite în chip fericit cu doi bărbați chipeși; Penelope le iubea și le dorea să fie fericite. Voia și ca Frances să fie fericită, dar în seara asta îi era puțin cam greu să o vadă pe Frances găsindu-și bărbatul ideal și luată pe sus în primul ei an la Londra, în timp ce Penelope fusese ignorată de toți timp de trei ani, în afară de cei mai rapace vânători de zestre.

Dar asta era meschinărie. Reuși să afișeze alt zâmbet.

– Bineînțeles. Știi că mi-a plăcut întotdeauna să cunosc bărbați chipeși.

Frances făcu ochii mari auzind ultimele cuvinte, și Penelope adăugă în grabă:

– Și sunt deosebit de încântată să cunosc unul care te adoră.

Zâmbetul lui Frances reapăru.

– Mă adoră, domnișoară Weston, chiar cred că mă adoră! A sugerat chiar că intenționează să vorbească în curând cu tăticul meu. O îmbujorare foarte plăcută îi coloră obrajii. Cum trebuie să răspund, dacă mă întreabă ceva despre asta?

– Dacă vrei să te căsătorești cu el, trebuie să îi spui tatălui dumitale că e bărbatul potrivit. Și să îți aperi părerea, adăugă ea. S-ar putea ca părinții să nu îți înțeleagă întotdeauna inima, așa că trebuie să te asiguri că le-o spui apăsat.

– Da, bineînțeles, încuviință Frances. Sper că tu îl vei aproba, domnișoară Weston.

– Aprobarea ta contează.

Penelope se întrebă dacă ea așteptase vreodată cu atâta nerăbdare ca altcineva să îi valideze părerea. Avea să o întrebe pe Abigail, cu viitoarea ocazie în care avea să-și întâlnească sora.

– Îl văd, spuse Frances, cu un țipăt de încântare nervoasă. Oh, vai de mine, e atât de chipeș! Și uniforma lui e foarte elegantă! Nu crezi?

Penelope urmări privirea amicei ei și văzu un grup de ofițeri din Garda Regală, care își făceau țanțoși intrarea. Instinctiv, colțurile gurii i se lăsară. Întâlnise câțiva vara trecută, când unul dintre ei, Benedict Lennox, Lord Atherton, o curtase pe sora ei. Penelope era sigură că nu fusese îndrăgostit de Abigail, și când Abigail mărturisise că iubea un alt bărbat, lordul Atherton reacționase ca un copil contrariat. Penelope sperase că nu se afla în grup, dar îi zări părul negru.

Își stăpâni pornirea de a pleca în altă direcție. Nu îl văzuse de când se despărțiseră ultima dată, când el ajutase șovăielnic la rezolvarea unui mister vechi ce pătase numele bărbatului pe care îl iubea Abigail. Sebastian Vane fusese acuzat că furase o sumă mare de bani de la tatăl lordului Atherton, și Atherton însuși nu făcuse nimic ca să infirme acest zvon – chiar dacă fusese cândva cel mai bun prieten al lui Sebastian. Penelope recunoștea fără tragere de inimă că Atherton se purtase destul de decent după aceea, dar tot îl credea nesincer și interesat mereu doar de treburile lui, fără să țină seama de ceea ce îi cereau adevărul și dreptatea.

Doar când Atherton se întoarse și se uită spre ele, Penelope realiză că se holba la el. Își întoarse repede privirea și se îndreptă ușor, sperând că el nu o observase. Însă asta o făcu să vadă mai bine fața lui Frances, care strălucea de bucurie.

Fiindcă...

Penelope închise ochii, rugându-se să se fi înșelat. Fiindcă mintea ei potrivea toate detaliile, cu câteva momente prea târziu, și ajungea la o concluzie înfricoșătoare. Atherton era moștenitorul contelui de Stratford, care era un om foarte bogat. Era îngrozitor de chipeș, fapt pe care Penelope îl recunoștea cu mare dezgust. Și când se uită rapid pe sub gene, văzu că se îndrepta direct spre ele două.

Oh, Doamne! Ce putea să spună acum?

– Domnișoară Lockwood.

Penelope își arătă dinții în timp ce el se înclina. Vocea lui era blândă și catifelată, felul de voce pe care ți-ai dori să o auzi șoptindu-ți obrăznicii la ureche.

– Ce plăcere să te văd în seara asta!

– Plăcerea e de partea mea, milord. Roșind și strălucind, Frances schiță o reverență. Îmi permiți să ți-o prezint pe buna mea prietenă, domnișoara Penelope Weston?

Privirea lui se îndreptă spre ea fără nici o sclipire de surprindere. O văzuse, și era evident mai bine pregătit pentru întâlnire decât ea.

– Bineînțeles. Dar eu și domnișoara Weston ne cunoaștem deja.

Penelope se înclină în timp ce Frances căsca gura.

– Într-adevăr, milord.

– Eu... eu nu știam asta, se bâlbâi Frances, arătând din nou neliniștită. Sunteți prieteni foarte buni? Oh, vai de mine, aș vrea să fi știut!

– Nu, de-abia ne cunoaștem, spuse Penelope înainte ca el să poată răspunde.

Ochii albaștri strălucitori ai lui Atherton zăboviră un moment asupra ei, înainte de a se întoarce spre Frances.

– Familia Weston are o proprietate lângă Stratford Court.

– Atunci sunteți doar vecini? întrebă Frances plină de speranță. În Richmond?

– Există un râu care ne desparte, o asigură Penelope. Un râu foarte lat.

Atherton o privi sarcastic, dar, din fericire, nu o contrazise.

– Da, în Richmond. Din nefericire, eu sunt reținut în Londra aproape tot timpul anului. Cred că sora mea Samantha o cunoaște mai bine pe domnișoara Weston.

– Într-adevăr, spuse Penelope cu un zâmbet strâmb. Sper că Lady Samantha e bine.

– Da, încuviință Atherton după o pauză de o clipă. E bine.

Prea târziu, Penelope își aminti de Samantha. În zelul lor de a dovedi că Sebastian Vane nu era vinovat, pentru ca Abigail să se poată căsători cu el, surorile Weston scoseseră fără să vrea

la iveală un secret întunecat al Samanthei, unul despre care fratele ei declarase că avea să aibă consecințe neplăcute pentru ea. Penelope nu dorise să-i facă necazuri Samanthei, dar Sebastian fusese acuzat de ucidere și hoție; fericirea lui Abigail depindea de reabilitarea lui, iar Samantha era singura persoană care îl putea ajuta. Penelope se dădu înapoi când își dădu seama că vorbise despre ea, dar Atherton spusese că era bine, astfel că urmările nu fuseseră poate atât de grave cum prezisese el. Ei îi plăcea de Samantha cu adevărat – mai mult decât de fratele acestei lady – și îi părea rău că fusese atât de egoistă când venise vorba despre numele ei.

Preț de o clipă tensionată, părură să înghețe; Penelope își mușca limba, Frances era neliniștită și Atherton se uita la ea cu o intensitate ciudată. El se scutură primul.

– Domnișoară Lockwood, sper că mi-ați păstrat un dans.

Zâmbetul reveni pe buzele lui Frances, deși mai puțin strălucitor decât înainte.

– Bineînțeles, milord. Sunt liberă următoarele două.

– Excelent.

Atherton o privi cu căldură, și Frances păru să se legene pe picioare.

Penelope se strădui din răsputeri să nu-și dea ochii peste cap. Cum putea scăpa de asta? Slavă Domnului, văzu o față familiară care traversa încăperea și zâmbi larg, ușurată.

– Trebuie să mă scuzați, am văzut-o pe scumpa mea prietenă, doamna Townsend. Domnișoară Lockwood, lord Atherton.

Schiță o reverență rapidă și o luă la fugă.

– Olivia!

Prietena ei scruta încăperea și nu păru să îi observe apropierea; astfel că tresări atunci când auzi exclamația acesteia.

– Oh, spuse ea cu o voce gâtuită. Penelope! M-ai speriat!

Penelope clipi.

– Văd și eu. La cine te așteptai, la un căpcăun?

Un moment, fața Oliviei îngheță, de parcă s-ar fi temut cu adevărat, dar apoi zâmbi melancolic. Clătinând din cap, se întoarse cu spatele spre sală și o prinse pe Penelope de mână.

– Iartă-mă; eram cu capul în nori. Te distrezi la bal?

– Destul de bine. Penelope o privi mai atent. Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorată.

Olivia dădu din mână.

– Nu-i nimic. Ce drăguț din partea ta să îți părăsești prietenii și să vii la mine!

Penelope de abia reuși să nu pufnească.

– Nu știu cum aș fi putut să mai stau. Nu o să ghicești niciodată cine e noul pretendent al domnișoarei Lockwood.

– Cine?

– Lordul Atherton, șopti Penelope, după ce privi atentă în spate. Se lăsase deja condusă de temperament în seara asta și nu era exclus ca el să audă cel mai neînsemnat cuvânt pe care îl rostea pe seama lui.

Olivia păru surprinsă.

– Atherton? Domnul care a curtat-o...?

– Același, spuse Penelope înverșunată. Și sora mea s-a simțit atât de crudă când l-a refuzat! Trebuie să-i scriu imediat și să o asigur că, departe de a suferi, și-a găsit o fată mai tânără și mai prostuță cu care să se însoare.

– Ei, Pen, asta nu se știe. Poate că e profund atașat de ea.

De data asta Penelope nu se putu abține și pufni:

– Ea, cu siguranță, e atașată de el. E bărbatul perfect, după spusele ei. Nu știu cum mi-aș fi păstrat calmul dacă aș fi știut despre cine e vorba. Stă și o ascultă exersând la pian – poți să-ți imaginezi?

– Poate că îi place.

Penelope făcu ochii mari, cu evidentă neîncredere.

– Poate că i s-au aprins atât de mult călcâiele după ea, încât e mulțumit doar să stea acolo și să o privească, adăugă Olivia. Se mai întâmplă.

– Huh.

Penelope se strâmbă. Doar ideea că lordul Atherton stătea și se uita la ea era destul ca să i se facă pielea de găină.

– Ei bine, e crucea pe care trebuie să o poarte domnișoara Lockwood, spuse Olivia practic.

– Dar dacă se căsătorește cu ea, va trebui să îl văd din când în când.

Frances putea fi tânără și naivă, dar era simpatică, și Penelope o plăcea.

Olivia râse și trecu brațul lui Penelope pe sub brațul ei.

– Poate că se va elibera de vrajă și își va schimba hotărârea în privința lui.

Îl zări pe lordul Atherton, conducând-o pe Frances pe dușumea într-un cadril. Frances radia de adorație în timp ce îl privea. Penelope trebui să se forțeze ca să nu alerge și să nu o prevină pe Frances să nu se îndrăgostească de zâmbetul lui încântător, de silueta lui atletică sau de fața dezgustător de perfectă.

– De dragul ei și al meu, mormăi ea, sper să fie așa.

Capitolul 2

Benedict Lennox nu se gândise niciodată că era o persoană care lua lucrurile prea ușor, dar acum își revizui această părere.

Era o surpriză foarte neplăcută să afle că Frances Lockwood era prietenă cu Penelope Weston. Pe de o parte din cauză că nu știa încă prea multe despre domnișoara Lockwood, dar pe de altă parte și pentru că ceea ce știa îi dădea de înțeles că ea nu semăna deloc cu Penelope. Domnișoara Lockwood era dornică să placă, ascultându-i fiecare cuvânt pe care-l rostea de parcă ar fi avut gravitatea unuia desprins din Scripturi. Și domnișoara Weston părea să considere vorbele lui biblice, dar mai degrabă ca pe sâsâitul șarpelui din Eden. Domnișoarei Lockwood îi plăceau lucrurile simple din viață, cum era să cânte la pian și să danseze. Domnișoara Weston tânjea după emoție și aventură, și nimic nu o intimida, așa cum văzuse Benedict prea bine; era ceva sălbatic și neconvențional la ea. Era ca și cum ar fi văzut-o pe Hestia lângă Afrodita.

Încercă să nu se gândească la celelalte diferențe dintre ele. Domnișoara Lockwood era rotundă la față și drăguță într-un mod copilăresc, în timp ce domnișoara Weston părea să ardă

cu o flacără interioară, care o făcea răpitoare. Înfățișarea domnișoarei Lockwood era perfectă pentru o soție; plăcută la vedere, dar nu tulburătoare. Viitorul soț al domnișoarei Weston, oricine ar fi fost sărmanul om, va avea nevoie de nervi tari ca să suporte privirile pe care i le aruncau ceilalți bărbați.

Benedict alungă toate aceste gânduri. În seara asta trebuia să nu se piardă cu firea în timp ce încerca să-și dea seama cât de serios voia să o urmărească pe domnișoara Lockwood. După două săptămâni de prietenie, ar fi trebuit să simtă ceva pentru fată și să știe ce simțea ea pentru el. Îi fusese o dată refuzată o cerere în căsătorie – tocmai de către sora domnișoarei Weston – și nu avea de gând să îndure din nou această umilință.

– Arăți încântător în seara asta, îi spuse el domnișoarei Lockwood, conducând-o pentru cadril.

Domnișoara Weston dispăruse în mulțime, și Benedict ar fi putut paria pe o sumă mare că îl pândea încă. Se înfioră, de parcă ar fi simțit privirea ei albastră pârjolitoare.

– Mulțumesc, domnule.

Domnișoara Lockwood roși, deși zâmbetul ei era încântat.

Benedict începu să se relaxeze. Aceasta era o tânără lipsită de șiretlicuri și de dorințe de răzbunare. Trebuia să nu se mai gândească la Penelope Weston și să își îndrepte atenția spre fata pe care se gândea să o ia de nevastă.

– Te distrezi la bal?

– Oh, da, mai ales acum că ești aici.

Își plecă modest ochii, dar el simți fericirea plină de ardoare din vocea ei.

El își plecă fruntea spre ea, în timp ce muzicanții începeau să cânte.

– Atunci îmi cer scuze că nu am venit mai devreme, dacă prezența mea îți produce mai multă plăcere.

Domnișoara Lockwood își ridică ochii spre el cu toată emoția oglindită în privire, în timp ce făceau reverența de început. Asta îi produse un fior pe jumătate satisfăcut și pe jumătate stingherit, de parcă ar fi câștigat ceva fără să încerce măcar să lupte. Ceea ce era absurd. Domnișoara Lockwood era moștenitoare; avea

pretendenți destui, iar el nu era singurul ei petitor. Dacă îl alegea, era pentru că îl dorea. Și el nu era un coate-goale nevrednic, care să nu aibă nimic de oferit unei femei. Din nefericire, multe dintre avantajele lui erau legate de tatăl său – bogăția, titlul, domeniile pe care avea să le stăpânească într-o zi –, dar Benedict știa că era un bărbat chipeș cu maniere plăcute. Nu avusese niciodată probleme să cucerească o femeie atunci când punea ochii pe una... cu excepția notabilă a lui Abigail Weston, spre încântarea răutăcioasă a surorii ei, Penelope.

Nu. Nu avea să se mai gândească la femeia aceea enervantă. Dansul îl aduse în fața domnișoarei Lockwood și îi zâmbi din nou.

– O cunoști de mult timp pe domnișoara Weston? îl întrebă ea.

Benedict blestemă în gând.

– Deloc.

– Eu o cunosc doar de câteva săptămâni, dar mi se pare foarte amuzantă și inteligentă. Privi spre el, curioasă. Ce crezi despre ea?

„Încerc să nu cred nimic", se gândi el.

– E așa cum spui, dar și loială și devotată familiei ei.

Domnișoara Lockwood încuviință, părând ușurată.

– Este, nu-i așa? Nu aveam idee ce să fac și cum să mă port la baluri, dar ea a fost atât de bună cu mine. Păi, m-aș fi făcut cu totul de râs fără ea!

Benedict respiră adânc, ca să calmeze ușoara neliniște pe care i-o inspiră această declarație. Din experiența lui, amestecul lui Penelope Weston nu era ceva bun.

– Sunt sigur că nu ai fi făcut-o. Ești o tânără lady cu multă judecată.

Ea se lumină auzindu-i cuvintele.

– Ești foarte amabil. Își coborî vocea. Un domn care m-a vizitat nu a fost atât de galant; a sugerat că domnișoara Weston are o influență proastă asupra mea. Dar am aflat mai târziu că avea datorii uriașe și o amantă, așa că motivele lui erau departe de a fi onorabile.

– Cum ai aflat așa ceva? întrebă Benedict, deși avea deja o idee.

Domnișoara Lockwood îi dădu răspunsul pe care îl aștepta:

– Domnișoara Weston mi-a spus! Și când am întrebat-o pe domnișoara Drummond, a confirmat că era adevărat.

Dansul îi separă din nou, și Benedict urmă pașii în timp ce gândurile lui zburdau cu aceeași înverșunare.

Era evident că Penelope Weston avea o influență semnificativă asupra domnișoarei Lockwood. Era un lucru nefericit din mai multe motive, principalul fiind acela că Penelope îl disprețuia. El putea tolera asta – avea talentul să i se bage pe sub piele, de fapt –, dar nu o putea lăsa să intervină în timp ce îi făcea curte lui Frances Lockwood. Ce o interesa pe ea cu cine se căsătorea domnișoara Lockwood? Fata merita să se hotărască singură, fără să fie influențată de limba ascuțită a lui Penelope.

Acest gând aduse măsuri preventive. O escortă pe domnișoara Lockwood înapoi la mama ei când se termină dansul și schimbă câteva amabilități cu doamna Lockwood. Cu puțin noroc, domnișoara Lockwood avea să asculte mai mult de mama ei decât de prietena ei, fiindcă era clar că doamna Lockwood îl aproba din tot sufletul. După ce obținu invitația de a le face o vizită a doua zi, Benedict o luă pe domnișoara Lockwood la o parte.

– Te deranjează dacă o invit pe prietena ta la dans?

Ea clipi, și pe fața îi apăru o expresie ușor alarmată.

– Vrei să dansezi cu domnișoara Weston?

– Doar fiindcă e prietena ta, răspunse el, accentuând ultimele două cuvinte și adresându-i un zâmbet scurt, discret. Vreau să fiu în relații bune cu prietenele tale, draga mea.

Domnișoara Lockwood aproape că se înfioră de încântare.

– Oh, zise ea cu respirația întretăiată. Da, bineînțeles. Domnișoara Weston a spus că e important pentru...

– Da? o îndemnă el când ea icni și rămase fără cuvinte.

Fata își trecu limba peste buze de parcă i-ar fi încredințat un secret.

– M-a sfătuit să nu aprob nici un domn căruia nu-i pasă de prietenele mele sau care este dezaprobat de prietenele mele.

Părerea ei e că nu merită să renunț la prietenele mele pentru nici un bărbat. Tu – tu nu ești de acord, milord?

– Ba da. *Era* un sfat înțelept. Trebuia doar să se asigure că lucra în folosul lui în cazul acesta. Dar nu voiam să te miri văzând că o invit.

Ea îl privi cu devotament, iar Benedict se mai relaxă.

– Ești un adevărat gentleman, sir.

El îi duse mâna la buze și își luă rămas-bun, spunându-și că era și avea să rămână un gentleman. Nu avea nici un resentiment față de Penelope. Odinioară, ei păruseră să împărtășească aceeași *joie de vivre*, când ea îl provocase să demonstreze că Hampton Court era bântuit, și râseseră împreună de legendele cu fantome pe coridoarele prăfuite. Șuvoiul amintirilor se intensifică; când Penelope era în toane bune, avea un umor inteligent și sclipitor, și un râs care îi făcea pe bărbați să stea pe loc și să asculte. El trebuia doar să reînnoiască felul în care se simțiseră atunci, pentru ca ea să nu o întoarcă pe domnișoara Lockwood împotriva lui.

După câteva clipe, o localiză. Spre deosebire de domnișoara Lockwood, care urmărea întotdeauna dansatorii, de parcă se-așteptă să facă parte dintre ei, Penelope se retrăsese într-un colț. Benedict își croi drum spre ea prin mulțime fără grabă, dându-i timp să îl vadă apropiindu-se. Observă momentul exact în care acest lucru se întâmplă. Ea își ridică bărbia, îi aruncă o privire înghețată și se întoarse intenționat cu un umăr spre el.

La naiba! Avea să fie nevoie de un oarecare efort – și pentru un oarecare motiv perspectiva aceasta îi produse un fior neobișnuit.

Se strădui să afișeze cel mai seducător zâmbet al său în timp ce se apropia de ea.

– Domnișoară Weston!

Ea se întoarse spre el cu aceeași expresie pe care trebuie s-o fi avut regina Elisabeta înainte de a-l trimite la ghilotină pe contele de Essex.

– Lord Atherton, ce plăcere neașteptată! Privi spre femeia de lângă ea. Îmi permiteți să v-o prezint pe prietena mea, doamna Townsend? Doamnă Townsend, acesta este lordul Atherton,

al cărui tată are o proprietate foarte frumoasă în Richmond, lângă noi.

– E o plăcere, doamnă Townsend, spuse Benedict și se înclină.

– Bună ziua, domnule, rosti doamna Townsend și făcu o reverență, aruncând o privire rapidă și curioasă spre Penelope.

Benedict își închipui că tocmai vorbiseră despre el și își dori dintr-odată să o farmece nemilos pe doamna Townsend, doar ca să vadă ce va face Penelope. Își stăpâni acest impuls – voia să o câștige, nu să o învrăjbească și mai tare – și își păstră zâmbetul ușor.

– Nu am avut timp să vorbim mai devreme. Mă onorezi cu un dans, domnișoară Weston?

– Ce drăguț din partea ta să mă inviți, milord! Ești sigur că domnișoara Lockwood se poate lipsi de dumneata? întrebă ea, cam ironic.

– Domnișoara Lockwood m-a încurajat, replică el.

Penelope ridică o sprânceană.

– Chiar așa? Atunci, cum aș putea să refuz? Cu un zâmbet vag răutăcios, ea îi dădu mâna. Mergem?

Se alăturară șirului de dansatori care se forma pe ringul de dans. Spre deosebire de multe alte cupluri, care își vorbeau sau măcar schimbau o privire, Penelope se uita drept în față, de parcă nu s-ar fi aflat nimeni lângă ea.

– Sper că familia ta e bine, spuse el, gândindu-se să înceapă cordial.

– Da, încuviință ea. Toți sunt foarte bine. În cele din urmă se uită la el, cu o privire rapidă printre gene. În special sora mea.

Benedict primi săgeata fără să clipească. Se așteptase la ea.

– Sunt încântat să aud asta. I-am dorit întotdeauna binele.

– Acum e căsătorită, știi, continuă ea. A fost o nuntă încântătoare, restrânsă și intimă. Nu cred că am văzut un bărbat mai îndrăgostit decât cumnatul meu.

El strânse din dinți, dar își menținu expresia senină.

– Vane merita să aibă ceva noroc și fericire. Mă bucur să aud că le-a găsit.

Penelope îi aruncă din nou zâmbetul acela periculos, înainte ca muzica să înceapă.

– Sigur că le-a găsit.

Se întoarseră și făcură o reverență cuplurilor din lateral, apoi se întoarseră cu fața unul spre celălalt și făcură același lucru. Următorii câțiva pași îi separară, dar când îl luă de mână și se întoarseră, ochii lui Penelope străluceau într-un fel care îl puse în gardă. Când dansul îi purtă spre celelalte cupluri, descoperi de ce.

– O cunoști de mult pe domnișoara Lockwood, sir?

– De câteva săptămâni. E o tânără lady încântătoare.

– Este, încuviință Penelope cu căldură. Sunt foarte atașată de ea; e ca o soră mai mică pentru mine.

Benedict luă asta ca pe o amenințare.

– E norocoasă că a dobândit prietenia ta.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Ea se consideră mai norocoasă fiindcă a câștigat atenția *ta*.

– Nu prea am ce să spun legat de asta.

– Nu? Nu mi s-a părut niciodată că nu ți-ai cunoaște propriile avantaje, milord.

Din fericire, dansul o trimise departe de el, înainte ca el să-și iasă din fire și să-i dea o replică nesăbuită. Ea păru să-și dea totuși seama de asta, fiindcă îi aruncă o privire sfredelitoare în timp ce se îndrepta spre ceilalți dansatori. De abia își putu stăpâni nerăbdarea de a ajunge din nou lângă ea. Un asemenea comentariu nu putea rămâne fără răspuns.

– Mă acuzi că nu ofer o imagine corectă despre mine însumi? întrebă el de îndată ce ea îl luă de mână pentru următoarea figură.

Ea lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi cântărit afirmația.

– Nu știu. Cât de bună este părerea pe care o *ai* dumneata despre propria persoană? El o privi neîncrezător, și ea zâmbi, clătinând încet din cap. Nu contează. Spune-mi mai bine ce iubești cel mai mult la scumpa domnișoară Lockwood.

Pentru moment, el nu răspunse. Nu putu. Toate gândurile referitoare la domnișoara Lockwood, potențiala lui mireasă, fuseseră alungate din mintea lui de femeia iritantă de lângă el,

cu ochii ei albaștri strălucitori și cu zâmbetul acela tainic care îi deranja întotdeauna gândurile. Se străduí să își controleze gândurile și să spună ceva rațional.

– Bunătatea și firea ei blândă.

Penelope încuviință.

– Bineînțeles. E înclinată să vadă ce e mai bun în oameni, chiar dacă nu e garantat.

Numai stăpânirea de sine dusă la limită îl împiedică pe Benedict să o întrebe dacă asta nu explica oare afecțiunea ei pentru Penelope. Ea încerca să-l provoace. Ar fi trebuit să fie pregătit pentru asta. Încântarea cu care îl înțepa fusese amuzantă la început, dar se săturase – și, spre deosebire de ocaziile dinainte, când nu o luase în seamă, acum era în joc ceva foarte serios. Dacă se hotăra s-o întoarcă pe domnișoara Lockwood împotriva lui, nu era sigur că putea s-o facă și de data asta cu zâmbetul pe buze.

– Acesta este desigur semnul distinctiv al unei adevărate doamne, spuse el blând; să fie tipul de femeie pe care toată lumea o admiră și o place.

Putu să vadă în ochii ei că săgeata își atinsese ținta. Pentru o clipă, pupilele i se întunecară de parcă ar fi fost rănită, dar apoi scânteia se întoarse – și de data asta sclipiră precum cele mai frumoase safire.

– Într-adevăr! Ce revelație, sir! Am crezut întotdeauna că domnii sunt mult mai interesați de celelalte atribute ale unei femei.

Fără să se gândească, privirea lui coborî spre ea. Penelope nu era la fel de subțire ca domnișoara Lockwood, și tocmai săltase în timpul dansului. Pieptul i se ridica și îi cobora sub rochia de mătase albastră minunat croită, într-un mod foarte ispititor. Pielea ei avea nuanța perfectă a piersicii, și medalionul i se cuibărise exact între umflăturile sânilor. Benedict dorise să o șocheze, în schimb se trezi aproape fermecat.

– Trebuie să iei în considerare toate părțile unei femei.

– Unele părți mai mult decât altele, după cum văd, îi aruncă ea furioasă în timp ce se îndepărta în dans.

El blestemă în sinea lui în timp ce făceau următorii câțiva pași. Ce era cu femeia asta, de îl prindea întotdeauna pe picior greșit?

Benedict de abia își aminti să continue să danseze. Simțea mici vibrații fulgerătoare străbătându-i trupul; fiecare simț era ascuțit ca briciul și concentrat doar asupra lui Penelope Weston. După privirea mocnită pe care i-o aruncă ea, își dădu seama că nu era singurul care simțea tensiunea. Înainte de a-și da seama, muzica se terminase și ea era din nou lângă el. Îi oferi brațul ca să o scoată de pe ringul de dans și ea îl acceptă cu o mână tremurătoare.

Nu credea că era supărare, ci mai degrabă furie. Ca să fie sincer, același simțământ îl stăpânea și pe el. Ispita de a o împinge într-o cameră liniștită și de a avea o ceartă la cuțite era copleșitoare. Pentru o clipă, pașii i se îndreptară inconștient spre ușă, înainte de a se controla.

La naiba! Nu mergea după cum plănuise.

– Domnișoară Weston, spuse el în timp ce își croiau drum prin mulțime. Te-am invitat la dans cu speranța de a redescoperi tovărășia plăcută pe care am avut-o la Hampton Court vara trecută. Mi-ar plăcea foarte mult să ne purtăm din nou prietenește. În ciuda autocontrolului, o notă de avertizare i se strecură în voce. M-am atașat foarte mult de prietena ta. Dacă reușesc să dobândesc prețuirea ei, sper că ne vei dori amândurora tot binele.

Ea se opri și îl privi în față. Preț de o clipă, îl studie pur și simplu, fără nici o sfială.

– Spui că te-ai atașat foarte mult de ea, dar e doar atașament? Atașamentul acesta e suficient pentru o căsnicie? Penelope observă reținerea lui când rostise ultimul cuvânt. Domnișoara Lockwood așteaptă o propunere oricând. Asta intenționezi? O iubești destul ca să îi juri fidelitate de acum până la moarte?

– Asta e între mine și domnișoara Lockwood, răspunse el rece.

– Așa spui dumneata, i-o întoarse Penelope. Dar ea e prietena mea. Nu crezi că voi afla dacă va fi nefericită?

Benedict își încordă maxilarul. Nu putea jura că avea să o facă fericită tot timpul pe domnișoara Lockwood; nu era posibil. Scopul căsătoriei nu era fericirea, ci siguranța, statutul și banii. Dacă aveai noroc, îți oferea și tovărășia despre care presupunea că ar fi condus la fericire. Pe de altă parte, dacă admitea posibilitatea

nefericirii, i-ar fi oferit lui Penelope o armă cu care să-l pună la frigare, și văzuse deja cât de rapid avea s-o facă.

– Nu vreau să o fac nefericită, spuse el.

– Totuși, ceea ce iubești cel mai mult la ea e tendința de a-i crede pe oameni prea buni – chiar și pe domnii care o cer în căsătorie, poate. Un bărbat cu adevărat îndrăgostit ar fi cu siguranță în stare s-o spună pe față, fără să aibă nevoie de ocolișuri. Pe Sebastian nici nu trebuie să îl întrebi dacă o iubește pe sora mea; scrie pe fața lui, când se uită la ea – ceva ce face tot timpul. Cu o mână, făcu un semn de concediere în timp ce expresia lui Benedict se înăspri. Nu te-am văzut privind niciodată spre domnișoara Lockwood. În schimb, te-ai uitat după mine ca o pisică urmărind un șoarece, de parcă nimic nu ți-ar fi plăcut mai mult decât să prinzi ocazia de a-mi frânge gâtul.

– Pisica, o înțepă el, nu frânge gâtul șoarecelui. Îl mănâncă. Chiar mă condamni că nu îmi pasă de domnișoara Lockwood fiindcă nu urmăresc cu gelozie fiecare mișcare a ei? În afară de faptul că trebuia să fiu atent la tine, partenera mea de cadril, ce fel de căsătorie ar fi dacă nu i-aș îngădui soției mele să danseze cu alt bărbat sau să facă ceva fără să o văd eu? Susții ceva ce seamănă a *posesivitate*, nu a *căsătorie*.

Nu îi păsa că recunoscuse că intenționa să o ceară în căsătorie pe Frances Lockwood. Penelope Weston avea ceva care făcea să-i fiarbă sângele, nesăbuit.

– Nu trebuie să o urmărești cu gelozie, îl ironiză ea. Ci să o urmărești cu pasiune... Asta își dorește fiecare femeie de la bărbatul cu care se căsătorește.

El fu cât pe ce să se piardă cu firea. *Fiecare* femeie? Nici măcar jumătate din ele, după socotelile lui. Doar în sala asta de bal, Benedict putea număra mai mult de o duzină care se căsătoriseră pentru bani, pentru rang, pentru putere. Dacă voiau pasiune, pesemne trebuiau s-o caute în afara patului conjugal, fiindcă știa multe cupluri căsătorite din Londra care de abia suportau să se vadă unul pe celălalt.

– Ce idealism încântător! spuse el cu o voce rece. În ce adăpost romantic locuiești! Ori asta, ori ești prea naivă ca să înțelegi cum sunt căsniciile celor din înalta societate.

Ochii ei se lărgiră.

– Nu e idealism!

El o privi cinic.

– Atunci nu ai văzut destule cupluri din lumea bună.

– Poate că nu, i-o întoarse ea. Poate că am văzut prea multe căsnicii *fericite*, precum cea a surorii mele. Îl măsură de sus până jos, cu o privire nimicitoare. Poate că asta e diferența dintre noi, Lord Atherton. Eu cred că un bărbat trebuie să iubească femeia cu care se însoară, și ea să-l iubească pe el. Nu cred că e destul să „se înțeleagă bine" și să se bucure unul de compania celuilalt.

El văzu roșu în fața ochilor. Chiar dacă nu și-ar fi amintit că rostise aceste cuvinte, intonația batjocoritoare a lui Penelope i-ar fi amintit de ocazie. Nu era îndrăgostit nebunește de Abigail Weston când o ceruse în căsătorie, dar nici nu mințise, pretinzând că era. Fusese cinstit cu ea, și acum Penelope îi flutura vorbele în față, de parcă ar fi fost o insultă sordidă. Cândva, cineva avea să îi dea o binemeritată pedeapsă, și spera că avea să fie și el de față.

– Sper că e doar una dintre numeroasele diferențe dintre noi. Se înclină. Bună seara, domnișoară Weston.

Se îndepărtă, și îi simți privirea sfredelindu-i spatele la fiecare pas.

Camarazii lui din Garda Regală se adunaseră în capătul cel mai îndepărtat al încăperii, aproape de salonul unde se jucau cărți și de vasul cu punci. Scârbit pe moment de compania feminină, li se alătură, gândindu-se încă la cum ar fi putut să intre din nou în grațiile lui Penelope Weston – presupunând că avea așa ceva, lucru de care începuse să se îndoiască. Licăririle acelea de intimitate dintre ei trebuie să fi fost plăsmuiri ale imaginației lui.

– Ce pui la cale?

Auzind întrebarea locotenentului Cabot, tresări.

– Dansam.

Cabot pufni în râs.

– Am văzut! Cum te-ai descurcat?

Benedict luă un pahar de vin de pe tava unui lacheu din apropiere.

– Ce vrei să spui?

– Cu fata Weston, zise Cabot, coborând ușor vocea. Fiica negustorului.

– Ah. Benedict luă o înghițitură de vin. Cu *ea*. Nu o urmăresc pe ea.

Hollander îl cercetă cu privirea, și pe buze îi apăru un rânjet ironic.

– Nu? Nu-ți puteai lua ochii de la ea.

Benedict îi aruncă o privire plictisită.

– Ce plictiseală trebuie să fie să stai aici și să te uiți la alții cum dansează. Nu-ți poți găsi o parteneră?

– Nu una cu o asemenea zestre, i-o întoarse Hollander. Nici atât de frumoasă. Și tu pari un bărbat care ține morțiș să-și găsească o nevastă. Dacă ești hotărât să te legi de gât, de ce să nu urmărești o moștenitoare?

– Nu sunt hotărât să mă însor. Nu cu fata nepotrivită, în orice caz.

Cabot își sprijini cotul pe umărul lui Benedict, probabil ca să-și țină echilibrul și să se și apropie. În răsuflare i se simțeau efluviile vinului, și se legăna puțin pe picioare.

– Nu te învinuiesc. E destul de nurlie. Am auzit că are o limbă ca un pumnal, dar restul arată destul de bine.

Fără să vrea, gândurile i se opriră asupra imaginii sânilor ei, palizi și perfecți deasupra corsajului rochiei. Simți din nou descărcarea electrică care păruse să ia naștere între ei când ea îl privise în modul acela sfios. Într-adevăr, Penelope Weston arăta foarte bine, Dumnezeu să-l ajute! Bău mai mult vin și se eliberă de cotul lui Cabot.

– E destul de drăguță, spuse el.

Hollander pufni.

– Destul de drăguță! E o frumusețe neînfricată. Mi-ar plăcea să-mi fac de cap cu ea. Cele curajoase sunt întotdeauna cele mai nărăvașe în pat.

Oh, Doamne! Un asemenea gând nu îl ajuta pe Benedict să-și recapete pacea. Făcu un semn lacheului să-i mai aducă vin.

– Ai face mai bine să rămâi treaz dacă vrei să încerci.

Servitorul prevenitor îi puse un alt pahar plin în mână, și el îl ridică prompt la gură, încercând să alunge imaginea lui ducând-o pe Penelope în pat, cu toată energia și curajul ei arzător canalizate spre lucruri mai pasionale... Bărbatul ar trebui să o țină pe spate... sau să o lege... sau să stea el pe spate și să o lase să îl călărească plină de ardoare...

– Pe douăzeci de lire că pot, spuse Cabot râzând.

– Cu douăzeci de lire ai putea să-ți cumperi și niște minte care să te ajute să faci față, adăugă Hollander.

– Pe cine ai pus ochii, Cabot? Pe fata Weston? se alătură Bannister conversației. Nu te sfătuiesc!

– Nu ți-am cerut niciodată blestematul de sfat, spuse Cabot arțăgos, însă sughiță la mijlocul declarației, tărăgănând cuvintele, și nimeni nu îl luă în seamă.

– Atherton a pus ochii pe ea, comentă Hollander și privi rapid spre Benedict.

– Nu am pus ochii pe ea, mormăi el printre dinți.

Vinul nu-l ajutase să se calmeze, după cum sperase.

– Oh! El ar putea avea o șansă, dar voi, restul... Bannister se strâmbă. Tatăl ei e ambițios și vrea cel puțin un conte.

– Pe naiba! Cabot clipi, sprijinindu-se din nou pe umărul lui Benedict. Un conte! Pe ce temei?

– Patruzeci de mii de lire, uite temeiul. Bannister încuviință auzind fluieratul uimit al lui Hollander. Am auzit-o de la doamna Harrow însăși.

– Care e interesul ei?

– Ei bine, zâmbi subțire Bannister. Trebuie să recunosc că o soție bogată m-ar ajuta să mențin anumite plăceri care, altminteri, îmi cam golesc punga.

Hollander chicoti.

– Bannister, ticălosule! Îi ceri amantei să te ajute să-ți găsești o soție, ca să o poți întreține? Ce tupeu, omule!

Bannister îl ignoră.

– Dar îți îndrepți mrejele spre ea, Atherton? Credeam că ești interesat de fata Lockwood, dar dacă ai făcut altă mișcare, nu vreau să mă bag peste interesele unui confrate ofițer...

Benedict rosti în gând o înjurătură foarte colorată. Se părea că ofițerii se transformaseră în seara aceea într-un grup de babe bârfitoare.

– Ca gentleman, refuz să discut despre o lady în asemenea termeni vulgari. Am avut plăcerea de a o cunoaște pe domnișoara Weston vara trecută, și vă asigur că nu disprețuiește nimic mai mult decât lipsa de sinceritate.

– Oh, eu intenționez să fiu sincer, murmură Bannister, uitându-se atent prin încăpere, ca un vânător. Tatăl meu este marchiz, la urma urmei, chiar dacă nu sunt eu moștenitorul titlului. E aici?

– A dansat cu Atherton acum câteva minute.

Cineva trebuie să îi sucească gâtul lui Cabot. Omul ăsta pălăvrăgea mai ceva ca o fetiță când se îmbăta.

– A fost doar un cadril, spuse Benedict rece. Și toată conversația asta a devenit destul de plictisitoare. O seară bună.

Ignorând chicotelile și ironiile, se îndepărtă.

Nu-i trecu prin minte decât mult mai târziu că ar fi putut pune capăt problemei foarte simplu, recunoscând că o curta pe Frances Lockwood, convins că era o soție potrivită. De fapt, camarazii lui îl văzuseră dansând cu ea înainte; doar că nu îl ironizaseră din pricina ei. Își spuse că era din cauză că domnișoara Lockwood nu își dovedise istețimea față de atât de mulți domni precum Penelope, trasând un tablou pentru societate. Sau poate că era din cauză că dota lui Penelope o întrecea pe cea a domnișoarei Lockwood, în timp ce descendența ei, nu. Își spuse că nu era din cauză că domnișoara Lockwood părea tăcută și stearsă pe lângă Penelope, și că tot entuziasmul lui Cabot pentru o femeie curajoasă era doar aiureala unui bărbat care băuse prea mult vin. Fiindcă Benedict nu își dorea o fată curajoasă de o frumusețe sălbatică.

Nu, deloc.

Capitolul 3

– Trebuie să existe o modalitate de a-l opri!

– Nu văd nici una care să nu te bage în bucluc, remarcă Olivia.

Penelope scotea fum pe nări. Scotea fum întruna de la dansul enervant cu lordul Atherton din seara trecută, când el recunoscuse pe față că nu era îndrăgostit de Frances Lockwood, dar avea oricum de gând să se însoare cu ea. Își dorea să nu o fi invitat la dans. Atunci ar fi putut asculta vorbele extaziate ale lui Frances despre el și și-ar fi spus că erau adevărate. Ar fi putut să-și țină gura și să fie pur și simplu de acord că era chipeș și dansa bine, și era un partener foarte potrivit. Toate acestea erau adevărate, și își putea spune că Frances avea o mamă și un tată care puteau să o sfătuiască ce bărbat să-și aleagă.

Dar acum, naiba să-l ia, se gândea doar că apăruse ca s-o orbească pe Frances și să o conducă spre o căsătorie grăbită, fără să-i pese de cât de fericiți aveau să fie după nuntă. Din nefericire pentru Atherton, Penelope îl mai văzuse făcând asta. Vara trecută îl urmărise concentrându-și atenția asupra surorii ei Abigail, cu același zâmbet fermecător. Îl urmărise ignorând orice semn al faptului că Abigail nu era la fel de interesată de el. Penelope ajunsese la concluzia neplăcută că lordul Atherton nu putea fi decât foarte prost sau foarte necinstit. De vreme ce nimeni altcineva nu părea să-l considere slab de minte, probabil că Atherton o urmărise pe Abigail mânat de propriile motive misterioase – și de aceea vag infame. Din fericire, Abby își dăruise deja inima altui bărbat mai bun, și farmecul lui Atherton trecuse pe lângă ea.

Sărmana Frances, atât de dulce, nu ar fi fost în stare însă să vadă niciodată prin el. La fel ca și părinții lui Penelope, familia Lockwood era încântată de pretendentul fiicei lor. I-ar fi dat-o fără nici un moment de ezitare. Frances și-ar fi dat seama că a greșit doar mai târziu, când lipsa de afecțiune reală a lui Atherton ar fi devenit vizibilă.

Asta în cazul în care cineva... care ar fi putut fi Penelope... nu i-ar fi spus-o înainte.

De parcă ar fi putut citi gândurile lui Penelope, Olivia o înghionti.

– Nu e treaba ta să o salvezi, o mustră ea. Adevărul este că s-ar putea să nu fie ceva atât de teribil de care să o salvezi! Dacă ție nu îți pasă de el, nu înseamnă că ea nu poate să-l iubească.

Se încruntă și se întoarse de la vitrina pe care o studia Olivia. Penelope fusese atât de cufundată în gândurile ei întunecate, încât nu văzuse bonetele dinăuntru.

– Nu vreau să mă amestec! Vreau să observe singură cât e de nesincer, și eu să nu trebuiască să spun o vorbă. Dar, Olivia, dacă nu vede?

Prietena ei o luă de braț, împingând-o să își continue plimbarea tacticoasă pe Bond Street.

– Uneori nu ai cum să salvezi pe cineva de un lucru pe care vrea să-l facă. Dacă vrea să se mărite cu el, și el vrea să se însoare cu ea, ce poți spune tu? Nu ești mama ei, nici măcar sora ei. Nu e nevoie de aprobarea ta.

– Știu, admise ea cu un oftat. Nu vreau să îi distrug fericirea! Dar nu pot fi mulțumită când văd că se lasă convinsă atât de ușor.

– Poate că e mai bine dacă nu discuți cu ea despre el.

– Asta ar fi cel mai bine, clar, dar poate că nu e posibil.

Olivia zâmbi cu simpatie.

– Încearcă.

– Crede-mă, o să încerc, spuse Penelope cu fervoare. E ultima persoană despre care vreau să vorbesc. Treceau pe Madox Street și, dintr-un capriciu, se opri. Putem să intrăm într-o prăvălie de aici?

– Bineînțeles. Olivia se întoarse cu ea. Care?

Librăria era doar la câteva uși mai încolo. Era mică și avea un aer afumat. Dacă doamna Weston descoperea că Penelope venise aici în căutarea unui anume foileton interzis, avea să se înfurie – dar de vreme ce Olivia era cu ea, mama ei nu putea bănui nimic.

Olivia era atât de respectabilă și de demnă de încredere, încât doamna Weston nu trimisese nici măcar o servitoare cu ele.

Bineînțeles, asta nu făcea lucrurile mai puțin riscante. Dacă doamna Weston afla, Penelope ar fi fost exilată luni întregi din Londra, iar Olivia nu ar mai fi fost nici ea demnă de încredere. Penelope știa toate aceste lucruri, dar lăsă grijile deoparte, cu nepăsare. Avea nevoie de ceva să-i distragă mintea, care clocotea după ultima încercare a lordului Atherton de a păcăli o fată cu inima bună să se mărite cu el, și nimic nu te distrăgea mai mult decât *50 de moduri de a păcătui*.

Când arătă spre librărie însă, Olivia îi aruncă o privire precaută.

– Ce vrei de acolo?

– Nu prea multe, spuse Penelope trăgând-o după ea în timp ce pașii Oliviei se răreau evident.

– Penelope, o avertiză Olivia. Nu fi nebună! Penelope se uită la ea, și Olivia își mușcă buzele. Atunci lasă-mă să cer eu! O să dai de necaz dacă mama ta descoperă asta...

– Nu-mi pasă, spuse Penelope, împingând ușa.

În momentul acela, chiar nu-i păsa. Londra devenise plictisitoare și monotonă. Abigail ducea o viață rustică în Richmond. Joan se bucura de frumusețile Italiei. Penelope înnebunea de plictiseală; uite ce mult o supărase faptul că Atherton o curta pe Frances! Oricât de mult dorea să nu-i pese de nimic din ce făcea el, nu se putea abține, și asta o irita peste măsură. Cu puțin noroc, ceva delicios de natură scandaloasă avea să o ajute să uite de el.

Clopoțelul sună când intrară. Librăria era mică și nu foarte luminată, și mirosea a colb și uscăciune. Privi în jur cu interes, dar Olivia o împinse în spatele unui raft de cărți înainte de a putea vedea mare lucru.

– Uită-te după altceva! Eu o să-l cer.

– Nu contează prea mult cine *îl* cere, șopti Penelope.

– Nu, dar dacă mai cumperi ceva, poți să-i spui cu sinceritate mamei tale că ai venit după lucrul respectiv, și că nu ai avut nimic de-a face cu celălalt.

Lui Penelope îi venea să înjure. Dacă ar fi fost căsătorită sau văduvă, nu ar fi trebuit să-i pese de aprobarea mamei ei și ar fi putut cumpăra câte foiletoane indecente ar fi vrut. Bineînțeles, nu părea în pericol de a se căsători, nici de a rămâne văduvă în curând. Peste puțin timp, probabil că Frances Lockwood, de șaptesprezece ani, avea să se mărite și să o lase din nou părăsită pe lângă pereții sălilor de bal, plictisită și singură. Celelalte doamne erau fie scandalizate de gusturile aventuroase ale lui Penelope, fie prea snoabe ca să se asocieze cu cineva de origine atât de umilă. Domnii se uitau adesea la ea, dar singurii care o invitau la dans erau prietenii fratelui ei, cărora le era milă de ea, sau haimanale prefăcute care urmăreau numai banii tatălui ei sau, ocazional, ceea ce se ascundea sub corsetul ei. Toate instrucțiunile mamei ei referitoare la purtare corectă și la păstrarea decorului erau exagerate și apăsătoare, și oricum nu i-ar fi adus nimic, chiar dacă le-ar fi dat ascultare. Simțea că viața trecea pe lângă ea.

– Olivia, dacă mama se gândește să mă întrebe despre asta, înseamnă că are deja bănuieli și că sunt terminată. Ridică o sprânceană văzând expresia prietenei sale. Dacă descoperă că mi l-ai cumpărat tu, nu o să mă mai lase să te văd. A fost destul de greu să le pierd pe Abigail și pe Joan; dacă nu te mai pot vedea nici pe tine, nu știu ce o să mă fac.

– Cum să descopere că ți l-am cumpărat eu? întrebă Olivia într-o șoaptă aspră.

Penelope își dădu ochii peste cap.

– Cum să descopere că l-am cumpărat eu?

Companioana ei nu păru convinsă.

– Dacă vrei să nu dăm nici una de necaz, continuă Penelope, găsește o carte și distrage atenția unui vânzător. Dacă, printr-o întâmplare nefericită, cineva ne-a văzut intrând aici, pot să spun că tu căutai o carte.

Prietena ei oftă.

– Mă simt ca o femeie rea, care ajută o tânără să facă ceva necuviincios.

– Nu ajuți. Doar că nu reușești să împiedici o necuviință, ceva ce nu reușeau nici Abigail, nici Joan.

– Distincția asta mă face să mă simt vrednică de a fi clienta oricărui avocat din Londra, ce să spun, i-o întoarse Olivia. Nu știu de ce te las să vorbești despre astfel de lucruri.

– Fiindcă ești o prietenă dintre cele mai bune. Zâmbi larg și o trase pe Olivia de mână. Și pentru că vrei întotdeauna să mă salvezi de mine însămi, ceea ce e fără speranță.

– Eu sper că nu, desigur, murmură cealaltă femeie. Ei bine, ia-l înainte să mă învingă mustrările de conștiință.

– Aveți nevoie de ajutor, doamnă?

Amândouă tresăriră auzind întrebarea. Un tinerel subțire, aproape un băiat, le zâmbea strălucitor.

– Oh! Păi...

– Avem câteva romane aici, spuse el, ridicând o mână. Și poezie.

– Aveți ceva despre călătorii? întrebă Olivia, revenindu-și prima. Poate despre Italia?

Tânărul încuviință, învârtindu-se din nou.

– Avem, avem într-adevăr o selecție de cărți despre Italia. Vreți să veniți pe aici? Se îndreptă spre colțul din spate al prăvăliei.

– Încearcă să fii rapidă, îi șopti Olivia înainte de a-l urma.

Penelope aruncă o privire rapidă spre rafturi. Proprietarul, un om rotund cu fața trandafirie, servea un bărbat înalt într-un palton. Își aminti că Joan îi spusese că foiletonul trebuia cerut special, ceea ce însemna că trebuia să aștepte. Ascultând murmurul conversației, se întoarse spre rafturile din fața ei. Toate cărțile păreau vechi și ferfenițite. În unele cazuri, titlurile erau șterse cu totul de pe cotor. Luă una, doar ca să afle că era un text medical, cu niște gravuri de oase oribile. Următoarea pe care o deschise era atât de plină de praf, că o făcu să strănute. O puse la loc strâmbându-se. Ce vedea sora ei la prăvăliile cu cărți? Abigail era în stare să le viziteze fericită în fiecare zi, dintr-un motiv complet necunoscut.

Clopoțelul sună; proprietarul îl escortă până la ușă pe bărbatul înalt, făcând plecăciuni și ploconindu-se tot timpul. Clientul cumpărase probabil multe cărți, având în vedere purtarea servilă a prăvăliașului. Cu inima bătându-i ca un ciocan, Penelope ieși în calea lui în timp ce se întorcea la tejghea.

El se opri imediat.

– Bună ziua, doamnă. Pot să vă ajut să găsiți ceva?

– Da, spuse ea, luptându-se să vorbească foarte rece și măsurat. Aveți vreun număr din *50 de moduri de a păcătui*?

– Ah! El se lăsă pe călcâie și se bătu peste burta proeminentă. Nu sunt sigur. Sunt foarte populare. Dar dacă mă scuzați câteva momente, mă duc să mă uit în spate.

Penelope încuviință, și el plecă în grabă. În timp ce dispărea prin perdeaua din spatele tejghelei, schimbă o privire cu Olivia, care studia o colecție de cărți expuse pe galantar de către vânzător. Prietena ei îi făcu un semn ușor și îl întrebă pe vânzător dacă nu avea ediții mai recente.

Penelope se opri în celălalt capăt al galantarului și păru foarte interesată de nasturele de la mănușă, ciulind urechile ca să audă vreo exclamație de descoperire din cealaltă cameră. Auzi foșnete și mormăieli, dar nimic care să sugereze că avusese succes. Câțiva pași mai încolo, Olivia întreba despre alte jurnale de călătorie. Penelope știa că prietena ei încerca să o lungească cât se putea de mult, ca să-i ofere o scuză în cazul în care intra cineva. Prăvălia aceasta era la doar câțiva pași de Bond Street, unde toți băgăreții se plimbau chiar acum, urmărind cu zel orice purtare nepotrivită.

Penelope știa că risca o pedeapsă extremă; mama ei o prinsese o dată citind un număr din *50 de moduri de a păcătui* și mânia ei fusese teribilă. Mai întâi venise cu o predică lungă despre purtarea corectă și decentă, pe care Penelope o auzise deja, deși nu îndrăzni să îi spună asta. Apoi îi amintise cu asprime că dacă ei nu îi păsa de bunul ei nume – ceea ce demonstra ce fată irresponsabilă și prostuță era – trebuia să țină cont de reputația familiei și de felul în care i-ar afecta așa ceva. Pe vremea aceea Abigail era și ea necăsătorită, și asta îi produse lui Penelope sincere remușcări, gândindu-se că ar fi putut să-i păteze reputația surorii ei prin asociație; acum, când Abigail avea o căsnicie fericită, grijile acestea fuseseră eliminate. Mai bine chiar, Abigail se căsătorise cu un bărbat care aproba citirea celor *50 de moduri de a păcătui*, contrar amenințărilor grozave ale mamei ei care spunea că asta

i-ar dezgusta pe domni, astfel că Penelope se îndoia că își ruina șansele de măritiș citindu-l.

Mama ei terminase predica exprimându-și cea mai adâncă dezamăgire, fiindcă, după tot ce făcuse tatăl ei ca să-i asigure o viață confortabilă, Penelope mersese cu nepăsare pe propriul drum și se lăsase purtată de cea mai libidinoasă curiozitate. La asta nu avusese ce răspunde. Oricât de mult și-ar fi dorit să aibă o viață mai excitantă, Penelope își adora tatăl și nu voia să îl dezamăgească. Ascultase într-o tăcere pocăită, promițând că nu avea să mai cumpere alte numere din revista aceea șocantă, dacă mama nu îi spunea tatei. Spre ușurarea ei, mama fusese de acord și îi impusese apoi o sentință de recluziune socială care durase aproape două luni. În cele din urmă, penitența se terminase totuși, și lui Penelope i se îngăduise să iasă fără mama ei și fără să fie urmărită de o slujnică de încredere.

Și acum era aici, încălcându-și promisiunea după doar câteva săptămâni, ispitind aproape soarta să o pedepsească din nou. O parte din ea se simțea vinovată, dar partea aceasta nu era destul de puternică încât să stăpânească peste restul, peste partea aceea care se simțea prinsă într-o cutie ce părea cu fiecare zi mai mică. Vizita aceasta nu era doar pentru *50 de moduri de a păcătui*, deși era cea mai delicios de păcătoasă povestire imaginabilă; nu, era vorba mai mult de dorința lui Penelope de a trăi ceva excitant. Iubirea și aventura păreau să apară în viața oricui, în afară de a ei – sau a Oliviei, deși Olivia nu-și exprima niciodată dorința de a fi în centrul unei pasiuni ilicite sau a unei aventuri clandestine, sau a oricărui alt lucru excitant. Chiar dacă știa că era greșit să aibă asemenea dorințe, Penelope nu le putea opri, și uneori trebuia pur și simplu să le accepte ca să nu izbucnească.

Prin urmare, aici era, făcând ceva ce nici o tânără lady decentă din Londra nu ar fi visat să facă.

În cele din urmă, după un timp care i se păru o veșnicie, prăvăliașul se întoarse cu un pachet turtit legat cu sfoară.

– Poftim, doamnă. Numărul treizeci și patru, spuse și îi făcu cu ochiul în timp ce o întindea pe tejghea.

Ea clipi, luptându-se să-și mențină vocea calmă.

– Oh? Aveți și vreun exemplar din numărul treizeci și trei?

– Nu, îmi pare rău să spun că nu. Astea se vând destul de repede, știți.

– Da. Zâmbi, sperând că expresia ei era încă rece și sigură. Înțeleg că se vând.

La celălalt capăt al tejghelei, Olivia răsfoia o carte. Penelope știa că nu o va cumpăra; Olivia avea rareori bani de cheltuit. Însă în ziua aceea, Penelope se simțea extrem de generoasă, așa că îi spuse impulsiv librarului să adauge costul cărții de călătorie la socoteala ei, și plăti pentru amândouă înainte ca prietena ei să poată protesta.

– Mulțumesc, îți mulțumesc de o sută de ori! spuse Penelope și aproape că bătu din palme de voioșie când ieșiră din nou pe Madox Street. Oh, nu a fost un truc amuzant?

– Presupun că ai avut succes.

Olivia se uită spre pachetul din mâinile ei.

– Mai mult decât atât! râse Penelope. Am citit până la numărul treizeci și doi, dar acesta este treizeci și patru. Mai este unul între ele.

Era în același timp palpitant și dezamăgitor. Găsirea lui avea să fie o provocare, dar, pe de altă parte, știa că exista un exemplar care trebuia căutat. Era un semn sigur de viață mondenă și era încântată la gândul că astfel devenise viața ei.

Olivia o prinse de mână.

– Ai citit până la...? Penelope, de unde le scoți?

– Nu contează. Ce ai ales?

– Nu ar fi trebuit să te las să mi-o cumperi, îi spuse prietena ei. Nu e o necesitate.

Penelope dădu din mână.

– E drept mulțumire pentru că te ridici deasupra purtării mele scandaloase. Ce carte e?

O recunoștință sinceră înflăcără privirea Oliviei. Adesea rezista ofertelor pe care i le făceau Penelope și Abigail, care voiau să îi facă mici cadouri, chiar dacă îi spuneau că tovărășia ei valora mult mai mult pentru ele.

– O carte de călătorie despre Italia. Foarte decentă și demnă să îmi îmbogățească cunoștințele.

Ea zâmbi larg.

– Trăiești cu speranța.

– Nu are ce-mi strica. Femeia privi pachetul aproape cu nostalgie. Nu cred că o să văd vreodată Italia, așa că sper că e o relatare interesantă.

– Prostii! Într-o zi, un bărbat chipeș te va răpi și te va duce în Italia și în Franța, și chiar în India pentru tot ce știi.

Olivia oftă.

– E un vis frumos.

– Ei bine, de ce nu poate deveni adevărat?

Penelope ridică întrebătoare o mână.

Prietena ei râse îndurerată.

– Asta ador eu la tine, Pen; căutarea neîntreruptă a aventurii și siguranța că *trebuie* să ți se întâmple ceva excitant.

– Vrei să spui ca excursia asta? Făcu o strâmbătură. Asta e o aventură neînsemnată. E puțin cam trist, chiar așa. Nu seamănă cu aventurile trăite de Lady Constance, și ea nici nu a plecat vreodată din Londra.

– Ce găsești atât de atrăgător la... ea?

Penelope o privi surprinsă.

– Ce vrei să spui? Ai citit povestirile ei, nu?

O roșeață profundă inundă fața prietenei ei.

– Una sau două.

Se întoarseră în Bond Street. Pamfletul păcătos era învelit în hârtie ordinară, ascunzând titlul, dar tot era o îndrăzneală să îl duci sub braț în inima Londrei moderne. Penelope adoptă o expresie plăcută și coborî tonul.

– Atunci știi de ce. Sunt șocante. Sunt delicioase. Sunt atât de păcătoase și totuși atât de interesante... Chiar așa se întâmplă lucrurile între un bărbat și o femeie? Nimeni nu vrea ca fetele nemăritate să știe, ceea ce ne face mai dornice de a descoperi adevărul. Și în plus... Ridică din umeri, vinovată. Toată lumea le citește, eu de ce să n-o fac?

– Mă îndoiesc că toată lumea le citește, murmură Olivia, încă roșie. Nu ți se pare că merge cam departe?

Penelope coborî și mai mult vocea.

– Joan mi-a spus că sunt exacte. Chiar și Abigail a recunoscut. Cred că spun adevărul, acum că sunt măritate și au dreptul să știe. Și asta înseamnă...

– Ce? întrebă Olivia când prietena ei se opri.

Penelope își drese glasul.

– Asta înseamnă că trebuie să le citesc. Sunt instructive.

– Instructive? Olivia căscă gura, apoi izbucni în râs. Ești incorigibilă, Penelope!

– Absolut, încuviință ea, deși zâmbetul ei era forțat.

Da, povestirile din *50 de moduri de a păcătui* erau prea interesante ca să fie corecte, dar Penelope voia să le citească oricum. Corecte sau greșite, erau cea mai apropiată descriere a pasiunii reale. Combinate cu sentimentul intens că nu exista nici un bărbat în Londra cu care să vrea să se mărite, o făceau pe Penelope să creadă că era înțelept să citească ceva înainte de a-i sfâșia inima mamei sale și de a se deda unei vieți de păcat. Putea să rămână fată bătrână pe vecie, dar nu trebuia să fie și virgină în tot acest timp. Lady Constance părea să fi reușit; reușise să trăiască în lumea bună din Londra, să se bucure de un amant talentat oricând alegea s-o facă și să facă avere din povestirea aventurilor ei erotice. Dacă jumătate din cele care vorbeau în șoaptă la baluri din spatele evantaielor despre *50 de moduri de a păcătui* cumpărau povestirile, Constance făcea mai mulți bani decât putea număra. Toate i se păreau palpitante lui Penelope, un amestec amețitor de libertate și indulgență.

Asta nu însemna că nu ar fi vrut ceva mai mult. În fiecare ocazie în care își vedea sora schimbând o privire cu proaspătul ei soț, Penelope simțea o împunsătură de invidie. Oricât de șocante și de delicioase ar fi fost aventurile povestite de Lady Constance, Abigail făcuse ceva mai bun: găsise un bărbat care îi oferise nu doar pasiune, ci și tovărășie și iubire. Constance însăși recunoștea că inima ei nu fusese atinsă de nici unul dintre amanți, ceea

ce i se părea cam trist lui Penelope – sălbatic și păcătos, și palpitant, dar până la urmă, tot singurătate se numea.

Se cutremură. Faptul că dorea mai mult nu schimba realitatea că pentru moment nu avea nici unul dintre aceste lucruri. Nu era complet lipsită de speranță, însă Penelope nu avusese niciodată darul de a aștepta cu răbdare. Probabil că avea să treacă încă un an sau chiar doi înainte ca mama ei să accepte înfrângerea și să nu-l mai pună pe fratele ei James să îi prezinte diferiți domni. Îi părea rău de bărbații aceștia, care erau întotdeauna politicoși, dar și neinteresați de ea. Își dorea ca fratele ei să îndrăznească să îi spună mamei că nici unul dintre cunoscuții lui nu dorea să o curteze, dar, fiindcă nu se întâmpla, trebuia să aștepte să se termine. Dacă Lady Constance scria în continuare, și Frances se hotăra în mod miraculos să îl respingă pe lordul Atherton, probabil că ar fi în stare să îndure.

Capitolul 4

Bineînțeles, soarta trebuie să fi auzit dorința ei tăcută și se pusese de-a curmezișul cu prima ocazie. După numai două zile, Frances Lockwood o luă deoparte la un mic dejun în stil venețian.

– Am noutăți extraordinare! începu ea, radiind.

„Te rog să nu spui ceva despre Atherton", se gândi ea.

– Chiar așa?

– Dintre cele mai bune! O prinse pe Penelope de mână. Lordul Atherton a vorbit cu tata!

Bineînțeles că vorbise. Penelope își păstră zâmbetul și nu spuse nimic.

– Nu mi-a cerut încă mâna, dar, oh, domnișoară Weston – de-abia pot respira, când mă gândesc la asta! Ce să-i spun? Cum să-i răspund? Te rog să-mi spui, mă tem teribil să nu mă fac de râs!

Penelope reflectă înainte de a răspunde. Sfatul Oliviei îi răsuna în minte: „Doar pentru că ție nu-ți pasă de el, nu înseamnă că ea nu poate să-l iubească". Era posibil, presupunea, ca lordul Atherton

să se îndrăgostească profund de Frances când ajungea să o cunoască, să trăiască împreună și să petreacă timp împreună și să aibă o familie. Așa că respiră adânc când se gândi la el ducând-o pe Frances în pat și făcând dragoste în mod pasional.

– Trebuie să-i răspunzi cum te îndrumă inima, începu ea. Îți pasă destul de acest domn ca să îți petreci tot restul vieții cu el?

Frances clipi, iar colțurile gurii ei mici și perfecte se lăsară în jos, de parcă nu s-ar fi gândit la nimic mai încolo de nuntă.

– Oh! Oh, vai de mine! Dumnezeule mare, asta sună cam intimidant.

– De asta trebuie să fii absolut sigură că îți la el, și el la tine, înainte de a-l accepta.

– Ei bine, da, spuse Frances încet, apoi mai ferm. Da! Nu am întâlnit niciodată un domn mai chipeș și mai fermecător. Sunt sigură de asta.

„Nu asta te-am întrebat."

Penelope aruncă mingea înapoi.

– Dacă ești sigură că și el te iubește, atunci trebuie să îi spui da.

Fruntea prietenei sale se încreți.

– Păi... nu prea știu dacă mă iubește. Ezită, apoi adăugă de parcă ar fi vrut să se liniștească și pe ea, și pe prietena ei: Dar mama spune că dragostea nu e lucrul suprem în asemenea uniuni și că ar trebui să aleg un bărbat amabil și politicos. Nu-i așa că este un sfat înțelept?

Penelope își chinui mintea să găsească un pretext plauzibil pentru a se scuza și a pleca din cameră. Îi era tot mai greu să-și țină gura.

– Acestea sunt într-adevăr niște calități foarte admirabile.

– Dar nu cele mai importante? întrebă Frances neliniștită. Oh, aș vrea să iau decizia corectă!

„Întreabă-l de ce vrea să se căsătorească cu tine."

– Sunt sigură că o vei lua.

Frances rămase tăcută un moment, ceea ce era ciudat.

– Nu-l placi, nu-i așa?

Ea tresări. De ce, oh, de ce nu putuse Frances să atragă oricare alt pretendent, în afară de lordul Arogant Atherton?

– Ce? Păi... ce te-a făcut să crezi asta?

Frances își mușcă buzele.

– Celelalte prietene ale mele au chicotit de încântare când le-am spus că a vorbit cu tata. Nici una nu m-a îndemnat să mă gândesc dacă el mă iubește. Au presupus că e așa, de vreme ce are de gând să mă ceară în căsătorie.

– Niciodată să nu presupui nimic când este vorba despre lordul Atherton. Cuvintele îi zburară din gură înainte de a le putea opri. Ochii lui Frances se rotunjiră șocați, și lui Penelope îi veni să-și tragă palme. Se grăbi să repare răul: Vreau să spun că o doamnă nu trebuie să presupună nimic atunci când este vorba de un bărbat. Alegerea unui soț e cea mai importantă decizie pe care o poți lua...

Vocea i se pierdu și își dori să nu fi vorbit.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, mormăi Penelope. Încercă să zâmbească. Nu mă lua în seamă, s-ar putea să mă apuce o durere de cap...

– Nu, te rog să-mi spui! Frances se uită la ea îngrijorată. E în joc restul vieții mele!

Penelope privi pentru ultima dată în jur disperată, căutând pe cineva care s-o salveze. Dar dejunul acesta era frecventat de lorzi care vorbeau tărăgănat și de doamne mândre, care nu ar fi invitat-o niciodată fără averea tatălui ei, și chiar și așa nu le putea face să-i vorbească. Olivia nu era acolo, mama ei împărtășea o bârfă cu unele dintre matroanele mai puțin snoabe, și asta o lăsa pe Penelope pe cont propriu – o situație care nu condusese niciodată la nimic bun, chiar dacă încerca să se poarte bine, așa cum făcea acum.

Se rugă în gând să aibă tact.

– Dacă nu știi care sunt sentimentele lui pentru tine, poate că ar trebui să îl întrebi. Un bărbat îndrăgostit nu ezită să facă declarații.

– Să facă declarații?

– Da. Știi, să se pună în genunchi și să îți jure că nu poate trăi fără tine sau ceva de felul acesta.

Frances clipi.

– Oh da, eu... înțeleg. Asta *ar fi* foarte măgulitor și romantic... Asta aștepți tu?

– Absolut, spuse Penelope cu plăcere. Acesta era un teritoriu de conversație mult mai sigur. Nu ascunsese niciodată preferința ei pentru romantism, dramă și gesturi mărețe. Nu vreau nimic mai puțin. Un zâmbet palid îi lumină fața când și-l închipui pe iubitul ei imaginar, pasionat și credincios. Un bărbat care să se lupte în duel pentru mine. Un bărbat care să moară pentru mine. Un bărbat care să nu ezite să îmi spună că mă iubește, disperat și cu pasiune, în fiecare zi după căsătorie.

– Asta... asta nu seamănă cu ceea ce ar face majoritatea englezilor, protestă Frances, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

– Atunci nu sunt pentru mine, declară Penelope. Trebuie să aștept un cavaler străin sau un pirat nimicitor. Bărbații papă-lapte nu sunt pentru mine, eu vreau un bărbat plin de pasiune și gata de acțiune. Un bărbat care să nu mă lase să mă îndoiesc de sentimentele lui, dar care să mă răpească pentru un sărut arzător, și să dea naibii consecințele.

Frances păru uluită.

Penelope se calmă după discursul ei înflăcărat și îi zâmbi prietenei sale.

– Acum înțelegi de ce sunt sortită să rămân fată bătrână. Nici unul dintre domnii aceștia englezi nu au forța și pasiunea pe care le doresc.

Tovarășa ei rămase tăcută un moment.

– Dar cum ai cunoaște un asemenea bărbat? Păi, dacă un domn ar încerca să mă răpească pentru un sărut, mama ar interveni. Cum poți găsi un pretendent pasional, dacă ai întotdeauna o însoțitoare?

– Nu știu, spuse Penelope, neinteresată de asemenea detalii logice, dar un bărbat hotărât ar găsi o cale.

– Da, spuse prietena ei încet, da, bineînțeles că ar găsi. Un bărbat îndrăgostit nu s-ar lăsa oprit.

– Nimic nu i-ar sta în cale, încuviință Penelope.

– Un bărbat îndrăgostit ar fi biruit de pasiune măcar o dată, nu?

– Sper că da, răspunse ea râzând. Sau nu e o dragoste prea palpitantă.

– Bineînțeles. Frances deveni serioasă. Pentru o clipă păru să se gândească profund, apoi fața i se înseninâ. Dacă lordul Atherton vrea să se însoare cu mine, atunci trebuie să mă iubească, nu?

– Ah... Prea târziu, Penelope realiză că ar fi trebuit să-și țină gura. Totuși, spusese adevărul așa cum îl vedea ea. Sigur că trebuie.

– Și dacă mă iubește, trebuie să o dovedească, continuă Frances, mai înflăcărată.

Fiindcă Penelope nu credea că lordul Atherton iubea pe cineva, cu excepția lui însuși, poate, nu spuse nimic.

– Dar nu a făcut-o. Fata mai tânără privi spre ea și întrebă: Să-i spun că trebuie?

Penelope tuși. Apoi își drese glasul:

– Nu știu... Dacă trebuie să-i spui s-o facă, cum vei ști că a venit din dorință sinceră, și nu doar din pornirea de a-ți face pe plac?

Pentru un moment, privirea lui Frances deveni aspră și scrutătoare.

– Crezi că nu ar vrea.

Oh, Doamne!

– Nu știu ce vrea lordul Atherton.

– Dar l-ai cunoscut.

– Puțin, sublinie Penelope. Foarte, foarte puțin și pentru scurt timp. De abia a fost o lună! A fost un șoc pentru mine că și-a amintit de mine.

Era și ceva supărător. Cu siguranță, Penelope își dorea să-l uite. Dar Frances părea tot tulburată, și ea nu voia asta. Putea să și-o imagineze ușor pe doamna Lockwood venind la mama ei ca să i se plângă de faptul că Penelope tulburase logodna lui Frances, și asta ar fi însemnat pierderea altei prietene.

Respiră adânc și mângâie mâna prietenei sale.

– Nu mă lăsa să îți distrag atenția de la ceea ce simți în inimă. Dacă el te iubește, și tu îl iubești – asta e tot ce contează. Dacă te iubește, nu va avea nici o problemă să-ți mărturisească acest lucru. Mă aștept ca asta să ducă la altă dovadă de iubire, și atunci vei ști cum să răspunzi la întrebarea lui.

– Chiar crezi asta?

Penelope se lumină la chip, bucuroasă că fata părea ușurată. Frances avea nevoie doar de un cuvânt de dragoste de la Atherton, adevărat sau nu, și va fi mulțumită. Sigur că nu era chiar atât de idiot încât să treacă cu totul peste asta.

– Bineînțeles! Oh... scuză-mă, mă caută mama.

– Mulțumesc, domnișoară Weston, rosti Frances cu fervoare. Sunt atât de recunoscătoare!

– Amintește-ți doar să te încrezi în propria inimă, o sfătui Penelope, și nu lua în seamă ce spun alții.

– Nu o să iau, o asigură Frances.

Penelope îi zâmbi din nou și plecă în grabă, bucurându-se ca niciodată în viață să o vadă pe mama ei așteptând-o.

Capitolul 5

De fiecare dată când se gândea la ea, Benedict Lennox ajungea la aceleași concluzii: Frances Lockwood era dulce, drăguță și sinceră. Era tânără, desigur – cu cel puțin zece ani mai tânără decât el –, dar acesta nu era un defect. Se înțelegeau bine, și nu credea că între ei aveau să existe multe divergențe. Provenea și dintr-o familie bună. Pe scurt, întrunea toate criteriile pe care le stabilise pentru o mireasă.

Mai mult, spre ușurarea lui, Frances nu mai vorbise despre Penelope. Poate că era alt semn că avea să-i fie mai ușor s-o curteze. Vorbise cu domnul Lockwood și primise o binecuvântare din tot sufletul. Doamna Lockwood radia de fiecare dată când îl vedea, și la fel și Frances. Toate semnele erau încurajatoare.

Singurul lucru pe care nu îl știa era de ce mai ezita încă. Mai mult ca orice, ar fi trebuit să se miște rapid și să aranjeze treaba, în schimb... Se uită prin salonul unei alte petreceri, furios pe el însuși. În loc să acționeze rapid și să pună mâna pe mireasa pe care și-o alesese, fierbea încă din pricina ultimelor cuvinte pe care i le spusese Penelope Weston. Un bărbat trebuie să fie consumat de pasiune pentru soția sa! *În ce societate?* izbucni el în gând. Sigur nu în asta. Se uită la lordul Rotherham și la soția sa, care intrară în salon și se despărțiră imediat, vicontele îndreptându-se spre camera în care se jucau cărți, iar soția sa alăturându-i-se contelui de Wilbur, despre care toată lumea știa că era amantul ei. Soții Rotherham aveau să se bucure de seara lor, chiar dacă nu se vor mai vedea până dimineață. Asta era o căsătorie normală, nu o pasiune dramatică despre care Penelope citise în romanele pentru femei.

Nu că ar fi avut de gând să fie ca Rotherham. Benedict voia o soție pe care să o poată respecta și care să-i placă, și nu voia să fie încornorat. De aceea Frances era perfectă pentru el. Între ei exista destulă afecțiune încât să excludă complicațiile deranjante, ca amanții și amantele, dar nu destulă încât să provoace pasiune în cadrul căsătoriei. Pasiunea nu era deloc vitală. Era în regulă și bine ca Penelope să vorbească despre ea și să o aprobe, fiindcă ea avea un temperament curajos și exuberant și un îndrăznețsimț al aventurii; bineînțeles că ea ar fi vrut întâlniri pasionale și declarații dramatice. Ea avea să fie tipul de soție care înnebunește un bărbat, care face dragoste în trăsuri și pe păturile de picnic, și pe mesele din sufragerie și...

Își stăpâni gândurile. Nu conta unde avea să facă dragoste Penelope cu soțul ei, care urma să fie un tip terminat după câțiva ani cu ea, chiar dacă avea să fie și sătul. Asta nu îl privea pe el. Benedict se forță să se uite din nou prin încăpere. De data asta o văzu pe domnișoara Lockwood, așa că se îndreptă spre ea.

Fu la fel de mulțumită ca întotdeauna să-l vadă și, după o conversație de câteva minute, îi întinse brațul să o conducă la dans. Conversația fu limitată în timpul dansului, dar când se termină

și el o întrebă dacă era de acord să facă o plimbare cu el pe coridorul mai liniștit din exteriorul salonului, ea primi cu înflăcărare.

– Îți mulțumesc pentru că te plimbi cu mine, spuse el în timp ce pășeau agale, cu mâna ei cuibărită în îndoitura cotului său.

Zâmbetul cu care îl fulgeră ea fu diferit de cel obișnuit – mai cochet, chiar sfios.

– Sunt sigură că ai avut un motiv întemeiat ca să mă inviți.

– Am avut, încuviință el. Era timpul să treacă Rubiconul. Unul foarte special.

Domnișoara Lockwood păru să se sprijine mai tare pe brațul său.

– Poate că ar trebui să găsim un loc mai liniștit?

– Foarte bine, spuse el după o pauză uluită.

Nu stătea în firea ei să sugereze așa ceva; de obicei era foarte conștientă de cuviință și de decor. Dar el vorbise deja cu tatăl ei, așa că poate că părinții îi dăduseră permisiunea de a face regulile acestea mai flexibile. Până la urmă, avea de gând să o ceară în căsătorie, și chiar dacă un alcov liniștit ar fi fost suficient, o intimitate mai mare era întotdeauna bine-venită. La o cotitură a holului încercă o ușă și o conduse într-o mică sală de muzică, scăldată în lumina argintie a lunii pline care trona jos, deasupra acoperișurilor vecine. Lăsă ușa deschisă, dar ea întinse mâna și o trase până aproape o închise.

El o privi curios, dar Frances își lăsă capul într-o parte și aștepta, privindu-l radioasă. Benedict lăsă la o parte orice ezitare; dacă ar fi avut de gând să-l refuze, nu s-ar fi închis acolo cu el. Era un semn bun. Se întinse și o luă de mână.

– Domnișoară Lockwood, a fost o plăcere foarte mare să te cunosc mai bine.

– Și eu m-am bucurat de tovărășia ta, milord.

– Ne înțelegem bine, nu-i așa? Făcu un pas mai aproape. Și împărtășim atâtea interese comune.

Ea se aplecă spre el, aproape jucăușă.

– Ești nebun după mine?

– Îmi cer scuze? Benedict se încruntă, uluit. Sunt foarte atașat de tine și aștept să ne apropiem mai mult odată cu trecerea

timpului. Cred că vom fi fericiți împreună, și sper foarte mult că ești de acord.

– Dar acum, spuse ea, puțin cam insistent. În momentul acesta, ești îndrăgostit la nebunie de mine? Te-ai bate în duel pentru mine? Ai *muri* pentru mine?

– Să mor pentru tine? se miră el, fără să-i vină să-și creadă urechilor. Ce Dumnezeu tot spui acolo?

– Vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care să mă adore! exclamă ea, strângându-și mâinile la inimă. Un bărbat care să îmi vorbească în fiecare zi despre dragostea lui nepieritoare față de mine!

Dintr-odată, el își dădu seama ce se întâmplase.

– Domnișoara Weston ți-a sugerat să spui asta? întrebă el, cu buzele strânse.

– Mă iubești? întrebă ea cu îndrăzneală. Dacă da, nu ar trebui să te deranjeze s-o spui!

– Diavolița aceea băgăreață! mormăi el printre dinți. Domnișoară Lockwood, nu mă așteptam la așa ceva din partea ta...

– Poate că așa sunt cu adevărat. Frances își puse mâinile pe pieptul lui și se apropie, ridicându-și aproape acuzator fața. Nu ai încercat niciodată să mă săruți. Nu vrei?

El ar fi vrut să îi rupă gâtul lui Penelope. Benedict abia se abținea să-și păstreze calmul. Cum îndrăznea să strecoare ideile ei romantice extravagante în mintea unei tinere bine-crescute? Unde era Frances Lockwood cea dulce, dornică să placă, fata cu care hotărâse să se însoare? Dacă ar fi vrut o femeie așa de îndrăzneață și de insistentă, la naiba, ar fi putut să se însoare chiar cu Penelope.

Cu mișcări spasmodice, îi luă mâinile într-ale lui și le îndepărtă de pe pieptul său.

– Iartă-mă, spuse el, controlându-și vocea cu un mare efort. Mi se pare că ți s-a întâmplat ceva...

– Vreau doar să știu dacă mă iubești. Ea se eliberă și ridică bărbia. Am crezut că trebuie să mă iubești, fiindcă i-ai vorbit tatei. L-ai lăsat să creadă că doreai să te căsătorești cu mine. Dacă

vrei să te căsătorești cu mine, trebuie să îți pese de mine, dar nu spui nimic.

– Ce trebuie să spun? lătră el. Ce răspuns te-a sfătuit domnișoara Weston să ceri?

Expresia ei deveni aproape încăpățânată.

– Asta nu are nimic de-a face cu ea. De ce mă întrebi întotdeauna despre ea?

Benedict își duse mâinile la cap.

– Hristoase! E ultima persoană despre care vreau să vorbesc!

– Controlează-ți limbajul, domnule! bolborosi ea, dar Benedict auzise destul.

– Nu pot ghici dacă așa ești cu adevărat sau interpretezi un rol care crezi că ar amuza-o pe Penelope Weston, dar trebuie să îți spui că nu e foarte atrăgător. Vrei să mă lupt în duel pentru tine? Pentru ce? Te aștepți să ai legături cu tot felul de bărbați, fără să te deranjezi măcar să fii discretă? Fiindcă asta îi conduce pe bărbați la duel, draga mea – o femeie necredincioasă care nu dă doi bani pe consecințele faptelor ei. Și dacă intenționezi să fii o femeie de acest fel, fii sigură că nu o să-ți declar în fiecare zi iubirea mea nepieritoare și nici vorbă să îmi risc viața pentru tine.

Ochii ei albaștri erau perfect rotunzi, strălucind de lacrimi de uimire, și pana din cap îi tremura la fiecare răsuflare.

– Tu... tu... Tu ești un *monstru* fără inimă. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Se întoarse și se îndepărtă călcând apăsat, cu pumnii strânși. Ușa se trânti de perete când o deschise, și el îi ascultă pașii care tropoteau rapid pe hol.

– Drace! Benedict străbătu camera în cruciș și în curmeziș. Drăcia dracului! Lovi cu pumnul în zid, înjurând din nou când durerea îi cuprinse brațul. Își scutură degetele, clocotind.

Era un demon. Asta era singura explicație. Un demon cu părul auriu și ochii albaștri, cu un zâmbet de sirenă, a cărui unică misiune în viață era să îi submineze planurile și apoi să se bucure de ruinele fumegânde ale speranțelor sale. Și-o putea imagina zâmbind mulțumită în timp ce Frances Lockwood îi spunea noutățile: fusese respins încă o dată și pierduse altă posibilă mireasă.

Ca să fie sincer, nu credea că refuzul lui Abigail Weston era opera lui Penelope, dar era sigur că ea instigase mica dramă a domnișoarei Lockwood din seara aceasta. „Ai muri pentru mine?" Ce doreau femeile în ziua de azi? Spre ce explozie sângeroasă se îndrepta lumea?

Benedict își îndoi degetele dureroase și își spuse că trebuia să reflecteze. Deci Frances Lockwood nu mai voia să-l vadă. Poate că era chiar bine. Chiar dacă se răzgândea, răul fusese făcut; în ea exista o parte pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci, și trebuia să se bucure că și-o arătase înainte de a fi prea târziu. Dar era incontestabil că Penelope Weston făcuse un rău, și ardea de nerăbdare să se confrunte cu ea. Dacă nu o făcea, l-ar fi putut considera un semn de lașitate sau de slăbiciune. Era foarte ușor să și-o imagineze pe Penelope spunându-i voioasă fiecărei domnișoare din lumea bună că era un ticălos fără inimă, cu care toate femeile refuzaseră să se căsătorească.

– La naiba, mormăi el din nou.

Nu era nici pe departe adevărat, dar cele două propuneri de căsătorie refuzate erau un lucru destul de rău, și un asemenea zvon putea să-i facă viața amară ani la rând – și nu avea ani pe care să-i petreacă în căutarea unei mirese. Nu se gândise că îi va lua *atât* de mult. Anglia era plină de domnișoare care căutau un nobil chipeș cu care să se mărite, și cel puțin câteva aveau dote generoase. Doar că se părea că nici una dintre ele nu-l voia.

Spre deosebire de mulți dintre camarazii lui, Benedict era mai mult decât pregătit de însurătoare. Nu dintr-o năzuință poetică de dragoste sau fiindcă era dornic să se așeze la casa lui, ci fiindcă se săturase să fie tras încoace și încolo de fantezia tatălui său, ca o păpușă de sfori. Contele de Stratford își stăpânea familia cu mână de fier, controlându-și soția și copiii pe fiecare cale care îi stătea la îndemână. Benedict reușise să scape întru câtva, dar era legat încă de tatăl său prin sforile de la punga cu bani. De mai multe ori, contele îi tăiase fondurile fără nici o avertizare. De mai multe ori, Benedict fusese nevoit să se târască înapoi cu coada între picioare și să cerșească bani, pe care îi primea doar după o perioadă de penitență și vreo faptă de pocăință. Ani la rând

îndurase acest lucru, dar pretențiile tatălui său deveniseră tot mai greu de îndeplinit. Stratford îi impusese orice sarcină neplăcută posibilă: să izgonească servitori cinstiți care se aflau de multă vreme pe domeniu, să le ceară negustorilor și oamenilor de afaceri lucruri irațională, să mustre cunoscuții care nu fuseseră pe placul contelui, să se certe cu comercianții de obiecte de artă care nu întruniseră standardele contelui. Dar era destul.

Însă independența nu era ușoară pentru un gentleman care se afla în poziția lui. Nu avea nici o profesie, în afară de aceea de soldat, și asta nu era bine plătită – fiind pe deasupra și foarte costisitoare. Nu avea capital de investit, nici măcar o mică sumă cu care să ajungă în America sau în Indiile de Vest, unde un bărbat o putea lua de la zero. Nu avea talent la politică și nici un dar excepțional, nimic în afară de numele și fața lui... amândouă, ca s-o spunem pe șleau, foarte atrăgătoare pentru doamne.

Din nefericire, se părea că anul acesta nu erau multe moștenitoare. Chiar incluzând văduvele scandaloase și fiicele negustorilor, întâlnise doar câteva femei care păreau acceptabile. Benedict nu voia să schimbe tirania tatălui său cu cea a unei neveste, ca să fie sincer, dar orice femeie cu minte și bani avea deja o duzină de pretendenți. Când sora lui îi scrisese primăvara trecută că un bogătaș cu două fiice frumoase cumpărase un domeniu lângă Stratford Court în Richmond, i se păruse un dar din cer. O călătorie grăbită spre casă îl făcuse să vadă că avusese dreptate. Abigail Weston era frumoasă, bună, modestă și sensibilă. Spre încântarea lui, se înțelegeau bine. Putea să-și imagineze o tovărășie pe viață cu ea. Vara trecută, timp de câteva scurte săptămâni, totul i se păruse ușor de obținut.

Dacă ar fi știut măcar că avea să se dovedească o greșeală colosală s-o curteze pe Abigail Weston! Pe vremea aceea nu i se păruse, desigur. Nimeni nu îi spusese că era îndrăgostită în taină de alt bărbat. Nimeni nu îl avertizase că avea să o piardă pentru Sebastian Vane, care fusese odinioară cel mai bun prieten al său, înainte ca tatăl lui să reușească să strice și asta.

Totuși, pierderea lui Abigail îl duruse, și nu doar din motivul că fusese considerat mai prejos decât Sebastian. În ea, crezuse

că găsise soluția perfectă: o soție la care să țină și pe care să o respecte, cu o avere care avea să-l facă, în cele din urmă și pentru totdeauna, independent față de tatăl său. În loc să fie așa, fusese respins, cu destulă tărie, și apoi trebuise să îndure mulțumirea tatălui său pentru eșecul lui, fiindcă trebuia să fii un cocoș foarte prost, pentru ca doamna să prefere un bărbat șchiop, cu un părinte nebun.

Și ca să pună capac, se părea că reușise cumva să câștige dușmănia lui Penelope Weston, dușmănie care nu pălise cu trecerea vremii.

Amintirea lui Penelope îl trezi din apatie. Vulpea aceea! Voia oare să-l tortureze pentru totdeauna? Nu, se jură el imediat; nu o va lăsa. Ignoră faptul că încercarea lui de împăcare cordială nu ieșise bine. De data asta nu avea să o lase să se bucure de situația lui proastă fără nici o consecință. Și chiar dacă știa că nu trebuia – chiar dacă bănuia că nimic bun pe lume nu putea ieși din confruntarea cu ea – porni hotărât să o găsească.

Capitolul 6

După o perioadă de gândire, Penelope se hotărâse că ar fi fost mai bine să evite compania lui Frances Lockwood câteva zile.

Parțial din lașitate. Nu voia să asculte vorbele extaziate despre logodna lui Frances cu lordul Atherton sau planurile ei entuziaste de nuntă, sau odele lungi și visătoare despre cât de chipeș era. Oricât de mult ar fi dorit ca Frances să fie fericită, nu credea că ar fi suportat să o asculte pe prietena ei vorbind iar și iar despre cât de mult o adora Atherton sau despre cum o sărutase. Doar gândindu-se la asta îi venea să sară de la balcon.

Dar parțial și din discreție. Avea sentimentul că vorbise prea pripit și nepăsător la dejunul venețian. Penelope știa că era foarte fericită că avea părinți care permiteau – sau măcar tolerau – tendințele ei dramatice și neobrăzarea. Frances nu era atât de norocoasă, și dacă se lua după Penelope, putea să dea peste

necazuri teribile. De aceea, nu o evita pe Frances doar de dragul ei, ca să nu mai audă numele lui Atherton, ci și de dragul lui Frances însăși.

Când ajunseră la recepția de la Gosnold, rămase lângă mama ei, în loc să se bucure de libertatea relativă care i se permitea la petreceri și să se întâlnească cu alte tinere doamne. Mama ei îi aruncă o privire vag surprinsă, dar trată situația cu calm. Penelope stătu alături de mama ei, cu un zâmbet politicos întipărit pe față și simțind cum creierul ei se înmuia încet ca untul la soare. Doamnele căsătorite nu vorbeau despre nimic: doamna Archer spunea o poveste prea lungă despre o situație enervantă cu o fată în casă, doamna Heathcomb descria, în cele mai mici detalii, noul ei set de porțelan chinezesc, și lady Dunford nu putu rezista ocaziei de a menționa recenta logodnă a fiicei ei cu baronul Redmaine.

Știa că vorbeau despre lucruri mai palpitante când erau singure. Până la urmă, începuse să citească *50 de moduri de a păcătui* după ce auzise un fragment ispititor de conversație între aceleași doamne. Îi luase o săptămână întreagă de căutări pe sub mână ca să găsească exemplarul mamei ei din povestirea aceea necuviincioasă, care era chiar mai fără perdea decât se așteptase. Timp de câteva minute, se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi întrebat ce credeau despre numărul treizeci și patru, în care Constance își găsea plăcerea într-o trăsură.

Din fericire, o față familiară îi atrase atenția înainte de a putea ceda acestei porniri periculoase. Se aplecă spre mama ei.

– Mamă, am văzut-o pe Olivia. Pot să merg la ea?

La încuviințarea mamei, se strecură prin mulțime, păstrând o distanță grijulie față de dansatori, între care se înscriseseră de curând lordul Atherton cu Frances Lockwood. Cu hotărâre, privi în altă parte, concentrându-se asupra Oliviei. Fusese o surpriză să o vadă acolo, deși una plăcută. Olivia nu era invitată întotdeauna la recepții și baluri, și Penelope bănuia că nu mergea nici la cele la care era invitată. Abigail îi spusese odată că Olivia nu își putea permite garderoba adecvată, și acesta era unul dintre motivele pentru care surorile îi cumpărau mici daruri. Domnul Weston

își putea permite să cumpere altă bonetă sau altă pereche de mănuși, și asta le ajuta pe fiicele lui să își vadă prietena mai des.

Dar cu Olivia se întâmpla ceva în seara asta. Stătea singură în prag și, în loc să afișeze obișnuitul ei zâmbet cald și un aer de stăpânire de sine, fața ei era palidă și aproape îndârjită. Dacă se gândea mai bine, Penelope își dădea seama că mai observase expresia asta pe fața Oliviei, mai ales atunci când nu credea că o vede cineva. Penelope se încruntă. Oare ce era în neregulă? În seara asta Olivia părea să caute pe cineva. Privirea ei rătăcea prin cameră, dar apoi se opri. Făcu un semn ușor, apoi se întoarse și se strecură afară din încăpere.

Penelope își întinse gâtul, încercând să ghicească cui îi făcuse semn Olivia. În zona aceea era un grup numeros de domni, unii dintre ei teribil de chipeși și de libertini. În mintea ei își făcu loc o întrebare: oare Olivia avea o aventură? Începu să zâmbească uimită când se gândi la această posibilitate, dar apoi își aminti de expresia prietenei ei. Asta o făcu să se încrunte. Sigur că Olivia ar fi arătat mai încântată – chiar dornică – dacă s-ar fi întâlnit cu unul dintre dezmățații aceia chipeși pentru o tăvăleală. Încă încruntată, își urmă prietena și ieși din salon.

Casa Gosnold era foarte mare și spațioasă, cu o scară lată într-un hol central imens. Penelope o zări pe Olivia în timp ce cobora. Îi luă o veșnicie să se strecoare printre oaspeții care mai soseau și urcau în salon. La capăt se întoarse spre stânga, dar asta ducea doar spre scara de serviciu, așa că traversă holul și coborî pe coridorul din față.

Partea aceasta a casei nu era deschisă pentru oaspeți. Era liniștită și mai degrabă slab luminată în colțuri. Penelope ezită, apoi auzi o ușă deschizându-se și închizându-se undeva în față. Curiozitatea și o urmă de îngrijorare o împinseră înainte. Trebuia să fie atentă; ultimul lucru pe care îl dorea era să întrerupă o întâlnire amoroasă, dar imaginația ei era capabilă să îi furnizeze multe posibilități neplăcute. Poate că o șantaja cineva pe Olivia, o amenința sau pur și simplu o hărțuia.

Se opri la ușă să asculte. Un murmur slab de voci răzbătu prin lemn, vocea mai profundă a unui bărbat și după o pauză

îndelungată o voce feminină. Penelope ciuli urechile. Urmă altă tăcere, apoi un sughiț... și apoi un suspin. Făcu ochii mari și ascultă cu mai multă atenție, apăsându-și urechea de lemn.

– Te rog, o auzi pe Olivia spunând. Nu mă obliga să fac asta...

Fără să ezite, Penelope puse mâna pe clanță și o apăsă.

Olivia stătea cu fața la ușă. Bărbatul din spatele ei o cuprinsese cu o mână de talie, iar cu cealaltă de gât, în timp ce își apăsa fața pe umărul ei. Când Penelope deschise ușa, raza neașteptată de lumină îi făcu prietena să se întoarcă, dar nu înainte ca Penelope să vadă neliniștea de pe chipul ei. Orice îngrijorare că întrerupsese o întâlnire romantică se risipi din mintea ei. Păși cu îndrăzneală în cameră.

– Olivia, spuse ea jovial. Aici erai! Te-am căutat peste tot.

Olivia se eliberă și făcu câțiva pași împleticiți în față. Un moment rămase pe loc, tremurând vizibil, cu mâinile apăsate pe rochie. Stătea cu bărbia în piept, dar nu destul de jos încât să ascundă urma roșie a degetelor de pe gâtul ei.

– Da. Aici sunt.

Bărbatul care o ținuse pe Olivia își ridică încet fruntea și se uită țintă la Penelope. Cu un fior de dezgust, îl recunoscu pe Simon, Lord Clary. Era doar un viconte, dar avea relații excelente. Soția lui era fiica unui duce, și mama lui provenea dintr-o ilustră familie de navigatori. Era considerat de multe doamne un bărbat chipeș: părul negru, pieptănat peste cap, expunând o frunte înaltă, palidă. Ochi adânci, întunecați. Un nas lung și aristocratic. O gură care părea cioplită în piatră. Era distant, misterios și avea întotdeauna o expresie care sugera că era ușor plictisit de toată lumea din jur. Unele doamne credeau că era teribil de atrăgător. În sinea ei , Penelope credea că arăta ca Diavolul. Pe ea nu o atrăgea aerul lui întunecat și periculos. De fapt, era mai degrabă amenințător.

– Doamna Jennings te căuta, continuă Penelope pe același ton neatent și vesel. Admira boneta pe care o purtai deunăzi și cred că voia să te întrebe de unde ai luat accesoriile.

Totul era o minciună, și Olivia știa; nici una din ele nu cunoștea o doamnă pe care să o cheme Jennings.

Olivia privi spre Clary. Fața ei era albă ca a unei moarte.

– Mulțumesc, spuse ea, foarte încet.

Clary scoase un sunet ca un mârâit, și ea se dădu înapoi. Ochii îi scânteiară, și Penelope realiză că prietena ei nu era mânată de furie sau teamă, ci de ură. Fără nici un alt cuvânt, Olivia făcu stânga împrejur și alergă pe ușă, apucându-și fustele.

Penelope se uită după ea uimită. Ce naiba? Făcu un pas după Olivia, dar trebui să se oprească atunci când lordul Clary o prinse de braț.

– Ești o fetișcană obraznică, spuse el liniștit.

– Nu sunt o fetișcană, ci o tânără lady, i-o întoarse ea. Și nu cred că a fost o obrăznicie să vorbesc cu una dintre cele mai dragi prietene ale mele, așa cum e doamna Townsend.

– Doamna Townsend era angajată într-o conversație particulară – pe care ai întrerupt-o.

– Așa s-a întâmplat? Penelope făcu ochii mari. Dumnezeule, sir, nu am avut nici o idee! Îmi pare teribil de rău.

El se holbă la ea un moment.

– Chiar așa? murmură el în cele din urmă. Cât de rău?

„Nu atât de rău pe cât îmi pare că mai vorbesc încă cu tine", se gândi ea.

– Foarte rău. De fapt, sunt aproape înnebunită de rușine și regret. Îmi vine să leșin din pricina asta, de fapt – vai de mine, aș putea leșina! Mai bine aș găsi-o pe mama imediat!

Încercă să se smulgă din strânsoarea lui, gândindu-se că era timpul să se retragă.

– Nu am vrea așa ceva. Lordul Clary trecu pe lângă ea și închise ușa. Trebuie să te așezi. Strângându-i brațul cu o mână de fier, o târî de-a lungul camerei spre un fotoliu, o întoarse și o împinse în el. În timp ce Penelope încerca să își recapete respirația, el îngenunche în fața ei și se sprijini cu mâinile de brațele fotoliului. Ea te-a rugat să o urmezi în camera asta?

– Cine? Doamna Townsend? Penelope se sili să rămână calmă, când, în realitate, ar fi dorit să-i dea una peste ochi și să fugă. Bineînțeles că nu.

– Hmm. El se aplecă mai aproape. Sosirea dumitale a fost cam... nepotrivită.

– Chiar așa? Penelope clipi inocent. Se pare că doamna Townsend avea o obligație anterioară, totuși, astfel că discuția dumneavoastră s-ar fi terminat în curând, nu credeți?

El se aplecă și mai tare, până când fața lui ajunse foarte aproape de a ei. Atât de aproape, că Penelope îi vedea vinișoarele de sub pielea palidă a tâmplelor. Lordul Clary își plecă fruntea și inspiră profund.

– Miroși delicios, șopti el.

Pentru prima dată, un fior alarmant îi străbătu șira spinării.

– Ce drăguț din partea dumitale să spui asta! Parfumul a fost un dar de la tata. Și mamei îi place foarte mult.

Cumva, menționarea frecventă și repetată a părinților ei părea necesară, astfel ca el să știe că nu era lipsită de protecție. Spre deosebire de Olivia.

– Nu miroși ca o fetiță virgină. Își trecu degetul de-a lungul panglicii de la baza corsajului. Nici nu acționezi ca atare.

– Ia-ți mâinile de pe mine, spuse ea, fermă, dar liniștită. Nu sunt o fetiță, ci o tânără lady capabilă să țipe foarte tare atunci când e atacată.

– Atacată? Un zâmbet lent îi curbă buzele, făcându-l să arate aproape demonic. Nu te-am atins. Dezmințind cuvintele, degetul lui trecu din nou peste panglică, atingându-i pielea din nou.

– Și ai face bine să nu mă atingi, răspunse ea. Lasă-mă să trec, domnule!

– Nu încă. El atinse ușor broșa fixată pe piept, chiar între sâni. Ai dobândit deja o oarecare reputație, domnișoară Weston. Cam îndrăzneață, cam scandaloasă, mult prea aventuroasă pentru o tânără decentă... Dar poate că trebuie să te aștepți la așa ceva de la o intrigantă obraznică.

Ea se luptă să-și stăpânească furia.

– Voi trece cu vederea faptul că nu știi nimic despre reputația mea, și nu voi spune nimic despre cât de respingător e adevăratul dumitale caracter, dacă te dai la o parte și mă lași să plec imediat.

– Cine te-ar crede dacă vorbești despre mine, oricum? continuă el. Am legături la care tatăl dumitale poate doar să viseze.

Dacă dumneata – sau el – mă acuzați de ceva, ei bine... El ridică din umeri. Dar prietena dumitale doamna Townsend mi-a promis un lucru în seara asta, și dumneata nu ai lăsat-o să mi-l ofere. Poate ar trebui să îl iau de la dumneata în schimb.

Penelope nu se mișcă, ci îl privi cu ură înghețată.

– Nu meriți nici cel mai mic lucru, nici de la ea, nici de la mine.

El ridică o sprânceană.

– Să merit? Cine spune că trebuie să merit? Dar acum că ai spus-o, poate că ar trebui să înveți ce se întâmplă cu fetițele curioase care întrerup întâlnirile.

Șocul produs de faptul că Olivia avusese de fapt o întâlnire cu bărbatul acesta dezgustător fu lăsat rapid la o parte când lordul Clary îi smulse dintr-odată broșa de la rochie. Lanțul de la gât se rupse și el, spre furia ei.

– Să punem mâna puțin, spuse el, și îi prinse brutal sânul.

Acționând după sfatul fratelui ei, Penelope ridică genunchiul chiar între picioarele lordului Clary. Nu reuși să lovească atât de tare cum îi spusese Jamie, dar după cum se părea fusese destul. Clary înjură și se lăsă pe spate, destul cât să-și ridice celălalt genunchi la nivelul pieptului lui și să-l lovească cu toată puterea. El căzu, și ea se târî jos de pe scaun. Vocea părea să o fi părăsit; inima îi bătea atât de tare, încât îi tremurau mâinile. Rușinată, îngrozită, și furioasă, încercă să se îndrepte spre ușă, doar ca să simtă cum mâna lui îi prindea glezna.

– Târfei îi place să se zgârie și să facă tumbe, nu? El o trase brusc, făcând-o să cadă pe dușumea atât de tare, încât văzu stele verzi. Pot să joc și asta.

– Porc dezgustător!

Penelope îl lovi din nou, dar pantofii ei de dans nu avură impactul pe care îl dorea.

Lordul Clary își vârî cealaltă mână sub fustele ei, strângându-i genunchiul într-o încleștare dureroasă.

– Dezgustător? Vreau ceea ce vrea orice bărbat. Dacă ești singura femeie din zonă care-mi poate oferi...

– Tata o să te omoare!

Penelope se răsuci, dar el o ținea bine. Fâțâiala aceea îi ridicase fustele, așa că lordul Clary își întinse mâna mai sus, dându-i la o parte jupoanele și descoperindu-i picioarele.

– Nu dau doi bani pe tatăl tău, murmură atacatorul – fiindcă Penelope își dădu seama rapid că asta era. Nici de fratele tău blestemat, nici de veri.

– Dar pe mine? Vocea răsună în încăpere, de un calm mortal și rece ca gheața. Penelope privi în sus printre șuvițele de păr care îi căzuseră pe față, și inima îi zvâcni. Benedict Lennox, Lord Atherton, stătea în prag, foarte înalt, întunecat și furios. Sau așa părea din locul de unde se afla, răschirată pe dușumea.

– Am spus, pe mine dai doi bani? repetă el când nu auzi nici un răspuns. Pași în cameră și închise ușa în urma lui, cu un zgomot distinct. Ridică-te, Clary!

Lordul Clary îi adresă lui Penelope o ultimă privire diabolică înainte de a o da la o parte și de a se ridica în picioare. Penelope se târî la adăpost în spatele fotoliului, și privi cu recunoștință mută spre Atherton, unul dintre ultimii oameni din lume despre care ar fi putut spune că îl simpatiza, cum înainta spre Clary. Pentru o clipă, privirea lui alunecă asupra ei.

– Ești rănită, domnișoară Weston?

Fără să rostească o vorbă, ea clătină din cap. Nu era adevărat. Avea vânătăi pe genunchi și probabil că nu va putea să doarmă nopți la rând, amintindu-și de atingerile scârboase ale lui Clary și de intențiile lui. Dar gândul la ce-ar fi putut păți peste doar câteva minute o lăsa mută de ușurare.

– Bine. Atherton se întoarse iar spre Clary, care își îndrepta jacheta și părea furios. Ieși din casa asta!

Buzele lui Clary se curbară.

– Poartă-te cuviincios, tinere!

Atherton începu să-și descheie tunica.

– Poți să-mi spui Atherton, deși aș prefera să nu-mi vorbești deloc. Ieși din casa asta sau te distrug.

Clary râse.

– Cum? Insinuând că am o legătură cu ea? Încearcă. Nu voi ezita să spun oricui că ea a venit aici dornică de o mică aventură.

Nimeni altcineva din oraș nu o va vrea, cu toate milioanele mânjite de cărbune ale tatălui ei.

Penelope simțea în piept un ghem de furie arzătoare. La ce naiba se gândise Olivia când își dăduse întâlnire cu un asemenea om? Dacă ea nu ar fi urmărit-o, în locul ei ar fi fost acum Olivia, învinețită și cel mai probabil mult mai rău. Clary era furios fiindcă fusese întrerupt, dar nu ar fi tratat-o mai blând pe Olivia, din câte văzuse Penelope.

– Încearcă! Atherton își îndreptă umerii. Dar nu ți-aș recomanda-o. O să le spun că te gândeai la ceva mai mult decât un simplu viol.

– Eu nu am violat-o. Ochii lui Clary scânteiară când se întoarse cu fața spre Penelope din nou. Nimeni nu te va crede.

– Dar dacă eu spun că ai încercat să mă forțezi pe mine... Atherton se opri la timp, iar Clary se făcu alb ca varul din pricina șocului. O să-ți explic de ce am făcut asta. Și, înainte să poată reacționa celălalt, lordul Atherton îl pocni în stomac nu o dată, ci de două ori.

Probabil că pumnul vicontelui avea mult mai multă forță decât genunchiul lui Penelope. Lordul Clary căzu în genunchi, înverzindu-se și gâfâind după aer. Atherton îl prinse de lavalieră și îl trase în sus, silindu-l să ridice capul de parcă ar fi fost spânzurat.

– Pleacă sau încearcă-ți norocul, spuse Atherton pe același ton egal.

Din spatele fotoliului, de unde era ghemuită, Penelope văzu că norocul lui Clary nu părea prea promițător. Lordul Atherton se aplecase asupra lui de parcă ar fi fost Îngerul Morții, cu pumnii încă strânși. Ea privi spre el, cu o undă de venerație. Era uimitor că venise să o salveze, mai ales într-un mod atât de galant și de primitiv. Era aproape destul ca să o facă să uite că nu îl plăcea și să observe în schimb cât de puternic, de înalt și de chipeș era...

Închise ochii și se întoarse cu spatele, șoptind încet un cuvânt necuviincios. Nu voia să observe cât de înalt, de puternic și de chipeș era. Așa era de când îl întâlnise, și se dovedise rapid nedemn de admirație. Se considera încă o proastă fiindcă fusese atât de vrăjită de înfățișarea și de farmecul lui. Slavă Domnului că sora

ei nu se măritase cu el! Slavă Domnului că nimeni nu știa că primele ei sentimente față de el fuseseră atât de diferite de neplăcerea pe care o simțea acum... în cea mai mare parte a timpului.

Își ținu ochii plecați în timp ce lordul Clary sâsâia o înjurătură înainte de a se ridica în picioare. După sunetele de încăierare care se auziră, își dădu seama că Atherton nu îi ușurase această operațiune, dar apoi se auziră niște pași care se îndepărtau. Penelope privi în sus exact la timp ca să primească o ultimă privire înveninată din partea lui Clary înainte ca acesta să iasă din încăpere, lăsând-o singură cu Atherton.

Capitolul 7

Un moment, tăcerea fu copleșitoare.

– Ești sigură că nu te-a rănit? întrebă din nou vicontele.

Penelope tresări.

– Eu nu mint!

El o privi curios, întrebându-se fără îndoială de ce se răstea la el când tocmai o salvase de la maltratare.

– Nu am spus asta, o asigură el și îi întinse mâna.

De data asta Penelope roși, rușinată de ea însăși.

– Îmi pare rău, murmură în timp ce se ridica, folosind scaunul ca să se sprijine și refuzându-i mâna. Nu pot să cred că a...

Un șuvoi neașteptat de lacrimi o luă prin surprindere. Își șterse ochii, îngrozită.

– Stai jos! Fără să aștepte un răspuns, Atherton o împinse pe fotoliu și îngenunche. Ce ți-a făcut?

Privirea lui o scrută, observând corsajul sfâșiat și părul în dezordine.

– M-a înșfăcat și mi-a smuls broșa. M-a așezat cu forța pe scaunul acesta și nu a vrut să mă lase să plec. Încercă să își ridice părul de pe față, dar acesta cădea înapoi mereu. Mâinile începură să-i tremure atât de tare, încât abia le mai simțea. Eu am încercat să fug, dar el m-a prins de picior și apoi... apoi...

I se puse un nod în gât amintindu-și degetele brutale ale lui Clary, strângându-i genunchiul.

Ochii lui Atherton se întunecară. Scoase o batistă din buzunar și i-o oferi fără nici un comentariu.

– De ce erai aici cu el?

Penelope își șterse ochii cu batista, folosind-o ca pe un scut împotriva privirii lui cercetătoare.

– Din întâmplare. Nu am intenționat să mă întâlnesc cu el, dacă asta sugerezi.

– Poți să fii sigură că te consider mai inteligentă de atât. Se uită la ea, în timp ce Penelope căsca gura, uimită. Te-a rănit la picior? Ea încercă să miște piciorul, dar se opri când simți durerea ca un cuțit. Vicontele o auzi ținându-și respirația. Pot să mă uit la os, să văd dacă e rupt?

Penelope ar fi vrut să spună că nu, dar glezna o durea atât de tare, încât îi dădură lacrimile. Încuviință.

Benedict nu se uită la ea când îi luă piciorul în mâini. Penelope simți o ușoară amețeală în timp ce el dădea la o parte volanul rochiei și își trecea palma caldă peste pielea ei. Pentru un moment plin de riscuri, își imagină că mâna lui avea să se strecoare tot mai sus, nu crudă ca mâna lui Clary, ci blândă – seducătoare. Își abătu privirea de la capul lui întunecat, spunându-și că era o ușurare că degetele lui lunecaseră înapoi spre gleznă, apăsând ușor și împingând osul. Atingerea lui deveni mai ușoară când o auzi scâncind.

– Nu cred că e rupt, dar ai face mai bine să te odihnești câteva zile.

– Îți mulțumesc. Ar fi trebuit să-și tragă piciorul din mâna lui, dar dintr-o pricină oarecare nu o făcu.

– Și ciorapul e sfâșiat. El își ridică ochii. Erau albaștri, cea mai întunecată nuanță de albastru pe care o văzuse vreodată. Ce l-a stârnit pe lordul Clary?

– Firea lui perversă, șopti ea.

– Fără îndoială. Dar nu am auzit niciodată vreun zvon despre el; mi se pare greu de crezut că obișnuiește să atace domnișoarele la baluri, mai ales atunci când acestea se luptă și încearcă să fugă.

Penelope își mușcă buzele în timp ce el o studia, cu ochii lui albaștri prea pătrunzători și cercetători. Ce i-ai spus? Părea pus pe răzbunare când a plecat.

– L-ai pocnit.

– În apărarea ta.

Penelope privi în altă parte, auzind acest adevăr tăios.

– Nu pot să spun.

El îi lăsă piciorul și se așeză.

– Te rog să nu crezi că nu sunt recunoscătoare, adăugă ea într-un suflet. Sunt... extrem de recunoscătoare. Dar nu pot să-ți spun de ce era Clary furios pe mine. Refuză să menționeze numele Oliviei în legătură cu cel al lui Clary, și, ca să fie sinceră, oricum nu prea știa mare lucru. Încă.

– Atunci îți sugerez să ai grijă cu el, oftă Atherton. Să o caut pe mama dumitale?

– Nu! exclamă ea. Nu, sunt... sunt foarte bine.

Penelope s-ar fi bucurat de tovărășia mamei ei, dar nu voia să-i explice cum ajunsese în halul acela.

– Arăți de parcă ai fi fost la vânătoare de vulpi și te-ar fi prins furtuna, spuse el fără menajamente. Părul ți-a căzut de tot.

Dintr-un motiv oarecare, ea simți că roșește. Spera că el nu observase.

– Ce galant din partea ta să observi asta! Se întinse și începu să-și caute agrafele pe pipăite, dorind în mod irațional ca el să plece și, în același timp, să nu o lase singură. Era atât de ciudat și de necuviincios ca lordul Atherton să stea în genunchi în fața ei, uitându-se cu o asemenea îngrijorare.

Atherton o scrută un moment. Penelope îi simți privirea, în timp ce își ținea fața plecată și se lupta cu părul. Jumătate din el ieșise din agrafe, în timp ce jumătatea cealaltă era încâlcită. Degetele îi tremurau, iar apropierea lui nu o ajuta.

– Stai, zise el în cele din urmă. Îl încâlcești mai rău. Și, fără să-i ceară voie, îi pieptănă părul cu degetele, dându-i mâinile la o parte.

Penelope rămase foarte liniștită. Își încleștă pumnii în poală și se uită fix la mâinile ei, de parcă ar fi putut s-o ajute să ignore

atingerea mâinilor lui care îi pieptănau părul, scoțând agrafele una după alta, aproape ca un soț sau ca un amant. În mintea ei se socoti o proastă fără seamăn fiindcă nu se ridica brusc, ca să-i mulțumească frumos înainte de a ieși din cameră, ca o femeie încrezătoare și sofisticată, care nu reacționa la atingerea lui. În schimb, se hotărî să-l evite tot restul vieții și murmură din nou:

– Îți mulțumesc că ai venit în ajutorul meu.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Pari surprinsă că am făcut-o.

O șuviță grea de păr se eliberă, căzându-i peste față. Penelope speră că îi ascundea roșeața vinovată.

– Nu prea mă așteptam din partea ta.

– Oh! De ce?

Uimită, ea ridică fruntea, întâlnindu-i privirea în timp ce restul părului îi cădea pe spate. El se dădu un pic înapoi și îi întinse o mână de agrafe.

– Nu mă placi, nu-i așa?

Întrebarea aceasta fu la fel de înviorătoare ca o palmă. Penelope se îndreptă în scaun și luă agrafele.

– Nu fi ridicol, milord! Își strânse părul și îl răsuci într-un coc simplu. Ce te-a făcut să crezi asta? Cu fiecare agrafă pe care o înfigea în păr, începea să-și revină în sfârșit. Îți mulțumesc din nou pentru ajutorul tău neprețuit.

Îi făcuse acest serviciu – un serviciu uriaș, recunoștea pe deplin acest lucru – care dovedea că avea un oarecare simț al decenței și al cavalerismului, dar nimic mai mult. Îi era recunoscătoare, mai ales fiindcă îl pocnise pe lordul Clary, dar avea să păstreze distanța.

– A fost o onoare pentru mine, spuse el sec. Presupun că asta e a ta?

Ridică broșa pe care i-o smulsese Clary de la rochie, cu o bucățică de panglică atârnând din închizătoare.

– Da. Penelope se uită în jos la rochia ei distrusă, cutremurându-se din nou când își aminti de atingerea scârboasă a lui Clary. Apăsă locul acela cu mâna, de parcă ar fi vrut să îi șteargă atingerea. Mi-a sfâșiat rochia.

– Într-adevăr. În vocea lui Atherton se simți o notă ciudată. Penelope își ridică privirea. Clary nu sfâșiase corsajul, numai volanul de dantelă de la gât, și totuși... Lordul Atherton se zgâia la pieptul ei. Și pe fața lui nu exista nici o urmă de dezgust. Semăna foarte mult cu felul în care se uitase la ea în cealaltă seară, când încercase să o pună la locul ei spunându-i că un bărbat trebuie să prețuiască toate farmecele unei femei...

Din partea cealaltă a camerei se auzi un zgomot. Întru câtva deconcertată de interesul de pe fața lui Atherton, Penelope nu îl identifică la început. Însă vicontele se întoarse și se ridică în picioare într-o clipă.

– Da? se răsti el.

– Aici erai, domnule! strigă doamna Lockwood. Te-am căutat pretutindeni... Se opri dintr-odată.

Penelope rămase în fotoliu, încremenită, temându-se să se miște. Își putea imagina mult prea limpede ce vedea doamna Lockwood: bărbatul care îi curta fiica aplecându-se plin de solicitudine peste o femeie despletită. Se rugă cu frenezie ca întunericul din cameră să nu permită nimănui să o recunoască.

– Ce doreați de la mine?

Atherton părea singurul din cameră care își păstrase calmul. Păși exact în fața lui Penelope, ca să o ascundă de vederea doamnei Lockwood.

Dar nu, se vedea destul de mult.

– Tu! gâfâi doamna Lockwood. Tu... dezmățată ticăloasă și nerușinată! Fiecare cuvânt era tot mai puternic și mai indignat.

Penelope bătu în retragere. Sperând cu disperare că totul era doar un coșmar, se uita la lordul Atherton, care stătea încă în fața ei, protejând-o. Mama lui Frances stătea în prag, vizibilă în lumina care venea de pe culoar. Fiecare linie a siluetei și a expresiei ei încordate era impregnată de șoc și furie.

– De ce mă căutați, doamnă Lockwood? întrebă din nou Atherton, cu o voce puțin mai rece.

Asta păru s-o scoată din mutenie pe femeia aceea. Scutură pe cineva care se afla lângă ea și arătă cu un deget acuzator în direcția lui Penelope.

– Vezi, Frances, exclamă ea, ce proastă ai fost? Ți-am spus că fata asta nu-ți făcea nici un bine, împuindu-ți capul cu prostii. Vezi acum că aveam dreptate?

Cu profundă rușine, Penelope întâlni privirea uimită a lui Frances. Fata părea că plânsese; lacrimile îi străluceau încă pe obraji. Acum stătea privind-o cu gura căscată și, de parcă nu și-ar fi putut crede ochilor, șopti:

– Domnișoară Weston?

– Nu e ceea ce pare! izbucni Penelope. Împinsă în cele din urmă să acționeze, se târî de pe scaun și traversă camera, îndepărtându-se cât de mult de viconte. Frances, te rog să nu te grăbești...

– Să te grăbești! Doamna Lockwood părea să tremure de indignare. Frances, nu fi proastă! Vezi acum că plănuia să îți rupă logodna cu lordul Atherton din cauză că îl voia pentru ea?

– Nu, bolborosi Penelope. Dumnezeule mare – dintre toate lucrurile să fie acuzată tocmai de asta! E o minciună! Nu aș face niciodată așa ceva!

Atherton traversă camera din două salturi.

– Ce doriți, doamnă? interveni el. Chiar în seara asta, fiica dumneavoastră mi-a spus că nu voia să mă mai vadă niciodată, așa că bănuiesc că s-a întâmplat ceva teribil de urgent ca să mă căutați.

– Am adus-o ca să vă ceară scuze pentru asta, dar acum văd că am greșit când am făcut-o să se răzgândească. Privirea ei se îndreptă spre Penelope, plină de dispreț. Înțeleg *perfect* acum de ce v-a dat răspunsul pe care vi l-a dat. Probabil că a văzut ceea ce eu nu am văzut: cât de necredincios sunteți!

– Acesta nu a fost motivul pe care mi l-a oferit înainte.

Benedict privi aspru spre Frances, care se albi.

– Cu toate acestea... Doamna Lockwood își zgâlțâi fiica. Nu bănuia o asemenea intervenție și trădare din partea domnișoarei Weston, care pretindea că îi este prietenă.

Penelope ar fi vrut să o scuture bine pe femeia aceea. Clătină din cap spre Frances, implorând înțelegere – sigur că Frances știa că nu era adevărat –, dar era prea târziu. Frances se smulse din strânsoarea mamei ei, cu trădarea întipărită pe față.

– Nu, mamă. Privi spre Penelope. Nu cred că domnișoara Weston plănuia să pună mâna pe lordul Atherton. Ea îl urăște.

Oh, Doamne! Vicontele se întoarse spre ea, cu o sprânceană ușor ridicată. Penelope se făcu roșie ca focul. Chiar dacă era de ajutor pentru cazul ei, ar fi vrut ca Frances să nu fi spus asta, nu după ce Atherton se purtase cu ea atât de eroic. Își umezi buzele și îi evită privirea, rugându-se să poată ieși cu bine din încurcătura asta, așa cum ar fi făcut Abigail.

– E o neînțelegere teribilă. Eu am căzut pe scări, vedeți, și mi-am stricat pieptănătura și îmbrăcămintea, și lordul Atherton a dat peste mine din întâmplare și a fost atât de amabil să mă aducă în camera asta ca să mă aranjez. Nu e nimic altceva, cu adevărat...

Vocea i se stinse în timp ce Frances se uita cercetător la părul desfăcut, la rochia sfâșiată și la piciorul ei gol. Penelope închise gura, umilită. Combinate cu starea similară a lui Atherton – părul ciufulit și căzut pe frunte, jacheta descheiată – aparențele erau foarte, foarte nefavorabile.

– Nu. Acum vocea lui Frances suna rănită și acuzatoare. Nu cred că nu înțeleg, nu mai cred asta. Tot timpul el doar a pretins că mă curta pe mine, dar nu m-a vrut niciodată cu adevărat – te voia pe tine.

Doamna Lockwood înghiți cu zgomot. Ochii lui Penelope ieșiră din orbite.

– *Atherton?* Era absurd – atât de absurd, încât izbucni într-un hohot isteric de râs. E ridicol!

– Vorbea întotdeauna despre tine, continuă Frances cu amărăciune. „Domnișoara Weston ți-a spus asta?" „Ce-a spus domnișoara Weston?" „Pot să dansez cu domnișoara Weston?"

– E adevărat, domnule? întrebă doamna Lockwood, cu fața aproape purpurie.

– Bineînțeles că nu este! Penelope se întoarse spre viconte, cuprinsă de panică. Spune-le! Pentru numele lui Dumnezeu, ai cerut-o pe Frances în căsătorie...

– Și am fost trimis rapid la naiba, replică el.

Benedict nu își luase privirea de la ea de când lui Frances îi scăpase că Penelope îl ura – bineînțeles, ar fi trebuit să știe

să-și țină gura când se afla în preajma lui Frances – și asta începea să o scoată din fire. De ce nu protesta? Mai mult ca sigur că nu voia să se însoare cu ea! Voia să se însoare cu Frances, dar stătea acolo privind coșmarul care se dezlănțuise cu o expresie curioasă, aproape meditativă.

Și apoi lucrurile se înrăutățiră. Cu două pete de culoare arzându-i în obraji, Frances Lockwood se îndreptă de spate.

– Te-am refuzat fiindcă nu erai îndrăgostit de mine. Nu faci nimic din ce ar face un bărbat îndrăgostit. Îndreptă un deget acuzator spre Penelope. Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa?

– Nu fi idioată, i-o întoarse Penelope înainte de a se putea gândi mai bine.

Frances păli, apoi se înroși violent.

– Asta e ceea ce crezi despre mine. Să-mi spui că îl urăști pe lordul Atherton și apoi să te strecori afară cu el, cu primul prilej!

Doamna Lockwood își cuprinse fiica în brațe și îi adresă o privire veninoasă lordului Atherton.

– Ei bine! Trebuie să spun că acum înțeleg acțiunile fiicei mele! Privirea ei se îndreptă spre Penelope. Cât despre dumneata, domnișoară, am știut tot timpul că erai o influență proastă. Neamul prost se dă pe față întotdeauna până la urmă, spun eu, și în cazul acesta e sigur că așa s-a întâmplat.

– Vă înșelați, mai spuse Penelope o dată, fără rost. Nu e ceea ce pare... Privi spre lordul Atherton, dorind să facă ceva și să oprească situația asta, dar el ridică doar ușor din umeri, de parcă nu ar fi știut nici el ce să zică.

De data aceasta privirea doamnei Lockwood arăta o oarecare milă.

– Nu te gândești niciodată că regulile ți se aplică și dumitale, nu-i așa, domnișoară? Ei bine, te asigur că ți se aplică. O luă pe fiica ei de braț. Vino, Frances! Hai să căutăm o companie mai onorabilă!

Penelope se uită după ele, amorțită. Era terminată. Ruinată. Familia Lockwood avea să o ruineze din dușmănie – oh, de ce nu își ținuse gura în ziua aceea? Frances rupsese logodna cu lordul Atherton, și mama ei considera că totul se întâmplase din cauza

lui Penelope. De parcă *ea* ar fi împins-o pe Frances să îi spună lui să se ducă la naiba. Cerule mare, chiar spusese Frances asta? Clătină din cap, cu gândurile încă încâlcite.

Încet, se întoarse spre Atherton. Și el se uita spre ușă, deși cu o expresie mai distantă, de parcă ar fi fost pierdut în propriile gânduri. Tot ce mai rămăsese din bunăvoința pe care o simțise Penelope față de el se risipi. Ce mai salvare eroică! Trebuia doar să-i spună câteva cuvinte liniștitoare lui Frances sau să scoată câteva exclamații exagerate referitoare la glezna lui Penelope, și atenția doamnei Lockwood ar fi fost distrasă. În loc să stea acolo arătând ciufulit, frumos și vinovat – toate astea o făcură pe Penelope să îl urască din nou. Mai rău, se întoarse spre oglinda de pe peretele din spatele lor și începu să se încheie la haină, exact ca un bărbat după o întâlnire ilicită, scandaloasă.

– De ce nu ai oprit asta? întrebă ea.

El ridică o sprânceană, fără să-și ia privirea de la imaginea din oglindă.

– Cum?

– Luând-o pe Frances în brațe și făcând dragoste cu ea!

– Asta trebuia să fi făcut?

Penelope roși auzindu-i tonul sec.

– Nu avea cum să strice!

– Nu? El se întoarse pe călcâie și păși spre Penelope până când ea se dădu înapoi, alarmată. Dacă aș fi luat-o pe Frances în brațe și aș fi făcut dragoste cu ea, cum ai sugerat cu atâta delicatețe, mama ei ar fi insistat să mă însor cu ea. Și după cum știi deja – tonul lui se aspri –, ea mi-a refuzat categoric propunerea.

Asta ghicise și ea.

– Dar dacă ai cerut-o, înseamnă că voiai să te căsătorești cu ea, încercă ea să argumenteze.

– Nu mai vreau. Trase de capătul lavalierei și începu să o lege din nou.

Asta era ușor de înțeles. Penelope trecu la următoarea problemă presantă. Plănuia să pretindă că Frances nu spusese nimic despre dragostea lui Atherton față de ea, fiindcă era o prostie de neînchipuit.

– Dar acum doamna Lockwood crede că am avut o... o... o întâlnire!

Privirea lui îi măsură silueta o singură dată, dar fu destul ca să simtă cum o furnica pielea, arzând-o.

– Preferai să te fi văzut cu lordul Clary?

Ea se cutremură când auzi numele, și se cuprinse cu brațele, fiindcă îi trecuse un fior rece prin șira spinării.

– *Nu.*

El termină cu lavaliera și își încheie ultimii nasturi de la haină, întorcându-se cu fața spre ea.

– Atunci îți sugerez să îți aranjezi ținuta și să îți continui seara, așa cum intenționez și eu. Din nou, ochii îi fugiră în jos. Ești sigură că nu vrei să trimit după mama ta?

Penelope îl privi cu uimire. Voia să se ducă înapoi la petrecere și să zâmbească și să danseze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Ești nebun? întrebă ea cu o voce gâtuită. O să bârfească... o să spună povești...

– Mă îndoiesc.

Penelope se înfurie. O salvase de la o soartă teribilă, adevărat, dar apoi nu făcuse nimic ca să o salveze de alt scandal, posibil chiar mai rău. Înainte de a se putea opri, mâna ei se ridică spre fața lui.

El o prinse de încheietură chiar înainte de a-l pălmui. Oprită dintr-odată, se clătină spre el, apoi se lăsă peste el, în timp ce glezna ei lovită ceda. Brațul lui o cuprinse de mijloc, susținând-o, și Penelope îngheță. Pentru moment înghețară amândoi; de fapt, ochii ei larg deschiși nu se mai putură desprinde de privirea lui rece ca oțelul.

– Nu, spuse el liniștit, apăsându-i ușor mâna ridicată. Poate că vom avea nevoie unul de celălalt.

I se puse un nod în stomac. Trupul lui era înalt și dur, dar atât de puternic. Mirosul săpunului cu care se bărbierise o făcea să-și piardă capul, fiindcă obrazul lui proaspăt ras era atât de aproape de ea încât îi putea vedea orice linie a gurii lui ferme, senzuale. Penelope se luptă cu căldura care i se împrăștia în vene; atracția față de el era o slăbiciune fatală, dar refuza să îi cedeze.

Se sprijini de pieptul lui și se îndreptă, fără să-i mai pese de cum arătau părul sau rochia ei.

– Trebuie să stăm departe unul de celălalt, spuse ea, urându-și vocea, fiindcă era tremurătoare și întretăiată. Trebuie să-i dăm timp să se gândească din nou – să realizeze că totul a fost o neînțelegere sau poate să găsească pur și simplu alt pretendent și să nu-i mai pese de noi...

– Chiar mă urăști? o întrerupse el.

Ea roși din nou.

– Tu chiar ai fost îndrăgostit de mine tot timpul?

Nici unul din ei nu mai spuse nimic.

– Vezi? spuse ea înverșunată. Am fost amândoi teribil de prost înțeleși. Îți mulțumesc că m-ai salvat de lordul Clary, dar te implor: nu-mi mai vorbi, nu mă mai căuta, nu mai face nimic care ar putea întoarce pe vreunul dintre prietenii mei împotriva mea... Vocea ei se frânse când ajunse la ultimele cuvinte. La revedere, domnule. Cu capul sus, își găsi pantoful pierdut și ieși șchiopătând pe ușă, sperând cu disperare că glezna scrântită era lucrul cel mai rău care i se întâmplase în seara aceea.

Benedict o privi plecând. Nu era chiar sigur de ceea ce făcuse, dar era al naibii de sigur că nu avea să se mai întoarcă la recepție acum. Când consideră că Penelope avusese destul timp ca să scape, ieși în hol și trimise un servitor după lucrurile lui.

Pe de o parte, acțiunile lui fuseseră perfect justificate. Nu era chiar demn de admirație să o urmărească pe Penelope ca să se certe cu ea din pricină că o condusese pe Frances la sminteală, dar când o găsise luptându-se pe dușumea cu lordul Clary, prima intenție cedase în fața îndemnului de a interveni; care gentleman nu ar fi făcut la fel? Și rămăsese ca să se asigure că nu era rănită, fiindcă era o tânără lady, foarte apropiată ca vârstă de sora lui mai mică, și, dacă Samantha ar fi ajuns vreodată într-o asemenea poziție, spera că avea să facă cineva același lucru pentru ea.

Dar apoi...

Ar fi trebuit să o caute imediat pe mama ei, indiferent de ce spunea ea. Nu ar fi trebuit să îi atingă părul, chiar dacă făcuse

și asta din dorința de a o ajuta. Mâinile ei tremurătoare contraziceau afirmația că se simțea bine; îi admira tăria, dar nu și abilitatea de a minți. Dar fusese o greșeală fiindcă se apropiase prea mult de ea. Cu mâinile încurcate în părul ei mătăsos, avusese o viziune prea intimă a îmbujorării ei, a pulsului care îi bătea rapid la baza gâtului și a umflăturii pârguite pe care o făceau sânii ei deasupra corsajului sfâșiat. Și la fel ca în noaptea trecută, își dăduse seama cu uimire că Penelope Weston era o tânără frumoasă.

Un moment, se gândi la sugestia ei smintită de a o lua în brațe pe Frances și de a o săruta, ca să distragă atenția ambelor doamne Lockwood. Poate că ar fi funcționat... cu excepția faptului că nu mai voia să se însoare. Cândva între izbucnirea ei pasionată și momentul acela ciudat și plin de riscuri în care Penelope privise în sus spre el, cu fața strălucind de bucurie și recunoștință, din locul de pe dușumea în care o ținuse Clary, interesul lui Benedict de a se căsători cu Frances Lockwood dispăruse. Altfel i-ar fi explicat imediat doamnei Lockwood că nu *el* era de vină pentru rochia sfâșiată a lui Penelope, pentru părul ei ciufulit și pentru pantoful pierdut. Ar fi putut susține povestea ei greu de crezut despre căderea pe scări, în care el era doar un domn manierat care trecuse pe lângă ea din întâmplare.

În schimb, nu făcuse nimic din toate astea.

Benedict se căută în buzunar. Broșa era un agat oval mărginit de perle, palide și perfecte în lumina slabă. Închizătoarea mai avea încă o bucățică de panglică – o panglică fină, scumpă. Din raportul pe care i-l oferise Bannister în cealaltă seară, știa că fiecare din fetele Weston avea o dotă de aproape patruzeci de mii de lire. Era mai mult decât dota oricărei moștenitoare pe care o întâlnise în timpul celor două sezoane și de două ori mai mare decât cea a lui Frances Lockwood. Dota aceasta, împreună cu înfățișarea strălucitoare și cu inteligența ascuțită a lui Penelope reprezentau o tentație considerabilă. Când era în toane bune, Penelope era exuberantă și amuzantă, cu o inteligență sclipitoare; era loială și neînfricată în devotamentul față de cei dragi ei. Cu părul despletit și îmbujorată, era o seducătoare înnăscută, și toate cuvintele ei care lăudau pasiunea îi veniră în gând, sugerându-i tot felul de păcate.

Pe de altă parte, ea îl ura. Nu aveai cum să te înșeli asupra acestui lucru văzând roșeața vinovată care îi cuprinsese fața când Frances se scăpase și dezvăluise acest lucru.

Vârî broșa înapoi în buzunar în timp ce servitorul se întorcea cu pălăria și mănușile lui. Tatălui său îi plăcea să spună că era în avantajul tău să stai jos și să te gândești la oportunitățile care se iveau în urma unui scandal. Chiar dacă nu îi plăcea s-o recunoască, poate că de data asta tatăl lui avea dreptate.

Capitolul 8

A doua zi dimineața, Penelope se trezi cu glezna roșie și dureroasă, dar în loc să protesteze și să spună că era bine, o lăsă pe mama ei să o cocoloșească. Întâlnirea cu lordul Clary o înspăimântase de-a binelea, și scena care urmase cu Frances și lordul Atherton nu o ajutase prea mult.

Nu îi spuse mamei ei despre nici una din ele. Dacă i-ar fi povestit mamei despre lordul Clary, ar fi trebuit să-i explice de ce rămăsese singură cu el. Dacă făcea asta, mama ar fi trimis imediat după Olivia și ar fi interogat-o, și, dacă Olivia ar fi recunoscut că avea o aventură cu el, era foarte posibil ca mama să îi interzică lui Penelope să o mai vadă pe Olivia. Penelope era hotărâtă să își apere prietena – care, evident, fusese foarte nefericită din pricina acestei întâlniri, în cazul în care chiar fusese o întâlnire – și voia neapărat să știe de ce vorbea Olivia cu un asemenea bărbat, și de ce ajunsese să se strecoare afară din sala de bal pentru a se întâlni cu el. Și dacă ar fi încercat să o avertizeze pe mama ei despre ce ar fi putut spune doamna Lockwood sau Frances, ar fi trebuit să-i și explice cum se ajunsese la așa ceva, iar asta ar fi însemnat să-i relateze despre Clary. În concluzie, Penelope nu vedea cum *i-ar fi putut* spune ceva mamei ei.

Așa că îl lăsă pe doctor să îi examineze glezna, încuviințând cu supunere când acesta decretase că era ușor scrântită și că avea nevoie de odihnă. După cum spusese lordul Atherton, nu era

ruptă, chiar dacă durea ca naiba. Mama îl conduse pe doctor, după ce primi instrucțiuni pentru cataplasme și împachetări, și apoi veni și se așeză la căpătâiul lui Penelope.

– Ce seară! remarcă ea.

– Nu cea mai bună, murmură Penelope.

Mama o studie.

– Doar din cauză că ai alunecat pe scări?

Penelope își făcu de lucru cu rochia. Le spusese părinților că alunecase pe scări ca să explice înfățișarea ei ciufulită, dar bănuia că mama ei nu se lăsase păcălită.

– Nu m-am bucurat de petrecere nici înainte.

Mama ei îi strânse mâna.

– Lucrurile nu sunt la fel de la nunta lui Abby, nu-i așa?

– Nu, deloc, murmură Penelope.

Dacă Abigail ar fi fost acolo seara trecută, Penelope ar fi rămas în sala de bal bârfind cu ea, și nici unul din cele două coșmaruri nu s-ar fi întâmplat.

– Știam că pentru tine avea să fie cel mai greu, continuă mama. Ați fost atât de apropiate, încă din momentul în care se uita pe furiș în leagănul tău și cerea să se joace cu tine.

Ea zâmbi, cu inima împărțită.

– Sunt foarte fericită pentru ea.

Mama zâmbi.

– Și eu. Dar mi-e și dor de ea. Se aplecă și o sărută pe Penelope pe frunte. Așa cum o să-mi fie dor de tine, când o să te hotărăști să te așezi la casa ta, cum a făcut Abigail.

– Ea a întâlnit bărbatul perfect, protestă Penelope. Bărbatul viselor ei! Vorbești de parcă ea ar fi hotărât că era timpul, și soțul perfect stătea la ușă, așteptând-o.

– Știu foarte bine că nu se întâmplă așa, spuse mama crispată. Tata încă bombănește din când în când din pricina asta. Încearcă să faci lucrurile mai ușoare pentru el când te vei îndrăgosti, Penelope.

– Eu nu am încercat niciodată să fac lucrurile să fie dificile.

– Atunci se întâmplă așa, de la sine? Mama se ridică. Sunt sigură că va veni și te va tachina fiindcă ai ajuns invalidă. Pot să-ți aduc altceva ca să treacă mai ușor timpul?

Penelope clătină din cap, și mama ei ieși. Ea se lăsă pe perne, uitându-se în tavan câteva clipe. Făcea ea oare lucrurile să fie dificile? Sigur că nu se întâmpla cu voia ei. Dezastrul din seara trecută fusese un simplu accident.

Totuși, nu avea de ce să se îngrijoreze dacă doamna Lockwood și-ar fi putut ține gura. Spera că avea să se răzgândească, odată ce trecea fierbințeala șocului și a jignirii, și să decidă că era mai bine să nu spună nimic. Nu conta cât de surescitată era Frances din fire, dacă ar fi spus la toată lumea, ar fi fost o găgăuță. Să afirme că lordul Atherton o curta, dar voia de fapt pe altcineva. Cel mai bine ar fi fost dacă Atherton și Frances s-ar fi împăcat cumva și s-ar fi logodit, dar asta părea foarte improbabil. Se întreba ce făcuse exact vicontele; trebuie să fi fost ceva teribil pentru ca Frances să spună că nu mai voia să-l vadă niciodată. Frances era foarte dornică să-l accepte atunci când o văzuse pe Penelope la dejunul venețian. Poate că el fusese grosolan sau își dezvăluise cumva firea rece ca gheața, iar Frances îl pălmuise înainte de a se dezlănțui. Gândul acesta o înveseli peste măsură pe Penelope.

Din nefericire, asta nu ameliora cu nimic scena oribilă care avusese loc după aceea. Frances nu avea cum să creadă cu adevărat că Atherton era îndrăgostit *de ea*. Păi, dacă ar fi fost așa, ar fi urmărit-o vara trecută în Richmond sau mai recent în Londra. În schimb, el nu se uitase niciodată la ea a doua oară și își petrecuse timpul curtând alte tinere, dansând cu ele, vizitându-le și ascultându-le cântând la pian.

Penelope se dădu jos din pat, clătinându-se. Cutremurându-se și înjurând în șoaptă, ajunse șontâc-șontâc la biroul ei, de unde luă niște foi și deschise călimara cu cerneală. Destul cu Atherton; omul acesta nu îi adusese decât nenorocire. Între timp, Olivia avea necazuri, și Penelope murea să afle ce se întâmpla cu adevărat. De ce se întâlnise Olivia cu lordul Clary? De ce îl lăsase să o ia în brațe, chiar dacă o făcuse să plângă? Penelope scrise rapid

un bilet pentru prietena ei și sună după o servitoare care să i-l ducă pe loc.

Apoi, orele se târâră cu greu. Reciti toate revistele, și chiar câteva numere din *50 de moduri de a păcătui*. Văzuse că era periculos să le țină mult timp – probabil că mama ei le poruncise slujnicelor să caute obiectele interzise atunci când îi dereticau camera – dar nu mai avea cui să le dea. Cu câteva luni în urmă le-ar fi împărțit cu sora ei sau cu Joan, dar acum plecaseră amândouă. Fiindcă nu avea cu cine discuta despre purtarea șocantă a lui Constance, nu mai era atât de palpitant. Totuși, se aștepta să găsească o oarecare plăcere în această lectură, însă fu surprinsă și nefericită când asta nu se întâmplă.

Tatăl ei veni să o vadă, așa cum îi prezisese mama. Penelope își adună toate puterile ca să fie pregătită pentru orice sugestie despre probleme sau bârfe, dar tatăl ei era în toane bune. O tachină fiindcă ieșise din cursă și încercă să o consoleze fiindcă avusese ghinionul de a-și răsuci glezna pe scări, în loc să danseze cu vreun nobil chipeș care se afla în căutarea unei mirese. Penelope râse cu tatăl ei, deși menționarea faptului că fusese prinsă și salvată de un lord chipeș o făcu să se îmbujoreze. *Fusese* în brațele unui bărbat al naibii de chipeș, care o salvase de la dezastru seara trecută, deși nu prea avea cum să le spună părinților despre asta.

Din fericire, Olivia o vizită în după-amiaza aceea. Penelope stătea pe pervazul ferestrei, privind meditativ lumina soarelui care puncta copacii din scuar, când o văzu pe prietena ei venind pe stradă. Cu o exclamație de ușurare, șchiopătă pe scări cât putu de repede ca să își ia repede prietena în salon, unde abia dacă avu răbdare ca slujnica să le aducă serviciul de ceai și să le lase singure.

– Ce Dumnezeu făceai acolo cu omul acela groaznic? izbucni ea.

Olivia îi evită privirea în timp ce lua o înghițitură de ceai.

– Te rog să nu mă întrebi asta.

– Să nu te întreb? se holbă Penelope la ea. După ce te-am salvat de el?

– Nu trebuia să mă urmărești.

Penelope se încruntă. Într-un fel, era de acord. Dacă nu ar fi urmărit-o pe Olivia, lordul Atherton nu ar fi urmărit-o pe ea, dar atunci Olivia ar fi fost singură, la cheremul lui Clary. Nici un deznodământ nu putea fi considerat cu adevărat mai bun decât celălalt.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi făcut-o? Lordul Clary voia să îți facă lucruri josnice și imorale, nu-i așa?

Olivia strânse din dinți.

– Nu pot să îți spun.

– De ce nu? protestă Penelope. De ce te-ai întâlnit cu el? A spus că aveai o întâlnire cu el – e adevărat?

– Nu! Olivia se strâmbă. Da. Un fel de întâlnire.

– Ce fel?

Cealaltă femeie trase adânc aer în piept.

– Nu pot să-ți spun nici asta,

Penelope se uită la ea supărată și alarmată. Oliviei nu-i stătea în fire să fie atât de misterioasă.

– Ai putea să-i spui lui Abby? Pot să îi scriu astăzi și să îi spun să vină imediat...

Olivia ridică o mână. Fața ei era liniștită, dar mâna pe care o ridicase tremura, trădând intensitatea sentimentelor ei.

– Nu. Adică nu pot să îi spun mai multe decât îți pot spune ție, așa că nu e nevoie să o aduci în oraș.

– Oh!

În expresia implacabilă a Oliviei era ceva ce nu îi plăcea lui Penelope. O făcea să se simtă lăsată pe dinafară și neajutorată, iar ei nu-i plăcea deloc să se simtă neajutorată. Era enervant, frustrant și îngrozitor.

– Nu poți să-i spui sau nu vrei?

Olivia își strânse pumnul și îl lăsă în poală. Privi absentă în jur, părând să caute un răspuns. Lumina soarelui care pătrundea pieziș pe fereastră îi scotea în relief chipul, subliniindu-i liniile din jurul gurii și cearcănele întunecate de sub ochi, care o făceau să pară dintr-odată cu câțiva ani mai bătrână.

– Nu vreau.

– Dar de ce? Nu o să spun nimănui. Pot să-mi dau seama că ești foarte tulburată – așa cum ar fi orice persoană asupra căreia lordul Clary ar avea vreo influență. Știu că eu nu sunt rațională ca Abby, dar vreau să te ajut.

Un zâmbet strâmb răsuci buzele prietenei ei și se întinse ca să o prindă pe Penelope de mână.

– *Ești* rațională. Ești cea mai scumpă prietenă pe care mi-aș putea-o dori, și la fel de demnă de încredere și de inteligentă ca și Abigail. Dar această... Șovăi, apoi lăsă mâna lui Penelope. Aceasta este problema mea, și nu te voi târî în ea. Nu am vrut să afli despre asta și, dacă lordul Clary ți-a făcut ceva ca să se răzbune, nu mi-o voi ierta niciodată.

– A făcut deja, îi spuse Penelope. O voce slabă – care semăna mult cu vocea surorii ei – îi răsună în minte, reproșându-i că era cinică și manipulatoare, dar ea o ignoră, așa cum făcea de obicei. Era furios că am întrerupt... *întâlnirea* ta cu el.

Olivia se albi.

– Ce? Credeam... Credeam că ai ieșit din cameră chiar în urma mea. Ce ți-a făcut?

– M-a prins și nu m-a lăsat să ies din încăpere. Mi-a spus că, dacă nu putuse obține ce voia de la tine, va obține de la mine. Vocea slabă care protesta se auzi din nou. Penelope o înjură în gând, spunându-i să tacă; erau multe în joc, și era mult mai important să afle în ce necazuri intrase prietena ei. Olivia era hotărâtă să fie nobilă și să se sacrifice, iar Penelope nu voia asta. M-a împins într-un scaun, mi-a rupt broșa de la rochie, m-a prins de picior și mi l-a răsucit. El este cauza pentru care stau aici cu glezna scrântită. Nu trebui să simuleze fiorul de scârbă care o cutremură când își aminti de asta.

– Oh, Dumnezeule! Pentru moment, Olivia păru gata să leșine. Lăsă ceaiul și îl împinse într-o parte, cu atâta violență încât ceașca zdrăngăni pe farfurioară. *De ce* m-ai urmărit? Își duse mâinile la tâmple și clătină din cap. Nu, asta e nedrept – eu am greșit. Trebuia să mă asigur că ai plecat. Am fost o proastă... Eram atât de recunoscătoare că am scăpat de el, încât am fugit și... Își ridică privirea înspăimântată. Clary te... ce ți-a...?

– L-am lovit între picioare cum m-a învățat Jamie, și apoi altcineva a intrat în cameră și m-a scăpat de Clary.

– L-ai lovit...? Olivia rămase cu gura căscată, neîncrezătoare. Preț de o clipă, un zâmbet de încântare pură și răzbunătoare îi străbătu chipul. Apoi sprâncenele i se încruntară. Cine a intrat și l-a gonit pe Clary?

– Lordul Atherton.

Penelope rosti numele de parcă nu ar însemnat nimic pentru ea.

– Atherton?

Sprâncenele Oliviei se ridicară și mai mult, și fața ei se albi din nou de uimire.

Penelope amestecă în ceai și ridică din umeri.

– A fost destul de galant, de fapt.

– Vicontele Atherton? Cel care a curtat-o pe Abby vara trecută? continuă Olivia fără să-i vină să creadă. Cel care vrea să o ceară în căsătorie pe domnișoara Lockwood?

Penelope își arătă dinții.

– Chiar el. Se săturase până peste cap să discute despre intențiile romantice ale lui Atherton. Sunt sigură că Clary și-a învățat lecția și se va ține departe de mine, dar bănuiesc că nu va face același lucru cu tine – și mă tem și că își va descărca furia pe tine. Urmări îndeaproape orice semn de șoc pe fața Oliviei și nu văzu nici unul; era limpede că aceasta se gândise deja la așa ceva. Trebuie să-mi spui. Mie sau altcuiva. Spune-i lui Jamie! El o să se bucure să lase un semn pe fața îngâmfată a lui Clary.

Olivia avea aerul tensionat al cuiva care se gândește foarte profund.

– Nu, nu-i spune fratelui tău.

Lui Penelope îi venea să-și smulgă părul din cap de frustrare. De ce erau unii oameni atât de binevoitori? Dacă cineva asemenea lui Clary ar fi obligat-o să se întâlnească cu el în locuri dosnice din motive josnice, ea nu ar fi ezitat să îi spună cuiva care ar fi putut-o ajuta – sau care să-i împrumute măcar un pistol, ca să se confrunte cu Clary de pe picior de egalitate.

– De ce nu? Jamie nu o să gândească ceva rău despre tine, argumentă ea, încercând să-și facă prietena să înțeleagă. E cam rigid și plicticos, dar nu e idiot, și a fost prietenul tău de... nici nu-mi mai amintesc de când! O să păstreze secretul, știu că o să-l păstreze.

– Și eu știu asta. Un moment îndelungat, Olivia ezită, iar buzele ei tremurară ușor, de parcă s-ar fi luptat cu ceea ce voia să spună. Nu vreau să spun că nu am încredere în el – în tine sau în Abigail. Trebuie doar să mă crezi când îți spun că nici unul dintre voi nu mă poate ajuta. Nu vreau să vă implic în problemele mele. Promite-mi că vei sta cât mai departe de Clary, și chiar de mine dacă el e prin apropiere.

– Promite-mi și tu că vei face ceva ca să scapi de el, atunci. Penelope își ridică mâinile când Olivia nu spuse nimic. Lăsă ceașca pe masă și se aplecă spre prietena ei. Trebuie să poți face ceva; trebuie să existe cineva căruia să-i ceri ajutorul. Eu promit că nu voi spune nimănui, nici chiar lui Abby, dacă vrei, zise ea cu voce joasă, înverșunată. Dar trebuie să înțelegi că acest Clary este un monstru! Dacă poți să-l stăpânești singură, de ce n-ai făcut-o deja?

– Știu! izbucni Olivia, pierzându-și în cele din urmă stăpânirea de sine. Își frecă mâinile de rochie, și pete roșii i se iviră pe obraji. Știu asta, Penelope! Dar... nu e ușor de refuzat, și am nevoie de timp... Dar tu trebuie să-mi promiți că vei sta departe, foarte departe de el. Te rog!

– Dacă mă lași să-i spun lui Jamie, ca să stea aproape de tine, răspunse repede Penelope. Îl angaja pe fratele ei ca paznic fără nici o remușcare.

Prietena ei se lăsă pe spate, cu o expresie închisă și aspră.

– În nici un caz. Respiră adânc. Știu că trebuie să fac ceva în privința... în privința lui. Îți promit că mă voi gândi, cu toate puterile, și când voi găsi un plan care să poată funcționa, voi apela imediat la tine pentru orice ajutor.

– Olivia... Penelope se uită la ea îngrijorată, fără să mai găsească nimic de adăugat. Cum te-ai încurcat cu el, în primul rând?

Un moment îndelungat, Olivia nu îi răspunse, apoi spuse simplu:

– Henry.

Oh, Doamne! Henry Townsend, răposatul soț al Oliviei, fusese tipul de bărbat care nu putea evita necazurile nici dacă stătea singur într-o cameră încuiată. Penelope rosti în gând câteva cuvinte foarte urâte despre Henry.

– Atunci îți dau cuvântul meu că nu voi spune nimic. Dar mă voi gândi mereu la tine. Dacă aș fi știut că te vânează într-un mod atât de oribil, i-aș fi spus lordului Atherton să-i mai dea câțiva pumni.

– Lordul Atherton i-a dat un pumn? clipi Olivia confuză.

Penelope își drese vocea. Nu avusese de gând să îl menționeze din nou.

– Da. Când m-a salvat de Clary, cred că l-a pocnit pe conte în stomac o dată sau de două ori.

În loc să pară mulțumită, Olivia păli.

– O dată sau de două ori?

– Aș vrea să-l fi lovit de douăsprezece ori, adăugă Penelope, reprimându-și emoția primitivă care o străbătu când și-l aminti pe Atherton stând deasupra lui Clary, cu pumnii încleștați și pregătit să o apere. Clary o merita.

Prietena ei înghiți greu.

– Dar asta înseamnă că își va aminti de voi – de amândoi.

– Asta nu se mai poate schimba acum, așa că aleg să mă bucur de faptul că l-a pocnit pe Clary, și nu ușor. Penelope se potoli când văzu îngrijorarea din ochii Oliviei. Se întinse și prinse mâna prietenei sale. Nu te speria! Sunt sigură că Atherton nu va spune nimănui; știi, cred că i-a plăcut de fapt. Și el nu te-a văzut deloc, așa că nu știe nimic despre implicarea ta.

Și cam tot atât știu și eu, se gândi Penelope, întrebându-se ce fărădelege putuse face Henry Townsend, încât Clary să dorească să-i violeze văduva – iar Olivia să nu aibă de ales și să trebuiască să permită asta.

Olivia o prinse de mână și o strânse.

– Sunt foarte recunoscătoare că s-a întâmplat să treacă pe acolo, spuse ea cu o urmă din zâmbetul ei obișnuit. Probabil că te-ai bucurat foarte mult să-l vezi.

– Hmm... da. Penelope zâmbi stânjenită și își eliberă mâna. Numai de data asta. Dacă ar fi plecat imediat după ce l-ar fi expediat pe Clary.

– Pare că s-a purtat eroic, Pen. Cu siguranță că asta te va ajuta să ai o părere mai bună despre el, în cazul în care se va căsători cu domnișoara Lockwood.

Penelope nu era chiar sigură că asta avea să se întâmple, dar nu se simțea în stare să îi transmită informația. Cu cât mai puține spunea despre familia Lockwood, cu atât mai bine. Încă se mai ruga ca doamna Lockwood să sufere de un delir febril care să îi șteargă din memorie toată recepția din casa Gosnold sau ca regimentul lordului Atherton să fie mutat subit în nordul Scoției.

– Sigur, mormăi ea încuviințând.

Olivia oftă, cu un zâmbet plin de înțelegere.

– Ei bine, eu, una, îi sunt foarte recunoscătoare. Ezită, apoi adăugă: Și la fel de recunoscătoare îți sunt și ție. Aș dori ca lordul Clary să nu-și fi pus niciodată ochii pe tine, dar trebuie să mărturisesc că m-am bucurat foarte mult când ai deschis ușa.

Drept răspuns, Penelope zâmbi precaut.

– Atunci nu îmi pare rău că am făcut-o. Eu... eu știu cum te simți. Când a apărut Atherton, aproape că îmi venea să-l sărut.

Olivia clipi, apoi pufni în râs observându-i expresia. Penelope rânji, ușurată să-și vadă prietena fericită din nou.

– Sigur ești în regulă, Olivia?

Încă zâmbind – deși cu un zâmbet dulce-amărui –, Olivia încuviință.

– Sunt sigură. Se ridică. Ai grijă cu Clary, spuse ea din nou. Pentru mine, dacă nu de dragul tău.

– E ultima persoană pe care aș vrea s-o mai văd în viața mea, o asigură Penelope cu toată sinceritatea. Amintește-ți doar că poți conta pe mine pentru orice ajutor.

– O să îmi amintesc. Olivia o îmbrățișă rapid. Îți mulțumesc, Penelope.

Capitolul 9

Presentimentul lui Benedict că întâlnirea cu Penelope putea să îi aducă o șansă nesperată se confirmă a doua zi.

Însă nu se confirmă așa cum se așteptase.

– Atherton, câine șmecher! Hollander se apropie pe furiș de el în camera ofițerilor, în seara următoare. Foarte inteligentă mișcarea.

– Habar nu am la ce te referi, răspunse el, turnându-și un pahar de porto.

Hollander pufni.

– Habar nu ai! Erai atât de indignat: „refuz să discut despre o lady!" Chicoti. Acum înțeleg de ce – dar, Dumnezeule mare, ai fi putut să împărtășești secretul cu unii dintre noi.

– E un secret? Benedict sorbi din porto, prefăcându-se că nu îi păsa, însă urmărindu-l cu toată atenția.

– Nu mai e. Hollander privi peste umăr și coborî vocea. Zvonurile sunt adevărate, nu-i așa? Oricum, tu păreai să dorești foarte mult să distrugi orice urmă de interes pe care o arăta Cabot față de ea, seara trecută.

Benedict ridică din umeri. Mintea lui lucra de zor: care erau zvonurile despre Penelope? Se așteptase să fie niște zvonuri – ar fi fost prea mult să spere că atât doamna Lockwood, cât și Frances aveau să fie cât se poate de discrete –, dar din expresia avidă a lui Hollander ghici că erau mai scandaloase decât anticipase.

După cum se aștepta, dezinteresul său îl provocă pe celălalt.

– Nu vrei să spui? Sprâncenele lui Hollander se ridicară. Ah, înțeleg. Te-ai bucurat de ea și nu voiai competiție, nu?

– Competiție la ce? Cabot se lăsă să cadă în scaunul din fața lui Benedict. Privi de la unul la celălalt. Ce șopteai acolo, Hollander?

– Atherton ne-a tras clapa la toți, se pare, răspunse bărbatul, fără să-și ia ochii de pe chipul lui Benedict. Nu e foarte cinstit din partea lui. Îndrăznesc să spun că a avut-o pe fata Weston

tot timpul, și nu a permis să aflăm și noi, ca să-și păstreze locul între...

Benedict sări de pe scaun și îl prinse de guler.

– Să nu mai aud o vorbă, spuse el printre dinți.

Cabot îl prinse de braț și îl trase înapoi.

– Drăcia dracului, Atherton! Nu poți ataca un ofițer din Garda Regală!

Benedict îl eliberă, înghiontindu-l ușor, și privi în jur. Lui Hollander îi ieșiseră ochii din orbite, dar buzele îi schițau un zâmbet lent, încântat. Toți ceilalți tăcuseră, privindu-i țintă cu un amestec de uimire și de speranță. El își îndreptă umerii și spuse în șoaptă:

– Astea sunt prostii curate, Hollander, și ți-aș fi recunoscător dacă nu le-ai mai repeta.

Hollander rânji în timp ce se ridica.

– Că ai avut-o sau că nu ne-ai lăsat și pe noi?

– Pe cine să aibă? întrebă Cabot. Fața îi păli. Te referi la...?

– La fata Weston. S-a aflat că nu e chiar atât de doamnă precum pretinde.

Cabot rămase un moment fără aer, apoi își veni în fire. Făcu un semn spre ușă.

– Ieșiți afară, domnilor! Aceasta este o conversație privată, lătră el în timp ce bărbații îl urmau. Aveți de gând să vă încăierați pentru o femeie? întrebă el când ajunseră în curte.

– Nu ne încăierăm deloc, spuse Benedict pe un ton egal. Hollander bârfește ca o babă.

– Oh? Locotenentul se înclină în față, cu brațele încrucișate peste piept. Ai auzit bârfa asta? Toată lumea o va repeta în curând, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni.

– Nu, despre ce e vorba? întrebă Cabot, spre tainica ușurare a lui Benedict. Murea să afle despre ce era vorba, dar nu voia să întrebe.

– Despre faptul că Penelope Weston nu e decât o târfă, răspunse Hollander. Se spune că oricine vrea poate să i-o tragă, la orice bal și la orice recepție. Se spune că seara trecută a plecat devreme de la o recepție, răvășită, după o întâlnire deosebit de furtunoasă.

Se uită sfidător la Benedict, care reuși cumva să își păstreze expresia imobilă și imperturbabilă.

Cabot se încruntă.

– Ești sigur? Nu pare adevărat. E o moștenitoare, și încă una frumoasă.

Hollander ridică din umeri.

– Nu e o lady.

– Și singurele două alternative pe care le are o femeie este să fie o lady sau o târfă? întrebă rece Benedict.

Trebui să facă un mare efort ca să-și țină mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânși, deși nu credea că Hollander era adevăratul vinovat pentru acest zvon.

– Eu doar spun ce mi s-a spus, i-o întoarse Hollander.

– Pace! Locotenentul Cabot ridică mâinile. Hollander, e foarte urât să spui așa ceva despre o femeie fără o dovadă întemeiată. Atherton... Ezită. Nu îl lovi pentru că a repetat bârfele, oricât de necuviincios ar fi pentru un ofițer din Garda Regală să repete niște zvonuri atât de senzaționale și de defăimătoare. Îi aruncă o căutătură feroce lui Hollander. Noapte bună, domnule.

Hollander pufni și plecă. Când auzi ușa cazărmii închizându-se în urma lui, Cabot se întoarse spre Benedict.

– Nu umbli după fată, nu?

El își îndoi degetele. Înțepeniseră de când strângea pumnii.

– Nu vreau să fiu etichetat ca un corupător de tinere fete, nu.

– Dacă încerci să strangulezi un bărbat care sugerează că o vrei, toată lumea va crede că o vrei.

– Hollander a sugerat că știam că era o târfă și că am ținut-o secret, pentru ca nimeni să nu mai aibă șansa de a o călări. Benedict își privi colegul cu ferocitate. Dacă cineva te acuză că ți-ai ucis tatăl, ai părea vinovat dacă ai încerca să-i închizi gura?

Cabot își plecă fruntea, recunoscând adevărul celor spuse.

– Afirm totuși că e mai bine să nu sari la gâtul lui. Lui Hollander îi place să se bată, și asta nu face decât să-l încurajeze.

Benedict încuviință morocănos. Ușa din spatele lor se deschise din nou și Bannister își făcu apariția.

– Am auzit că am pierdut o încăierare, spuse el cu un zâmbet slab. Povestiți-mi cum a fost, lovitură cu lovitură!

Cabot oftă și își îndreptă umerii.

– Nu a fost nici o încăierare. Mă duc să-i spun lui Hollander să-și țină gura. Se îndreptă spre cazarmă.

Bannister se răsuci să se uite după el, apoi se întoarse spre Benedict.

– Aperi onoarea unei doamne, nu-i așa?

Benedict îl privi aspru.

– Cât de grave sunt zvonurile? Presupun că le-ai auzit.

– Tu nu? Bannister îl studie gânditor când Benedict clătină din cap. O să-ți spun că sunt scandaloase – sau chiar mai rău. Povestea pe care am auzit-o relata în detaliu depravările acestei tinere.

Benedict ezită, apoi întrebă simplu:

– Cu cine se presupune că a fost atât de păcătoasă?

Bannister ridică din umeri.

– Cu nimeni în particular – sau mai degrabă cu toată lumea. Am auzit că nu făcea deosebire. Sărmanul Hollander trebuie să se fi simțit lăsat pe dinafară, și probabil că ar fi vrut să intre și el sub fustele ei.

Benedict își înăbuși dorința de a mârâi. Hollander era cea mai mică dintre grijile lui. Mormăi un rămas-bun adresat lui Bannister și se întoarse spre grajduri, dorind să găsească un loc în care să se poată gândi.

Acestea nu păreau zvonuri lansate de doamna Lockwood sau de Frances. Benedict se așteptase ca din povestea asta să ia naștere niște pălăvrăgeli oarecare, bârfe femeiești despre încercarea nerușinată de a fura pretendentul bietei Frances sau ceva asemănător. Dacă Hollander i-ar fi adresat o privire amuzată și compătimitoare și l-ar fi întrebat pe cine curta de fapt, ar fi fost pregătit să treacă peste asta cu un oftat obosit despre toanele femeilor, sperând că astfel avea să se termine.

Dar poveștile despre depravare și păcat arătau că zvonurile porniseră de la Clary, deși era foarte curios că nu fusese pomenit și numele lui Benedict. Benedict era cel care îl pocnise – și totuși numai ea avea să fie arsă pe rug în toate saloanele din Londra.

Ce naiba urmărea Clary cu asta? Era evident că era furios pe Penelope, dar o speriase deja teribil, și dacă răspândea minciuni despre ea trebuia să înfrunte consecințele. Poate că Thomas Weston nu era un gentleman, dar nu era nici un om prost sau slab. Dacă ruina reputația lui Penelope, Weston avea fonduri și metode ca să îl vâneze pe Clary toată viața. Numai un idiot ar fi chemat asupra lui o asemenea răzbunare, și Clary nu era prost. Tatăl lui Benedict spusese odată despre Clary că era un adversar redutabil, și aceasta era cea mai mare dovadă de respect pe care o putea oferi contele de Stratford.

Intră în grajd, dându-l la o parte pe rândașul care ieșise din camera harnașamentelor ca să vadă despre ce era vorba, și coborî pe culoarul întunecos până ajunse la ultima boxă. Calul său necheză încet simțindu-i apropierea, și el trecu absent o mână peste grumazul lui Achille.

În primul rând, se întrebă cum de ajunsese Penelope să fie singură cu Clary. Fusese destul de categorică atunci când afirmase că nu voia să-i spună, și poate că nu era treaba lui. Nu contau motivele, spera că învățase o lecție din această experiență. Orice s-ar fi întâmplat înainte de sosirea lui, intențiile lui Clary erau destul de evidente în momentul în care deschisese ușa și îl văzuse pe bărbat țintuind-o pe dușumea. Un moment, gândurile lui zăboviră asupra acestei imagini: Penelope culcată pe spate, cu părul desfăcut, cu fustele ridicate deasupra genunchilor, cu pieptul ridicându-se și coborând, cu ochii albaștri strălucind de pasiune... Benedict se scutură: ochii ei nu străluciseră de pasiune, ci de furie – mai întâi împotriva lui Clary, apoi împotriva lui, care se făcuse vinovat, după câte se părea, fiindcă le lăsase pe Frances și pe mama ei să tragă concluziile logice.

Dar acum... Acum Penelope nu mai putea fi furioasă pe el. Dacă raportul lui Bannister era real, toată lumea bună din oraș avea să o urmărească, pentru a vedea dacă zvonurile erau adevărate. Chiar și în perioada aceasta târzie a anului, Londra era plină de oameni avizi de bârfă, care așteptau următorul scandal. Dacă își înfigeau dinții într-o fată tânără, cunoscută pentru firea aventuroasă și limba ascuțită, aveau să o devoreze. Faptul că era

o moștenitoare *nouveau riche* avea să le sporească plăcerea. Ambițiile domnului Weston erau bine cunoscute și ironizate adesea în particular. Unii aveau să fie foarte dispuși să creadă că fiica lui era nerușinată și imorală.

Și asta însemna că bătălia pentru mâna moștenitoarei avea să fie lipsită de candidați, chiar în momentul în care aceasta avea mai mare nevoie să se mărite.

Mâna lui Benedict se opri pe botul lui Achille, în timp ce în minte i se înfiripa un gând.

– E o nebunie, spuse el încet.

Calul necheză, de parcă ar fi fost de acord. *Era* o nebunie, și totuși... Senzația părului ei alunecându-i printre degete. Felul în care se îmbujora. Umflătura fascinantă a sânilor strânși în corset. Și fulgerul înverșunat de bucurie care îi traversase fața când el păși în cameră și oprise atacurile lui Clary. Penelope era o frumusețe. Când râdea, bărbații se opreau să o asculte. Și odinioară ei doi se înțeleseseră bine – minunat, de fapt.

Respiră întretăiat. Nu voia să o dorească pe Penelope. De la început văzuse că nu era genul de fată cu care voia să se însoare; era pasională și furtunoasă și în stare să-l înnebunească. Dar acum nu putea să nu se gândească la momentul când îi atinsese picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase sau la mirosul parfumului ei sălbatic și dulce, și perfect pentru Penelope. Încercă să se gândească la ocaziile în care se certaseră, și reuși doar să-și imagineze temperamentul acela arzător transformat în pasiune, în timp ce discuția se termina cu o partidă nebună de sex, sprijiniți de cel mai apropiat perete. Și chiar dacă Benedict își spunea că ea nu era ce-și dorea, simplul gând al picioarelor ei încolăcite în jurul lui, în timp ce el intra în ea, îl făcea să se înfierbânte.

– La naiba, murmură el, încercând să își reprime reacția instinctivă a trupului. *Gândește,* omule. Trebuia să se gândească la toate motivele pentru care își dorea o mireasă, nu la toate lucrurile păcătoase pe care voia să i le facă lui Penelope Weston. Căsătoria era mult prea importantă ca să se bazeze pe ceva atât de obișnuit și trecător ca dorința și pasiunea. Căsătoria trebuia să se bazeze

pe evaluarea practică a unor factori multipli, care să asigure o alianță sigură, prietenească.

În primul rând, avea nevoie de o mireasă cu bani.

Penelope Weston avea o dotă de patruzeci de mii de lire.

În al doilea rând, nu voia să ajungă de râsul lumii. Voia o soție cu bun-simț și discretă, nu o fată gălăgioasă și sălbatică, care să fie mereu subiectul bârfelor și al insinuărilor răutăcioase.

Bineînțeles, din câte știa el, Penelope nu fusese implicată în nici un scandal până acum, și el văzuse deja cât de profundă și neclintită putea fi loialitatea ei, odată câștigată.

În al treilea rând, își dorea o soție cât mai curând. Două refuzuri umilitoare erau suficiente, și el spera să se însoare înainte de alt eveniment. Momentul potrivit pentru a-și găsi o mireasă după placul lui trecea repede, și el nu știa când și dacă avea să se ivească altul. Când Abigail Weston îi ceruse ajutorul ca să restabilească reputația lui Sebastian, sora lui, Samantha, trebuise să mărturisească că ea, și nu Sebastian Vane, furase odinioară patru mii de guinee de la contele de Stratford. Furia tatălui lor fusese neîndurătoare. Stratford îl învinuise pe Benedict că încercase să ascundă minciuna surorii sale și îl izgonise de pe domeniu, tăindu-i toate fondurile și orice mijloc de comunicare. Benedict putea suporta jena financiară de data asta, dar izgonirea era o șansă neprețuită, pe care nu o putea ignora. Atâta timp cât tatăl lui rămânea furios pe el, era liber, într-un anume fel, dar mai devreme sau mai târziu Stratford avea să se hotărască să îl aducă înapoi sub călcâiul lui. Și atunci doar o mireasă bogată l-ar fi făcut imun la pretențiile contelui.

Și Penelope Weston – bogată și frumoasă – avea să aibă o nevoie disperată de salvare... salvarea pe care i-o putea aduce doar o asemenea căsătorie respectabilă.

– Spune-mi că e o idee a naibii de proastă, îi șopti Benedict calului său. Spune-mi că sunt un idiot.

Achille își umflă nările și clătină din cap, înainte de a împinge din nou umărul lui Benedict cu botul.

– Nu, nu cred, murmură el, luând un morcov dintr-o găleată din spatele lui și rupându-l în bucăți pentru cal.

Se părea că soarta o împingea spre el. Și chiar dacă era o idee nebunească, nici rațiunea și nici logica nu îi aduseseră o mireasă. Penelope putea să spună că îl ura – putea chiar să creadă că îl ura –, dar dacă fervoarea aceasta putea fi canalizată într-un alt tip de pasiune... Nu avea să fie căsătoria pe care și-ar fi dorit-o, dar existau alte compensații. Fără să vrea, își imagină că făcea dragoste cu ea, și un fulger de dorință pură îi străbătu venele, ajungându-i direct în vintre. Benedict închise ochii și inspiră tulburat. Se părea că nu era mai bun decât Hollander – cu excepția faptului că era dispus să se însoare cu ea.

Dar avea de gând să joace cu cărțile pe față. Logica și bunul-simț i-ar fi putut câștiga pe părinții ei, însă Penelope avea nevoie de o modalitate mai dramatică pentru a fi convinsă. Ce spunea cu o seară înainte? Că o femeie dorea ca bărbatul să fie înnebunit de pasiune pentru ea. Benedict se strâmbă. Și despre el se putea spune că era înnebunit când se afla în preajma ei. Nu era doar dorință, deși dorința era o parte incontestabilă a acestui sentiment. Și dacă o putea face să-l dorească și ea, aveau șanse să aibă o uniune incomparabilă.

Ca să nu mai spunem că uniunea aceasta i-ar fi salvat pe amândoi de la înjosire.

Capitolul 10

O dată în viață, Penelope se bucura că nu se simțea bine. Rămase în casă în seara aceea, gândindu-se că era mai bine să le dea timp lui Frances și doamnei Lockwood, ca să se răcorească. Voia să se gândească la un răspuns potrivit. Mai devreme sau mai târziu avea să le vadă din nou și spera să aibă ceva împăciuitor de spus în momentul întâlnirii. Chiar dacă pierduse pentru totdeauna prietenia lui Frances, Penelope nu voia ca lumea să creadă că plănuise să îi fure pretendentul. Nu găsise încă o explicație bună, dar cu siguranță că avea să-i vină ceva în minte.

A doua zi dimineață veni un pachet de la Olivia. Penelope îl deschise și găsi jurnalul de călătorie în Italia pe care îl cumpărase din Madox Street:

Bănuiesc că îți imaginezi că te afli în orice alt loc, în afara camerei tale, citi ea în biletul alăturat, *și îți trimit asta ca să îți ajut imaginația să hoinărească. Mă simt mult mai bine în problema stânjenitoare despre care am vorbit ieri și mă aștept să o rezolv în curând.*

Darul o făcu să zâmbească, și oftă ușurată. Olivia nu era proastă, și chiar dacă situația ei cu Clary arăta foarte rău, Penelope nu putea să judece după aparențe. Poate.

Dar nu era făcută să fie invalidă. Ziua era strălucitoare și însorită și i se părea că se înăbușă între pereții casei. Când mama ei îi spuse după micul dejun că se ducea la cumpărături, Penelope întrebă dacă nu o putea însoți. Trebui să o asigure de mai multe ori că glezna era destul de puternică, că umflătura dispăruse și că avea să calce cu mare grijă, dar în cele din urmă doamna Weston consimți.

Cumpărăturile cu mama ei nu erau la fel ca mersul la cumpărături cu Olivia sau cu sora ei, dar astăzi lui Penelope nu îi păsa. Era o binecuvântare să fie afară, să simtă razele soarelui pe umeri. Își urmă mama în diferite prăvălii și se amuză încercând cape de blană și admirând ultimul stil în materie de bonete. Pentru prima dată în ultimele două zile reuși să uite de Frances Lockwood și de lordul Clary, și, după cum se părea, lucrul acesta era vizibil.

– Pari refăcută, remarcă mama ei.

– Refăcută? Ce vrei să spui?

Mama ei o privi gânditoare.

– Pari din nou mulțumită de tine însăți, de parcă ai fi scăpat de o mare grijă.

Oh, Dumnezeule! Mama ei observase? Penelope clătină din cap, stânjenitor de conștientă de faptul că nu scăpase de nimic: doar că le uitase pentru puțină vreme. Alese un evantai sculptat și își făcu vânt.

– E minunat să ieși din nou din casă!

– Îmi imaginez. Mama îl trimise pe vânzător să împacheteze mănușile pe care le cumpărase, apoi ieși din prăvălie împreună cu Penelope. O să te simți destul de bine ca să mergi mâine-seară la serata de la Crawford?

Ah! Asta era o enigmă. Doamna Lockwood era la fel de bună prietenă cu doamna Crawford ca și mama ei. Erau foarte multe șanse ca Frances să fie acolo. Pentru o clipă, cuvântul nu îi flutură pe buze, apoi Penelope îl înghiți. „Fii curajoasă", își spuse ea.

– Cred că da, mamă.

– Foarte bine. Mama ei clipi, apoi făcu ochii mari. Doamne, Dumnezeule! Nu cumva e...?

Penelope se încordă. Oh nu; spuse o rugăciune rapidă ca să nu fie doamna Lockwood, coborând spre ele cu răzbunarea în suflet.

– Cine, mamă? Nici nu îndrăzni să se uite, ci își ținu boneta cu borurile în jos, ca să-i ascundă fața.

– Cred că e lordul Atherton, murmură mama ei uimită. Aproape că se uita țintă la el, și asta însemna că nu observase că Penelope se dăduse înapoi, înspăimântată. În grabă, își revizui rugăciunea. Ar fi preferat să o vadă pe doamna Lockwood, și nu pe el, mai ales în prezența mamei ei. Și vine direct spre noi.

Înverșunată, Penelope căută cu privirea o prăvălie. Nu putea pretinde că trebuia să cumpere neapărat ceva? Din nefericire, cea mai apropiată prăvălie era o tutungerie. Mama ei nu ar fi crezut că voia să intre acolo. Îndrăzni să se uite pe furiș, pe sub bonetă.

Era într-adevăr Atherton, și privirea lui era ațintită asupra ei. Îi aduse aminte în mod ciudat de privirea pe care i-o adresase în seara aceea, de expresia aceea fascinată care trăda un interes real. Era ceva periculos; o ispitea să se gândească aiurea și să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă el s-ar fi uitat cu adevărat la ea destul de mult cât să o vadă cu adevărat pentru prima dată și să-și dea seama...

Și să-și dea seama că ea vedea prin el, și nu se lăsa prostită de fațada fermecătoare și de chipul lui perfect. Penelope își ținu ochii închiși un moment și își aminti că văzuse adevărata față a lui Atherton vara trecută, când îngăduise ca Sebastian

Vane – care era musafirul familiei lui și fusese odinioară cel mai apropiat prieten al său – să se târască acasă fără nici un ajutor, după ce propriul lui tată îl făcuse pe Sebastian să cadă pe genunchiul invalid. Văzuse adevărata măsură a lui Atherton când acesta continuase să o urmărească pe sora ei Abigail chiar dacă era limpede că Abigail era îndrăgostită de altcineva. Aflase cine era vicontele cu adevărat când auzise că îngăduise ca Sebastian să fie acuzat de crimă și de hoție ani la rând, fără o vorbă de sprijin sau de protest. Atherton putea să fie cel mai chipeș bărbat din toată Anglia și poate că o salvase de Clary, dar Penelope chiar nu voia să-l vadă.

Firește că rugăciunile ei rămaseră fără răspuns.

– Doamnă Weston, spuse el, cu vocea lui bogată ca zahărul caramelizat. Ce plăcere să vă revăd! Ochii lui albaștri se ațintiră asupra lui Penelope. Domnișoară Weston...

– Plăcerea e cu totul de partea noastră, domnule, răspunse mama cu căldură.

Penelope schiță o scurtă reverență și nu spuse nimic. Ce voia? Arăta magnific azi cu ținuta de stradă, în locul uniformei, cu o haină neagră și pantaloni de un albastru-închis, care îi subliniau mușchii în mod desăvârșit. Era nedrept ca un bărbat atât de frumos să aibă un caracter atât de înșelător.

El râse.

– Mă flatez spunându-mi că e măcar pe jumătate! Am fost îngrijorat din pricina domnișoarei Weston, dar mă bucur din inimă să o văd din nou pe picioare.

Ea ridică fruntea. Mama o privea surprinsă, iar Atherton cu un amestec de căldură, îngrijorare și... hotărâre. Ce naiba?

– Da, vă mulțumesc, domnule, spuse ea politicos.

– Din fericire, am fost foarte aproape în seara în care a avut ghinionul acela, îi spuse el mamei, radiind încă de farmec.

– Ce amabil! Mama privi cercetător spre Penelope. Nu mi-ai spus că lordul Atherton te-a ajutat când ai alunecat pe scări.

Ea făcu ochii mari, nevinovată.

– Nu? Oh, vai de mine, cred că am uitat! Eram foarte tulburată, știți.

– Fără îndoială, murmură vicontele.

Ea roși, amintindu-și să fie mai politicoasă. El o putea acuza de minciună cu un singur cuvânt.

– Trebuie să vă mulțumesc din nou, milord. Ajutorul dumneavoastră a venit la timp și a fost plin de considerație.

– Deloc! Am fost foarte tulburat când v-am găsit după cădere, și m-am îngrijorat, gândindu-mă că ați suferit o rană gravă.

Penelope strânse din dinți. Auzise mica ezitare înainte de cuvântul „cădere" și știa că el spunea că minte. Chicoti fără grijă.

– Deloc! Numai că m-a durut puțin glezna. Cu cât merg mai mult, cu atât mă simt mai bine.

– Oh? Ochii lui albaștri scânteiară. Ce noroc că ne-am întâlnit. Eu tocmai voiam să fac o plimbare prin parc. Poate că ați vrea să mă însoțiți? Se întoarse spre mama ei, înainte ca ea să poată rosti o vorbă. Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă Weston.

– Bineînțeles, spuse mama imediat, plăcut surprinsă. Va fi un exercițiu bun, și așa nu o să trebuiască să mai aștepți în prăvălia tapițerului.

Aproape că putea auzi gândurile mamei ei. Lordul Atherton și părinții lui, contele și contesa de Stratford, aveau toate motivele să nu suporte familia ei. De când Abigail îl respinsese pe Atherton, tatăl ei se simțise foarte rău, fiindcă acest refuz îi spulberase speranța unei legături cu nobilimea. Dar acum Atherton era acolo, la fel de zâmbitor și de fermecător ca întotdeauna. Șansa de a restabili bunele relații dintre viconte și familia Weston i-ar fi încântat peste măsură pe părinții lui Penelope. Mai mult chiar, Atherton își fixase atenția asupra ei într-un fel care arăta că nu se supărase din pricina lucrurilor pe care le spusese ea despre el. Bineînțeles, mama nu avea cum să știe toate astea, dar Penelope știa și se simțea foarte prost. Ce punea el la cale? O plimbare publică în parc era ultimul lucru la care ar fi trebuit să se gândească amândoi. Chiar așa, din felul în care se despărțiseră în seara aceea, crezuse că nu avea să mai vrea să o vadă niciodată. El nu o plăcea; i-o spusese foarte clar în seara în care dansaseră împreună. Așa că de ce o privea acum cu o atenție hotărâtă, care o făcea să nădușească și să se simtă tensionată?

Penelope suferea grozav, dar nu avea cum să refuze. Spera că el avea un motiv întemeiat. Se sili să zâmbească.

– Ar fi încântător, mulțumesc.

Își puse mâna pe brațul lui și îl lăsă să o conducă prin Pall Mall și apoi pe o stradă care cobora spre parcul St. James. Așteptă până nu mai fu nimeni în jur și apoi întrebă:

– Cărui fapt îi datorez această onoare, milord?

El îi zâmbi, deși acum părea mai amenințător decât înainte.

– Voiam să avem o discuție în particular.

Oh, Doamne! Asta călcă în picioare fiorul nedorit, dar evident care o străbătu când el o trase mai aproape. O spaimă de moarte o cuprinse. Despre ce? Cel mai probabil despre doamna Lockwood sau, și mai rău, despre lordul Clary. Își trecu limba peste buze.

– Ce misterios din partea dumitale! Sunt sigură că nu avem nimic de discutat în particular.

– Ești sigură? Foarte sigură? El își plecă fruntea mai aproape și îi murmură în ureche: Poate că ar trebui să auzi ce am de spus înainte de a răspunde.

Ei i se păru că îi bate inima în gât – de neliniște, își spuse, nu ca reacție la respirația lui pe obrazul ei.

– Dă-i drumul, atunci, spuse ea rece.

– Am vrut să te avertizez.

Ea se crispă.

– În legătură cu ce?

– Nu poți să ghicești, după ce s-a întâmplat în seara trecută?

– Oh, asta! Ea flutură ușor din mână și se prefăcu foarte interesată de arbuștii pe lângă care treceau, ca să-și ascundă bătăile neașteptate ale inimii. Sperase că avea să aibă mai mult timp... dar poate că era mai bine să audă totul acum și să primească lovitura în particular. Ce spune doamna Lockwood?

– Ce interesant că te-ai gândit la ea! De ce trebuie să te temi de doamna Lockwood?

Penelope îl privi prevăzătoare. De ce părea amuzat?

– Știi de ce. Ea ne-a văzut...

– Pe noi? termină el când ea nu o făcu. Singuri împreună, într-o dezordine extrem de sugestivă – în ceea ce se poate numi

chiar o poziție compromițătoare? Sigur. Dar bănuiesc că a văzut și că era vorba despre o tânără lady care îi ținuse companie fiicei sale săptămâni la rând. Ce Dumnezeu ar fi avut de câștigat dacă ar fi acuzat-o pe această tânără lady de purtări nepotrivite? Unii s-ar întreba în ce măsură i-au fost transmise aceste purtări și domnișoarei Lockwood.

Asta avea sens și totuși... Dacă doamna Lockwood nu îi făcea probleme, de ce voia să o avertizeze el? Dintr-odată, își dori din toată inima ca Atherton să o tachineze, ca doamna Lockwood sau Frances să fie problema, fiindcă dacă avertizarea lui nu era legată de una din ele, trebuia să fie legată de... lordul Clary.

– Ar fi putut spune că a fost înșelată! Ar fi putut spune că regreta că îmi permisese să vorbesc cu fiica ei și... și...

Atherton încuviință o singură dată.

– Ar fi putut. Dar, cumva, eu mă îndoiesc că ea este în spatele zvonurilor pe care le-am auzit.

Oh, Doamne! Penelope își făcu curaj:

– De ce?

– Fiindcă sunt niște zvonuri destul de urâte – mult mai rele decât m-aș fi așteptat vreodată din partea doamnei Lockwood.

– Ce? întrebă ea imediat.

El dorise să-i spună, așa că acum trebuia să-i spună, nu să tragă de timp de-i venea să-l scuture.

Benedict o conduse spre Birdcage Walk. Copacii își pierdeau frunzele, care scârțâiau și fosneau sub picioarele lor. Soarele era cald, dar vântul era tăios aici, și Penelope trebui să lupte cu dorința de a se apropia mai mult de companionul ei. Brațul ei, lipit de el, era delicios de cald, în timp ce restul ființei sale era perfect conștient de răceala aerului.

– Cred că nu există nici o îndoială că lordul Clary este responsabilul. El privi spre ea. De ce erai în camera aceea cu el?

Penelope se înroși.

– Nu pot să-ți spun.

– Nu poți? repetă vicontele. Sau nu vrei?

– Foarte bine, nu vreau. Fața ei ardea încă, dar îi înfruntă privirea fără să clipească. Am jurat să nu spun.

– Ah, murmură el. Cui i-ai jurat?

– Nu pot să-ți spun nici asta. Îi aruncă o privire sfidătoare, și adăugă: Și nici nu vreau.

El ridică din umeri.

– Cum dorești. Îți recomand să îl eviți de acum.

– Pfiu! pufni ea. Ca și cum aș vrea să mai vorbesc vreodată cu porcul acela nenorocit.

– Și totuși, erai singură cu el în cameră, departe de ceilalți oaspeți. De ce? întrebă el din nou. Te-a trimis cineva?

– Ți-am spus deja, nu aveam de gând să fiu singură cu el, răspunse ea sfidător. Nu îți mai spun nimic, așa că te rog să nu mai întrebi.

Ceva fulgeră în ochii lui, dar doar pentru o clipă.

– Orice te-ar fi condus acolo, a fost un instinct prostesc. Sper să nu-l mai urmezi niciodată.

Ea se înfioră la acest gând.

– Nu am de gând s-o fac. Respiră adânc. Ai spus că doreai să mă avertizezi. Te rog să-mi spui ce a spus! Promit că nu voi leșina, nici nu voi plânge, nici nu voi face o scenă de isterie.

Atherton nu se grăbi să răspundă.

– Credeam că ți-ar plăcea să afli înainte de a ajunge la urechile familiei tale. Reputația dumitale o să fie aspru criticată în public. Zvonul pe care l-am auzit este că nu ești decât o târfă, care a ieșit pe furiș în căutarea aventurilor în timpul fiecărui bal și a fiecărei recepții din anul acesta.

Îi trebui un moment pentru ca vorbele acelea îngrozitoare să îi pătrundă în creier. Sângele îi vuia în urechi; stomacul i se strânse și apoi simți ca și cum at fi avut o piatră în el.

– Om de nimic, *villain*[1] mincinos și dezgustător, reuși ea să bolborosească. Asta... asta e o calomnie!

– Într-adevăr.

Ea își smulse brațul și se îndepărtă. Își apăsă mâinile pe stomac, ca să le ascundă tremurul și să nu vomite din pricina povestirii. Și ea se temuse că Frances avea să spună că era o intrigantă – nu era ceva plăcut, dar oricum nu ajungea la nivelul acesta. Dacă

[1] Nemernic (în limba franceză, în original) (n.tr.)

oamenii credeau asta despre ea... ochii i se umplură de lacrimi... dacă părinții ei auzeau asta...

Atherton o urmă.

– Presupun că lordul Clary intenționează să îți spulbere orice șansă de a te căsători decent.

Simți că rămâne fără aer. Oricare ar fi fost intenția lui Clary, reușise.

– Sigur... sigur că oamenii nu vor crede, șopti ea.

– Poate că nu, spuse el după un moment.

Bineînțeles că vor crede. Nu toată lumea, dar destui cât să îi rămână numele pătat pentru totdeauna.

– Am o sugestie prin care ți-ai putea păstra reputația.

Penelope tresări când auzi din nou vocea vicontelui, mai blândă și mai apropiată decât înainte. Cu blândețe, el îi așeză șalul pe umeri.

– Ai putea să-i strici planurile lui Clary înainte ca bârfa să prindă rădăcini, dacă ai avea deja un pretendent.

– Dar nu am...

– Ai putea să-l ai. Degetele lui îi mângâiară brațul.

Penelope făcu un salt în față, de parcă ar fi înțepat-o cu o furcă, și se răsuci spre el.

– Tu?

Benedict zâmbi, cu zâmbetul acela intim și seducător pe care nu i-l mai adresase niciodată.

– Aș fi încântat, draga mea domnișoară Weston!

– Nu ți-am cerut-o!

– Dar eu mă ofer.

Penelope icni, privindu-l îngrozită. Încet, Atherton păși spre ea, cu ochii mereu în ochii ei.

– Gândește-te un moment! Ce atenții vei mai primi de acum în Londra, dacă nu vei avea un pretendent cunoscut alături de tine? Sunt câțiva dezmățați cu reputație proastă care vor fi foarte interesați să îți testeze disponibilitatea – și unii nu se vor opri nici dacă le vei arăta că nu ești dispusă.

La acest gând, i se făcu pielea de găină.

– Aș putea părăsi orașul. O să stau cu sora mea la Richmond. Dacă nu sunt aici, nimeni nu se va mai bucura distrugându-mi reputația.

– Dacă fugi din oraș, sugerezi că fiecare cuvânt este adevărat.

– Nu fug. Le voi spune tuturor că mi-e dor de sora mea și voi aștepta câteva zile înainte de a pleca.

– Și în cele câteva zile vei înfrunta un val de șușoteli la fiecare pas.

Naiba să-l ia, avea dreptate. Și asta nu ar fi rezolvat deloc problema, dacă părinții ei auzeau ceva. Broboane de transpirație îi umeziră fruntea. Cum le-ar fi putut explica așa ceva? Mama nu avea să creadă nici o vorbă din povestea cu alunecatul pe scări dacă auzea zvonul acesta hidos. Și odată ce mama afla că mințise, Penelope trebuia să mărturisească ce se întâmplase cu adevărat. Din nefericire, se temea că asta ar fi târât-o pe Olivia și mai jos și nu ar fi salvat-o nici pe ea.

– Va fi o furtună de bârfe, continuă Atherton. Povestea lui Clary e atât de lascivă, încât unii ar putea să nu o creadă, dar dacă o lady ca doamna Lockwood confirmă că te-a văzut ciufulită la bal, așa cum descrie zvonul... Nu termină, dar nici nu era nevoie. De una singură, doamna Lockwood ar fi putut să-și țină gura, dar dacă i se oferea o șansă de a distruge reputația lui Penelope cu câteva cuvinte, fără nici un pericol real pentru fiica ei, probabil că nu ar fi rezistat.

Gura i se strânse.

– Așa deci! Deși nu am greșit cu nimic, oamenii vor crede lucruri teribile despre mine, dar din momentul în care *tu* vei sta alături de mine, toate vor fi uitate. Spre ce se îndreaptă lumea, dacă o femeie poate fi acuzată de... de... *asta*, și reputația ei poate fi răscumpărată doar prin aprobarea unui bărbat? Și bineînțeles că oamenii vor crede cele mai teribile lucruri despre o femeie, dacă le spune un *bărbat!* Lordul Clary merită să fie lovit de o căruță cu găinați! Aș vrea... Se opri, cu pieptul palpitând de furie clocotitoare. Cu un efort, se stăpâni. E o ofertă foarte binevoitoare, milord, dar trebuie să refuz.

El își înclină capul.

– Ce plan mai bun ai?

Nici unul. Alungă gândul acesta.

– Pur și simplu nu cred că o falsă logodnă între noi i-ar opri pe amatorii de bârfe. Cel mai probabil, o să-i facă pe oameni să bănuiască că tu erai... „Bărbatul care făcea dragoste cu mine." Fața i se roși mai tare decât bușteanul din șemineu, la Crăciun. Aceasta era ultimul lucru la care voia să se gândească. Implicat, sfârși ea neconvingător.

– Nu sunt de acord. Nu există nici un scandal legat de numele meu.

Penelope clipi.

– Nu? Atunci Clary nu a...?

Încet, Atherton clătină din cap,

– Nici o poveste nu include numele meu.

– Dar l-ai pocnit! exclamă ea. De ce e furios pe mine și pe tine nu?

– Eu l-am pocnit doar din cauză că te maltrata pe tine.

Ea își trecu limba peste buze.

– A fost foarte galant din partea ta, și te-am aprobat din toată inima. Dar asta arată și mai limpede că trebuie să stăm departe unul de celălalt. Am putea chiar să arătăm că nu ne suportăm, ca să negăm tot ce ar putea spune doamna Lockwood! Nu există nici un motiv ca să faci un asemenea sacrificiu pentru mine.

Benedict o privi lung. Inconștient, Penelope dădu înapoi sub cercetarea lui neclintită.

– Frances Lockwood avea dreptate? Chiar mă urăști?

Ea vru să spună da. Ura atât de multe lucruri la el: felul în care îi întorsese spatele lui Sebastian și îngăduise ca zvonurile despre crimă și hoție să apese asupra lui ani în șir; modul plin de răceală în care aborda căsătoria; efectul pe care îl avea asupra ei, în ciuda tuturor dorințelor ei contrare; faptul că nu observase niciodată că era atrasă de el și nici nu simțise vreo atracție similară. Dar o salvase de Clary și, chiar și după scena aceea groaznică cu Frances și cu doamna Lockwood, își oferea ajutorul ca să o salveze din nou. Minciuna nu îi ajunse pe buze.

– Bineînțeles că nu, milord, murmură ea.

– Atunci nu te necăji gândindu-te că mă sacrific. Mă ofer de bunăvoie și fără rezerve. Nu îl subestima pe Clary: e un om rece și răzbunător. A încercat deja să te forțeze. Dacă voi fi alături de tine, vei fi în siguranță.

Alt fior îi trecu prin șira spinării.

– Tatăl și fratele meu mă pot proteja, mulțumesc.

– Într-adevăr, răspunse el sec. Și totuși, nu i-am văzut atunci când aveai cea mai mare nevoie de ei.

Asta era adevărat. Penelope bâjbâi după alt motiv.

– De ce ai vrea să faci asta? Dacă îmi acorzi atenție, îți vei ruina toate șansele cu oricare altă domnișoară pe care ai vrea s-o curtezi cu adevărat.

El se aplecă spre Penelope, foarte puțin, dar destul cât să îi vadă diferitele nuanțe de albastru din ochi. Buzele i se curbară în zâmbetul fascinant care le reducea de obicei pe femei la oftări și îmbujorări.

– Și dacă domnișoara asta ești tu?

Ea pufni.

– Nu fi ridicol! Ai încercat să te căsătorești cu sora mea. Rostirea acestor cuvinte îi readuse bunul-simț. Propunerea lui Atherton – oricât de nebunească ar fi fost – avea un efect insidios, care începuse să îi slăbească rezistența.

– Dar nu am făcut-o, răspunse el imperturbabil. Odinioară ne-am înțeles bine amândoi, eu și cu tine. Mi-ar plăcea să văd dacă am putea redescoperi această... Privirea lui coborî un moment... Afinitate.

Ea păși înapoi, simțindu-se puțin mai sigură pe măsură ce distanța dintre ei creștea.

– Nu vreau.

El păși înainte, apropiindu-se din nou.

– De ce nu? De ce te temi?

– De apoplexia pe care aș putea-o suferi dacă petrec mai mult timp în compania ta, milord.

El ridică o sprânceană.

– Apoplexie! Nu am adus nici o lady la așa ceva.

– De unde știi? spuse ea făcând ochii mari. Poate că de asta ți-au refuzat toate propunerile în căsătorie.

Săgeata își atinse ținta, o putu vedea pe fața lui. Ochii îi scânteiară, și zâmbetul lui senzual păli.

– Cred că următoarea va fi acceptată, spuse el cu vocea lipsită de inflexiuni.

Penelope se simți mai bine și mai rău în același timp. Mai bine, fiindcă era obișnuită să se poarte așa cu Atherton; probabil că o credea rea de gură, dar asta o ajuta să nu cedeze farmecului său. Penelope nu avea să fie următoarea tânără asupra căreia el își îndrepta atacurile, următoarea femeie care leșina sub influența farmecului său, a chipului său frumos și a zâmbetului cunoscător. Nu avea încredere în lordul Atherton, chiar dacă îi venea în ajutor în mod vizibil.

Dar în același timp... o mică parte din ea tresărea de regret. Și dacă el chiar voia să o curteze? Și dacă o voia? Și dacă fusese atras tot timpul de ea, dar încercase să înăbușe această atracție, și acum nu mai putea? Și dacă acestea erau adevăratele motive din spatele ofertei sale galante?

Penelope opri brutal vocea aceea plină de dorință. Numai o nebună ar fi cedat. Vocea aceea nu știa nimic din ce credea și simțea lordul Atherton, și ea nu voia să cedeze dorințelor ei jalnice.

– Îți doresc mult noroc, îi spuse ea vicontelui. Acum sunt gata să mă întorc la mama.

Fără o vorbă de protest, el o escortă afară din parc, spre prăvălia tapițerului, unde mama alegea încă țesături.

– Mulțumesc, domnule, spuse ea. Apreciez bunătatea cu care m-ați avertizat.

Atherton o studie un moment, fără să mai iradieze farmec, dar și fără să fie tensionat sau iritat. Era cea mai prevenitoare privire pe care i-o adresase vreodată.

– Dacă te răzgândești...

– Nu o s-o fac. Penelope făcu o reverență, ca să evite privirea lui cercetătoare. La revedere, milord.

Spre surprinderea ei, el îi luă mâna și i-o duse la buze.

– Pentru moment, murmură el. Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă. Penelope îl privi până dispăru după colț și își spuse că procedase corect.

Dar corectitudinea aceasta nu îi aduse nici o satisfacție.

Capitolul 11

Benedict se întoarse tulburat în cazarma ofițerilor.

Nu se așteptase ca Penelope să îi primească propunerea cu recunoștință. O cunoștea prea bine ca să creadă asta.

Totuși, lucrurile nu merseseră după cum se așteptase sau după cum sperase. Intenționase să o farmece, să o convingă, chiar să îi facă puțină curte. Pentru o clipă păruse că făcea progrese. Când o întrebase dacă îl ura cu adevărat, ea nu se putu hotărî să îi spună că da. Când spusese că lordul Clary ar fi trebuit să fie lovit de o căruță cu gunoi, aproape că izbucnise în râs. Oricare ar fi fost defectele ei, Penelope avea limba ascuțită.

Bineînțeles, până la urmă asta se întorsese împotriva lui, și atunci ea îl terminase.

Era o nebunie să urmărească așa ceva? Da, cândva se înțeleseseră bine, dar poate că fusese o simplă toană de-a ei. Se gândi la zilele de vară în care merseseră la Hampton Court cu tot grupul. Benedict spusese că se zvonea că palatul era bântuit, și Penelope voise să vadă imediat coridoarele bântuite. Era exact felul de șotie care îi plăcea în copilărie, așa că porniseră împreună, în timp ce restul grupului se plimba alene prin grădini. Pentru moment, amintirea avu limpezimea cristalului: căldura voalată a zilei, liniștea tainică de pe coridoare, privirea ei veselă când el își dusese degetul la buze, o luase de mână și o condusese pe un coridor care nu era deschis vizitatorilor. Timp de o oră, încălcase legea împreună cu Penelope, șoptind și râzând împreună, uneori mână în mână, în timp ce căutau coridoare mai liniștite și mai întunecoase, pe care să le investigheze în așteptarea unor posibile spectre. În ziua aceea, în comportamentul ei nu existase nici o urmă de neplăcere

sau dezinteres. În ziua aceea îl făcuse nu doar să zâmbească, ci să râdă în hohote. În ziua aceea ea nu dorise pe față ca el să plece, ci rămăsese singură cu el, fericită și de bunăvoie. Și pentru prima dată se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi fixat atenția asupra ei, nu asupra surorii ei...

Ei bine, poate că trebuia să îi ofere un timp de gândire. Fie că îl plăcea, fie că nu, Benedict presimțea că hotărârea ei avea să se clatine după ce urma să fie călcată în picioare de bârfe.

Momentul acesta sosi chiar după cină, întruchipat de un bilet de la Thomas Weston. Benedict îl desfăcu, ridicând din sprâncene când văzu semnătura din josul paginii. Era scurt și lapidar, cerându-i să se întâlnească dimineața următoare în Green Park, dar fără să-i spună ce voia să discute.

Benedict îl privi câteva minute. Era posibil ca Penelope să-i fi spus tatălui ei, care îl invita acum ca să discute oferta pe care o făcuse astăzi. Dar în cazul acesta s-ar fi așteptat la o somație mai amabilă și mai temperată. În schimb, aproape că îi poruncea să își facă apariția, și Benedict presimți că domnul Weston auzise bârfele despre fiica sa și, mai mult, auzise și numele lui Benedict odată cu ele.

Până la urmă, poate că avea să se însoare cu Penelope mai repede decât se aștepta.

Ajunse devreme în parc, dar Thomas Weston se plimba deja pe Queen's Walk, cu capul plecat și cu mâinile la spate. Benedict descălecă și lăsă calul în voie.

– Bună dimineața, domnule.

Weston ridică privirea.

– Atherton. Simțeam nevoia să merg pe jos, spuse el făcând un semn cu mâna.

Benedict păși alături de el și așteptă.

– Cred că știi de ce am vrut să te văd, spuse bărbatul mai vârstnic după un minut.

Benedict murmură că avea o oarecare idee.

– M-am gândit la câteva lucruri pe care aș vrea să le spun, începu Weston, privind țintă în față. Majoritatea nu sunt potrivite pentru urechile femeilor, și în casa mea există întotdeauna câte

o femeie care ascultă pe undeva, cumva. Parcul părea mai sigur. Îi aruncă lui Benedict o privire întunecată. Sincer, nu m-am gândit niciodată că urma să am acest tip de conversație cu un gentleman de calibrul dumitale, dar de când sunt tatăl a două fiice am învățat că nu trebuie să mă aștept ca lucrurile să meargă așa cum ar trebui. Conversația noastră de acum câteva luni, când ai cerut-o în căsătorie pe Abigail, a fost exact așa cum mă așteptasem de la o asemenea conversație. Ridică o mână. Asta ar fi trebuit să fie prima mea avertizare. Abby e o fată inteligentă și rațională, dar chiar și ea are un mod de a se hotărî asupra unui lucru și de a face tot ce trebuie ca să-l obțină. Am trecut complet cu vederea încăpățânarea ei. Îl privi din nou pe Benedict. Nu voi face aceeași presupunere greșită în privința lui Penelope.

Poate că ar fi fost mai bine să limpezească atmosfera.

– Domnule, când am cerut mâna fiicei dumneavoastră Abigail, am făcut-o cu cele mai nobile intenții.

– Așa am crezut și eu întotdeauna. Weston se opri și se întoarse cu fața spre el, și pentru o clipă Benedict se întrebă dacă Weston îl chemase în Green Park ca să-l împuște și să-i arunce trupul în vreun colț îndepărtat. În momentul acela, omul părea capabil să facă așa ceva. Dar suntem aici din cauza unor intenții evident *mai puțin* nobile, pe care pari să le nutrești în privința lui Penelope.

– Vă cer iertare?

Drăcia dracului! Oare Clary se hotărâse să îl târască și pe el în noroi? Acesta ar fi fost cel mai sigur mod de a atrage atenția tatălui – și mânia lui. Benedict sperase să poată evita asta.

– Am auzit ce se întâmplă la Londra. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Weston în timp ce vorbea. Știu ce spun oamenii despre ea. Și am auzit de la soția mea că erai cu Penelope în seara în care... Se întrerupse. Nu sunt prost, Atherton.

– Bineînțeles că nu, sir. Înfruntă privirea întunecată și feroce a lui Weston. Am auzit și eu zvonurile. Am avertizat-o că se putea întâmpla asta.

– Spune-mi adevărul, zise Weston cu o voce care tremura imperceptibil de furie. Sunt cât de cât adevărate? Ai sedus-o pe fiica mea și ai expus-o celei mai grosolane umiliri?

Nu pentru prima dată, Benedict își dori ca Penelope să le fi povestit părinților ei despre Clary. Îi stătea pe vârful limbii să îi spună chiar el lui Weston, chiar acum; *el* nu o atacase și nu vedea nici un motiv pentru care să tragă ponoasele. Dar își mușcă limba. Nu o putea câștiga înșelându-i încrederea.

– Nu, vă dau cuvântul meu că nu am făcut-o.

– Și totuși, e povestea cea mai gustată din toată Londra, i-o întoarse Weston. Faptul că a fost surprinsă în poziția cea mai compromițătoare. Numele dumitale nu este legat public de acest episod – încă –, dar bănuiesc că asta nu va dura mult.

Ezită. Nu se putea să nu se apere deloc, dar un cuvânt greșit acum îi putea spulbera orice șansă. Un tip diferit de tată l-ar fi convocat acolo ca să se dueleze cu pistoalele în zori. După cum se părea, Weston nu era acest tip de tată.

– Persoana de la care a pornit zvonul a făcut-o din ciudă. Domnișoara Weston era cam în dezordine după... după căderea ei, când i-am oferit ajutorul.

– Căderea ei, repetă neînduplecat Weston. Am văzut-o. Dezordinea aceasta, cum i-ai spus atât de politicos, nu era urmarea unei căderi pe scări. Văzu surprinderea pe care Benedict o suprimă rapid și clătină din cap încuviințând. Da, știu că ne-a mințit. Penelope face asta. Cele mai multe sunt minciunele nevinovate, și Domnul din cer știe că i-am spus și eu destule tatălui meu în tinerețe, așa că merit să aud și eu câteva de la copiii mei. Și recunosc că i-am permis; e cea mai mică, și am avut întotdeauna o slăbiciune în plus pentru ea. Dar aș face orice ca s-o protejez, Atherton, și să amân consecințele.

Benedict auzi avertizarea tare și limpede. Mulțumită tatălui său, era foarte obișnuit cu amenințările voalate, și îi venea foarte ușor să adopte comportamentul împăciuitor care reușea să-l calmeze de obicei pe conte.

– Înțeleg foarte bine, sir, și vă admir cu atât mai mult pentru asta. Dar mă tem... De data asta ezită de dragul efectului. Domnișoara Weston nu a vrut să vă alarmeze, dar mă tem că în cazul acesta a greșit ascunzându-vă adevărul.

– De obicei greșește, mormăi Weston. Ce s-a întâmplat cu adevărat?

– V-aș spune dacă nu i-aș fi dat ei cuvântul că n-o s-o fac, răspunse el. Dar – de la gentleman la gentleman – pot să vă spun că vinovatul nu e o persoană peste care să treci cu ușurință.

Weston îl privi fioros o clipă. O dată în viață, Benedict îi fu recunoscător tatălui său; felul în care îl scruta acest om nu era nimic în comparație cu cel al contelui, care transforma neîndurător orice fisură din stăpânirea lui de sine într-o rană căscată. Weston își iubea fiica; îi tolera metehnele și voia să o protejeze, chiar dacă ea îl mințise, și asta explica purtarea aspră de astăzi. Benedict se trezi admirându-l pentru asta. Nu era un lucru pe care să-l înfrunți cu calm și răbdare. Pentru o clipă se întrebă dacă Penelope își aprecia cu adevărat tatăl. Probabil că nu, dacă nu avea destulă încredere încât să îi spună cum o amenințase Clary.

– Mă temeam de asta, spuse Weston în cele din urmă. Povestea pe care am auzit-o nu era trăncăneala obișnuită a unor cucoane leneșe. Soția mea îmi spune zvonurile amuzante; cum a încercat vreo fetișcană îndrăzneață să ademenească un bărbat să se însoare cu ea, lăsându-l pe bietul prostănac să îi fure un sărut sau să pună mâna pe ea, și despre vânătorii de avere care încearcă să prostească fetele naive și să le facă să creadă că sunt îndrăgostiți de ele, până reușesc să le ducă la Gretna Green[1]. Penelope nu face parte dintre ele, nici eu nu m-aș grăbi să îmi dau fata pe mâna unuia care încearcă o asemenea prostie. Dar povestea asta... Atherton, n-o pot lăsa să treacă. Fiica mea e acuzată de niște orgii care ar face să roșească un marinar. Va fi ținta tuturor libertinilor și a ticăloșilor din Londra. Nici un om respectabil nu va dori să o aibă.

Benedict îl ascultă.

– Cine a început povestea? întrebă Weston după un moment. Dumneata știi cine e – spune-mi și voi trata cu el, până își retractează calomniile în public.

– Nu cred că o s-o facă. Avea presentimentul că lordul Clary nu avea să retracteze niciodată povestea, orice ar fi făcut Weston

[1] Oficiu din Londra în care se efectuau căsătorii fără acordul părinților (n.tr.)

cu el. Mă tem că orice încercare de a-l face să retracteze va face lumea să vorbească mai mult despre asta.

Weston bombăni, luptându-se cu furia pe care de abia o controla.

– Nu-mi place cealaltă opțiune.

După toate probabilitățile, erau doar două. Una era ca Penelope să părăsească orașul pentru un timp îndelungat. Asta avea dezavantajul de a face ca zvonurile să pară adevărate sau destul de aproape de adevăr încât să nu conteze diferența. Chiar dacă Penelope sugerase că avea să părăsească Londra, el nu credea că urma să o facă cu adevărat. Îi era mai ușor să și-o imagineze atacându-l pe lordul Clary cu un vătrai, decât strecurându-se rușinată la țară.

Cealaltă opțiune era căsătoria. Fiindcă Benedict nu mai vorbise cu Thomas Weston până atunci, ghici că acesta înclina spre a doua opțiune, cea în care Benedict îi salva onoarea. Având în vedere că se potrivea perfect cu dorințele lui, nu avea nici o obiecție reală. Nu sperase să-și atingă ținta în felul acesta, dar poate că scopul scuza mijloacele...

– Necazul este că Penelope nu ține prea mult la dumneata. Weston se opri și se întoarse din nou spre el. Sau așa spune. Eu nu doresc să îmi dăruiesc copila unui bărbat pe care nu îl vrea, dar nici nu pot să stau cu mâinile încrucișate, lăsând-o pradă ruinei și rușinii. Dumneata, domnule, ești soluția dilemei mele, într-un fel sau altul. Ori îmi spui numele individului care spune minciuni despre fiica mea, ori mă convingi că o poți face fericită.

– Nu pot face nici una, nici alta înainte de a vorbi cu Penelope.

Dar inima lui Benedict încetase să bată un moment. Își aminti cum râsese Penelope când îi povestise despre stafiile obraznice de pe vremea Tudorilor. Își aminti cum se făcuse roșie ca focul când Frances Lockwood o acuzase că îl dorea pentru ea. Cumva, nu credea că antipatia ei era chiar atât de profundă precum pretindea.

Nu că ar fi contat prea mult. Era într-o situație disperată, și el era singurul ei aliat.

Weston încuviință scurt.

– Foarte bine. Dar ai face bine să închei conversația pregătindu-te pentru una sau pentru cealaltă. În caz contrar, îți promit

că nu îți vor plăcea consecințele. Flutură din mână. Nu e timp de pierdut. Sunt sigur că ea așteaptă.

Penelope nu voia să recunoască, dar îi era nespus de recunoscătoare lordului Atherton pentru un lucru. O avertizase între patru ochi despre coșmarul care era gata să-i distrugă viața și îi dăduse timp să-și adune puterile.

Îi scrise în grabă o scrisoare frenetică surorii ei, de îndată ce se întoarse împreună cu mama din expediția pentru cumpărături, cu rezultatul că Abigail ajunse în Grosvenor Square aproape în același timp în care ajunseră zvonurile acelea oribile. Când auzi vocea lui Abigail pe hol, Penelope se ridică clătinându-se de pe sofa și alergă cât îi permise glezna încă dureroasă.

– Abby!

– Oh, Penelope!

Abigail deschise brațele, și Penelope se aruncă în ele. Pentru moment se desfătă în ușurarea aceea. Abigail era doar cu un an mai mare decât ea, și fuseseră cele mai apropiate prietene înainte de căsătoria ei. Doar, după ce plecase, își dăduse seama Penelope cât de mult depindea de sora ei.

– Îți mulțumesc, spuse ea, eliberându-și în cele din urmă sora și dându-se înapoi. Mă bucur atât de mult că ai venit!

Abigail zâmbi.

– De parcă nu aș fi venit! Nu am primit niciodată o scrisoare cu mai multe semne de exclamare și cuvinte subliniate.

– Eu nu am scris niciodată una mai disperată, răspunse Penelope. Dacă aș fi putut s-o fac să izbucnească în flăcări după ce o terminai de citit, aș fi făcut-o.

Sora ei râse.

– Atunci hai să bem o ceașcă de ceai și să-mi explici mai bine. Unele părți au fost indescifrabile.

Penelope se strâmbă în timp ce se înapoiau în salonaș. Având în vedere starea minții ei din momentul în care scrisese scrisoarea, fusese o mică minune că Abigail putuse citi ceva din ea.

– Nu știu dacă pot să-ți explic mai bine acum.

– Încearcă, spuse sora ei cu un zâmbet răbdător. În ce te-ai băgat, Pen?

– Într-un mare necaz, recunoscu ea. Dar nu am vrut!

– Niciodată nu vrei. Ce s-a întâmplat?

Penelope făcu o grimasă, dar îi dădu drumul. Spuse dintr-o suflare toată povestea aceea nenorocită, de la pasiunea lui Frances Lockwood la misterioasele necazuri ale Oliviei și la acțiunile și faptele lordului Atherton. Singura parte peste care trecu fu modul în care o maltrata Clary pe Olivia, și asta numai fiindcă Olivia o implorase explicit să nu îi spună lui Abigail. Sora ei ascultă concentrată, punându-i ocazional câte o întrebare. Când termină, Penelope simți că se eliberase de o mare povară – probabil doar pentru câteva momente, dar era atât de minunat să se despovăreze, încât nu îi păsa.

– Măi să fie, murmură Abigail la sfârșit. E o mare harababură. Și mama nu știe?

Penelope clătină din cap.

Sora ei oftă.

– Ai face mai bine să-i spui. Știi că o să audă până la urmă.

– De acord – dar aș vrea să știu răspunsul când îi voi spune, ca să nu mă omoare pe loc. Abigail o privi cu îndoială, și Penelope roși. Și tot mai sper că nu va fi nevoie să-i spun.

– Nu e o mutare bună, Pen.

Ea gemu.

– Atunci ce să fac?

Abigail încercă să câștige timp, sorbind ceremonios încă o ceașcă de ceai. Faptul acesta o avertiză pe Penelope că nu avea să-i placă răspunsul surorii ei.

– Lordul Atherton ți-a spus exact care sunt zvonurile?

Ea se cutremură.

– Sunt teribile; tot ce îți poți închipui mai păcătos și mai lasciv. Mai rău decât poveștile lui lady Constance. Dar el spune că numele lui nu apare în ele, adăugă ea, oftând ușurată în sinea ei fiindcă fusese cruțată de asta.

Abigail își încreți fruntea.

– Dar ai spus că Frances Lockwood te-a acuzat că i l-ai furat. Cât crezi că va mai trece până va repeta asta, mai ales când se vor răspândi celelalte zvonuri?

Penelope înghiți un nod. O durea încă foarte tare faptul că Frances putuse gândi așa ceva despre ea. Își îndoi un pliseu de la rochie și se uită pe fereastră până fu în stare să răspundă:

– Pot să vin să stau cu voi? Cât a mai rămas din anul acesta și poate și anul viitor?

Abigail pufni.

– Îmi amintesc cât de mult ți-a plăcut în Richmond când am petrecut vara acolo. Acum vrei să petreci acolo și iarna? Și de data asta la conacul din Montrose Hill, unde muncitorii repară totul, de la acoperiș la grajduri.

– Aș putea îndura, o asigură Penelope, deși în realitate nu era atât de sigură, acum că Abigail îi adusese aminte de Richmond. Când tatăl lor cumpărase un domeniu acolo, lui Penelope i se păruse că era la capătul pământului, fiindcă era la o distanță de șaisprezece kilometri de Londra, și la fel de liniștit ca un sătuc de la țară. Singura emoție fusese povestea de dragoste dintre Abigail și Sebastian Vane, care inclusese întâlniri clandestine în pădure, o discuție publică în mijlocul Richmondului, o plimbare îndrăzneață prin păduri pentru rezolvarea unei vechi taine și recuperarea comorii pierdute și, cea mai bună dintre toate, o noapte emoționant de romantică, când Abigail respinsese avansurile odiosului lord Atherton și petrecuse o noapte de pasiune în brațele lui Sebastian.

Penelope își imaginase ultima parte, fiindcă sora ei refuzase să îi spună ceva despre asta, dar din reacția furioasă a tatălui lor înainte și după ce Abigail se întorsese acasă, crezuse că era rezonabil de aproape de adevăr.

Sora ei se mulțumi să zâmbească.

– Ce e în neregulă în sugestia lordului Atherton?

„Partea referitoare la prezența lui." Penelope reuși să n-o spună cu glas tare.

– Nu crezi că e puțin probabil ca oamenii care îmi spun astăzi în tot felul să mă primească cu aprobare și respect mâine, dacă vicontele de Atherton stă alături de mine?

– Mă îndoiesc că bârfa își va schimba atât de repede direcția, dar știm amândouă că până la urmă o va face. Mai ales dacă

oamenii cred că te vei căsători cu el. Va fi conte într-o zi, și nu unul cu datorii și fără o lețcaie.

O roșeață profundă îi acoperi fața.

– Nu mă căsătoresc cu el!

– Nu am spus asta. Am spus că oamenii te vor privi diferit dacă cred că te vei căsători cu el. Abigail plecă capul într-o parte și o studie cu atenție. Dar asta a fost o exclamație destul de fermă.

– Nu voiam să-ți faci vreo idee ridicolă, o întoarse ea. Atherton e ultimul bărbat de pe pământ cu care m-aș căsători.

– Ultimul bărbat? Acum că Abigail îi aruncă o privire plină de scepticism, Penelope roși mai mult. Un viconte chipeș, bogat și încântător. Chiar așa, Penelope? Ai prefera un zidar sau un coșar?

Ea se încruntă și se jucă cu ceașca.

– Știi ce am vrut să spun.

Abigail rămase tăcută un moment.

– Știu că, atunci când a venit pentru prima dată în vizită la Hart House, erai mult mai dispusă să-l aprobi.

Penelope regretă ziua în care recunoscuse acest lucru față de sora ei.

– Asta a fost înainte de a-i cunoaște adevăratul caracter. Și am recunoscut doar că e foarte chipeș, lucru pe care nu l-am negat niciodată.

Sora ei ridică din sprâncene.

– Adevăratul caracter. La care faţetă te referi: la faptul că a venit cu noi ca să scotocească pădurile în căutarea banilor pe care fusese acuzat Sebastian că i-a furat, sfidând probabil ordinele tatălui său? Sau poate la faptul că și-a lăsat sora să mărturisească că ea luase de fapt banii? Asta a fost urât din partea lui, ți-o garantez. Nu, știu: probabil că te referi la impulsul care l-a făcut să scoată de la lordul Stratford o scrisoare prin care îl reabilita pe Sebastian, pentru ca tata să mă lase să mă căsătoresc cu el. Ridică din umeri, în timp ce Penelope o privea înverșunată. Până aici nu m-ai convins.

– Nu a protestat când tatăl lui a pornit zvonurile acelea urâte despre Sebastian, zise ea. Și a ținut secretul ani în șir. A întors spatele unui prieten.

Abigail ezită.

– Nu e totul atât de simplu. Sebastian mi-a povestit mai multe despre el, și cred că îl judeci prea aspru.

– Oh? Ce ar putea să mă facă să trec cu vederea faptul că i-a lăsat pe toți să creadă că prietenul lui cel mai bun era un hoț și un ucigaș? Penelope făcu ochii mari. Asta ca să nu mai spunem că l-a lăsat pe Sebastian să se târască acasă după ce a căzut pe genunchiul lovit – când Sebastian era oaspete în casa lui?

– Nu spun că s-a purtat ireproșabil în toate privințele, contracară sora ei. Dar bănuiesc că soarta lui nu a fost atât de ușoară cum pare. Lordul Stratford nu e un tată bun, nici iubitor. Sebastian spune că obișnuia să-l bată pe Atherton în mod regulat.

Ea își strânse buzele, nedorind să îi pară rău pentru viconte. Nu era greu de crezut că lordul Stratford era un tată crud, dar Atherton era adult; dacă nu îi putea rezista tatălui său acum, ce spunea asta despre el?

– A făcut planuri ca să se însoare cu Frances, la doar câteva săptămâni după ce te-a curtat pe tine.

– Slavă Domnului! spuse Abigail, spre uimirea lui Penelope. M-aș fi simțit teribil dacă ar fi fost cu adevărat rănit.

– *A făcut planuri*, încercă ea din nou, subliniind cuvântul și făcându-l să sune cât mai imoral posibil. Nu o iubea nici pe ea, așa cum nu te iubea nici pe tine! Ce îl poate determina pe un bărbat să facă asta?

– Aș ghici că încearcă să își caute o soție, răspunse calm sora ei. Ai spus că e o fată foarte dulce; are alți admiratori?

– Da, mormăi Penelope după un moment.

– Are ceva relații? O dotă?

– Da, mârâi ea.

– Mie mi se pare ceva foarte obișnuit. Un gentleman chipeș de vârsta și rangul lui are nevoie de o mireasă, și ea pare să fie exact tipul de mireasă pe care ar prefera-o un gentleman. Ce-ai făcut ca s-o subminezi?

Penelope, care se îmbufnase deja, nu prevăzuse întrebarea. Rămase cu gura căscată, apoi roși și ridică bărbia ca un catâr.

– Nimic.

– Chiar așa? spuse Abigail atât de sec, încât Penelope roși mai tare. Se temea că avea să rămână pentru totdeauna roșie ca un rac, după această conversație.

– Ea a întrebat cu ce fel de bărbat voiam să mă căsătoresc, și eu i-am spus. Am încurajat-o să afle dacă lui Atherton îi păsa de ea, înainte de a-l accepta. Asta e totul, insistă ea.

– Și ce s-a întâmplat?

Penelope își drese glasul.

– Nu știu precis. I-am văzut dansând în bună înțelegere, și apoi am ieșit din cameră. După... după *incident*, când doamna Lockwood s-a uitat la mine de sus, Atherton a spus că Frances declarase că nu voia să-l mai vadă niciodată. Dar îți jur, Abby, că nu am habar ce s-a întâmplat. El nu mi-a spus, și Frances... nu cred că Frances va mai vorbi vreodată cu mine.

Și asta durea. Penelope era conștientă de defectele ei, dar lipsa de loialitate nu era unul dintre ele. Frances era – fusese – prietena ei, și ea nu ar fi încercat niciodată să atragă un bărbat care îi curta prietena. Trădarea neprefăcută pe care o văzuse în ochii lui Frances când o acuzase pe Penelope că o minți se o rănise adânc.

– Nu vreau să fiu aspră, Pen, dar mie mi se pare că aceasta e cea mai neînsemnată dintre grijile tale, în momentul de față.

Ea o știa. Din nefericire, habar nu avea ce să facă în privința lui Clary. Cu puțin noroc, poate că urma să se satureze repede să spună minciuni despre asta. Cu puțin noroc, o fiică de duce avea să fugă cu un lacheu sau doi pairi urmau să se bată în Parlament. Oricare din situațiile acestea ar fi distras atenția.

– Știu, chiar dacă prietenia ei îmi lipsește. Dar ce pot face cu restul?

– În afară de a urma sugestia lordului Atherton? Penelope făcu un gest de nerăbdare, și Abigail oftă. Ai putea să te căsătorești cu cineva. Ai putea să-l convingi pe Jamie să te ducă în Italia câțiva ani. Sau ai putea să-ți tai părul și să trăiești ca un bărbat tot restul vieții.

Penelope rămase cu gura căscată.

– Eu mă refeream la ceva rezonabil!

– Ar fi foarte rezonabil să te căsătorești cu altcineva.

– Dar cu cine?

Începu să se simtă neliniștită. Cumva, fusese sigură că sora ei avea să-i ofere o alternativă rațională, dar acceptabilă, fiindcă Abigail făcea întotdeauna asta. Penelope și-ar fi petrecut toată copilăria suportând pedepsele dacă sora ei nu i-ar fi prezentat planuri la fel de palpitante, dar cumva mai puțin periculoase decât propriile idei. Să petreacă câțiva ani în Italia cu fratele ei? Ar fi preferat să trăiască ca un bărbat, dacă se ajungea la asta.

– Penelope, nu știu, spuse Abigail. Fiindcă nu ai un pretendent mai convenabil la îndemână, eu cred că cea mai bună alegere este să accepți grațios propunerea lordului Atherton și să profiți cât mai mult de ea. Ai putea chiar să-ți schimbi părerea proastă despre el. Încearcă să-ți amintești cât de mult ți-a plăcut când a venit pentru prima dată la Hart House. Amintește-ți ce distractiv a fost când ne-a dus la Hampton Court și a încercat să găsească o stafie ca să te amuze. Penelope deschise gura ca să protesteze, dar Abigail ridică mâna și o opri. Sebastian nu îi poartă pică pentru comportamentul lui, și Sebastian a fost partea nedreptățită. Cum se poate ca tu să fii mai puțin dispusă să uiți? Nu doar că nu ți-a făcut nici un rău; s-a oferit să-ți facă un foarte mare serviciu.

Penelope închise gura și își privi mâinile. Nu îi putea spune surorii ei că se agăța de neplăcerea aceea pentru a-și asigura pacea minții. Abigail putea considera că asta îi permitea să-și bage nasul.

În timp ce căuta un răspuns, ușa se deschise și intră mama lor. Era palidă și se ținea dreaptă în timp ce închidea ușa după ea, cu mare grijă.

– Penelope, spuse ea încet și nesigur. Am auzit ceva groaznic – tatăl tău mi-a spus că... ai...? Se opri, luptându-se vizibil să își recapete stăpânirea de sine. Te-ai purtat așa cum sugerează lumea?

Totul era acolo, pe fața mamei ei; mama știa, și se părea că știa și tata. Era terminată.

– Nu, doamnă, șopti ea în final, făcându-se mai mică în scaun.

Mama o privi cu o neîncredere fățișă, deși asta se schimbă rapid. Cu pași poticniți, traversă încăperea și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Sunt complet dezorientată. Pot spune după fața ta că știi exact la ce mă refer.

Supusă, Penelope încuviință încet. Mama își drese glasul:

– Și totuși, alegi să nu îmi spui.

Niciodată nu simțise Penelope o rușine atât de arzătoare, nici nu regretase atât de mult amânarea unui lucru. Nu știa cum să spună acum; nu avea idee ce să răspundă.

Abigail întrerupse tăcerea tensionată.

– Tocmai discutam cum să procedăm, mamă...

– Când o să vreau sfatul tău, o să ți-l cer, Abigail, rosti mama ei cu o voce înghețată. E vorba despre Penelope și despre faptul că nu a făcut nimic, chiar dacă știa că existau zvonuri care spuneau despre ea că e cea mai josnică și imorală dintre femei!

– Nu știam cum să-ți spun, mamă, zise ea încet. Îmi pare rău.

– Așa că nu ai spus nimic? Ochii mamei scăpărară de furie, și vocea ei se înălța cu fiecare cuvânt. Nici măcar o vorbă? Nici măcar între patru ochi? Cum ai putut? Clătină din cap. M-ai mințit. Ai alunecat pe scările de la petrecerea lui Grosnold. Ți-ai răsucit glezna. Eu am avut încredere în tine, Penelope, și te-am crezut. Ce prostie din partea mea!

Gura i se uscase.

– Nu voiam să te îngrijorez... Nu credeam că va ieși așa ceva...

– Și ce crezi acum? se răsti doamna Weston.

Inspiră adânc și închise ochii, ridicându-și mâinile împreunate la bărbie. Penelope cunoștea acest gest; era Rugăciunea pentru Răbdare, și mama ei o spunea doar în situații extreme. Un fior de alarmă o străbătu. Asta însemna că ceea ce era mai rău urma să vină de acum încolo.

Și atunci veni. Ușa se deschise, și tatăl ei păși în cameră, urmat după o clipă de lordul Atherton.

– Abigail, spuse tata, trebuie să vorbesc cu mama și cu sora ta.

Tonul lui nu suporta nici un argument, nici nu cerea vreun răspuns. Sora ei ieși aproape în fugă din cameră, aruncându-i doar

o scurtă privire de încurajare. Penelope se ridică în picioare, simțindu-se așa cum trebuie să se fi simțit Ioana d'Arc când văzuse rugul pregătit pentru ea. Atherton o privea cu prea multă atenție ca să se simtă în largul ei. Însuși faptul că se afla acolo era de foarte rău augur.

Tata se întoarse spre ea.

– Ce ai avut în minte, copilă?

Dezamăgirea tatălui ei zdrobi orice urmă de sfidare care i-ar mai fi rămas. Penelope își adora tatăl, și expresia de pe chipul lui era clar deziluzionată.

– Îmi pare rău, tată. Nu știam ce avea să se întâmple... Voiam să-ți spun...

– Ai fi putut ghici că se cădea să îmi spui mie sau mamei tale, măcar pentru a ne avertiza! Își trecu mâna peste față. Nu că asta ar fi contat. Singura problemă care se pune acum este cum să micșorăm dezastrul.

Penelope evită să se uite spre lordul Atherton, deși nici privelișteа pe care o ofereau părinții ei nu era mai bună.

– Mă gândesc să fug în Indiile de Vest. În momentul acesta, orice colonie de la capătul pământului, chiar cu insecte tropicale și băștinași canibali, părea primitoare.

– Nu face pe deșteapta cu mine! o avertiză tatăl ei. De la cine au pornit zvonurile acestea pizmașe?

Nu se putu abține să nu-i arunce vicontelui o privire șocată. Nu spusese. La privirea ei, el ridică ușor o sprânceană și făcu un semn spre tata, invitând-o să-l denunțe pe Clary. Se simți invadată de o nehotărâre teribilă; dacă îi spunea tatei, ar fi putut să se salveze. Dar era posibil și să nu se poată salva. Clary îi disprețuise tatăl. Și dacă tata îl provoca la duel, și Clary îl ucidea? Penelope și-o imagină pe mama ei, plângând cu inima zdrobită peste cadavrul tatălui ei care zăcea pe iarba din Hampton Heath, și își mușcă buzele. Oh, Doamne! Făcuse un dezastru din toată situația, și nu își putea lăsa tatăl să sufere pentru asta.

– Nu pot, tată.

– Ba da, poți și vei spune.

Mintea ei se învârtea nebunește. Poate că putea spune ceva, nu chiar adevărul, care să o ajute să scape din capcană. Ar fi putut spune că Clary se îmbătase și că o acostase pe hol, și acum mințea ca să-și acopere purtarea necioplită. Ar fi putut spune că fusese alt bărbat, pe care nu îl mai văzuse niciodată. Ar fi putut chiar să dea vina pe Frances și să sugereze că o făcuse din ciudă, dintr-o criză de gelozie femeiască – clătină din cap ca să îndepărteze această idee. Prea târziu, își dădea seama că nu exista nici o explicație bună, și că tata știa și el, fiindcă îl adusese pe lordul Atherton acolo.

– Nu cred că ar avea vreun rost să-ți spun, tată, zise ea încet. Chiar dacă ar dezminți zvonurile, răul a fost făcut.

Tatăl ei răsuflă și apoi se lăsă să cadă încet pe un scaun, alături de mama ei. Lăsă capul în jos și, când mama îi întinse mâna, se prinse de ea de parcă l-ar fi salvat de la înec. Penelope privi în altă parte, dureros de conștientă de profunzimea dezamăgirii părinților ei, și îl văzu pe Atherton. Se uita la mama și tatăl ei cu o expresie ciudată, dar probabil că îi simțise privirea îndreptată asupra lui și, cu o tresărire, întoarse capul și îi întâlni ochii. Avu ciudatul sentiment că el o vedea într-o lumină complet diferită, de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

– Domnule Weston, spuse el. Pot să vorbesc ceva cu Penelope?

Era pentru prima dată că îi spunea pe nume. Penelope înghiți un nod și se concentră asupra mâinilor ei, dorindu-și să nu-l fi auzit. Apoi el înrăutăți și mai mult lucrurile, adăugând:

– La urma urmei, suntem implicați în asta într-un mod foarte intim.

Tata încuviință și ieși împreună cu mama. Camera părea foarte mică după ce rămase doar ea cu lordul Atherton. Penelope își trecu limba peste buze.

– Da, milord?

El se așeză pe un scaun, lângă ea.

– Am avut chiar acum o conversație foarte incisivă cu tatăl tău. La sfârșit, mi-a oferit o alegere care depinde de fapt de tine.

– Care este?

Inima îi tresăltă; o alegere?

– Vrea numele bărbatului de la care au pornit zvonurile.

Penelope își mușcă buzele, nefericită.

– Nu pot să-i spun.

Nu o putea târî pe Olivia în asta; oricare ar fi fost necazurile acesteia, dacă direcționa mânia tatălui ei asupra Oliviei nu își făcea nici un bine. Văzând cum stăteau lucrurile, era foarte alarmată din pricina Oliviei; dacă lordul Clary o putea ruina pe Penelope în felul acesta, ce avea să-i facă Oliviei? Și mai era și imaginea oribilă a tatălui ei zăcând în Hampton Heath, plin de sânge, în timp ce Clary îl privea cu satisfacție, cu un pistol fumegând în mână.

Atherton răsuflă adânc, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

– De ce nu? Pe cine protejezi?

Ea clipi.

– Pe nimeni.

– E vorba despre alt bărbat? insistă el.

Penelope roși.

– Nu.

Umerii lui se relaxară.

– Atunci nu există nimic care să te împiedice să te măriți cu mine.

– În afară de faptul că nu vreau!

– Mi-ai zdrobit inima, spuse el sec.

– Huh! Nici măcar nu ne plăcem unul pe altul, murmură ea.

– Nu e adevărat, și o știi. El întinse mâna. Vino încoace!

Pentru o clipă, inima îi ajunse în gât.

– De ce?

– Ai încredere în mine.

Când văzu că nu se mișca, el prinse brațele scaunului ei și o trase spre el până li se atinseră genunchii. Penelope stătea înghețată în scaun, în timp ce el se apleca în față.

– Nu îmi displaci, spuse el cu o voce mângâietoare ca o catifea. Din contră. Din momentul în care te-am văzut pentru prima dată, am crezut că ești încântătoare.

– Nu, nu ai crezut, spuse ea, încercând să nu se uite la felul în care îi cădea părul negru pe frunte, în valuri. Era romantic, poetic

și libertin. Naiba să-l ia fiindcă era atât de atractiv, mai ales de aproape!

– Și ne-am înțeles splendid, continuă el, ignorându-i protestul. La început.

– Nu poți să ai încredere în primele impresii.

O șuviță îi căzu chiar deasupra ochiului stâng, într-o buclă perfectă. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă ar fi atins-o, apoi își strânse pumnii ca să-și pedepsească degetele fiindcă voiau să afle.

– Penelope, murmură el, suntem amândoi într-o mare belea. Îi ridică mâna, ținând-o de parcă ar fi fost foarte fragilă, și îi îndreptă degetele. Plecă fruntea și își lipi buzele de încheietura ei, chiar în locul în care zvâcnea pulsul. Din fericire, ne putem salva unul pe altul.

Încăperea începu să se învârtă cu ea. Inima părea să îi fi ajuns la gât. Răsuflarea lui Benedict era caldă pe pielea ei, și el îi ținea mâna rezemată de obrazul lui, unde putea simți înțepătura ușoară a bărbii. Să o ajute cerul, fiindcă simțea ceva înfiorându-se în ea la acest contact. Faptul că nu îl plăcea fusese digul care o apărase de dorința păcătoasă de a se arunca în brațele lui și de a-l implora să îi facă lucruri scandaloase, iar acum el dărâma această dezaprobare, cărămidă cu cărămidă. În curând avea să rămână fără nici o apărare.

– Nu cred că ar trebui, spuse ea cu un ultim efort, dar vocea ei își pierduse vigoarea și sfidarea, devenind în schimb catifelată și aproape tristă.

El plecă fruntea, privind-o cu ochii aceia ai lui de un albastru intens, de sub buclele ciufulite ale părului.

– Eu cred că da.

Penelope înghiți un nod. El îi ținea încă mâna, dar ușor; dacă ar fi tras-o, s-ar fi eliberat. Din nefericire, nu părea în stare să facă nimic rațional atunci când el o atingea. Nu îi văzuse niciodată această fațetă... bineînțeles, din cauză că el nu dorise să se însoare cu ea înainte. Gândul acesta îi oferi un mic impuls curajos.

– Așa le-ai cerut în căsătorie și pe celelalte fete?

– Nu, spuse el. Dar cred că înainte am greșit. Lipsea ceva...

Benedict se aplecă în față, lăsându-se să cadă într-un genunchi. Penelope știa ce avea de gând să facă – îi simți chiar și respirația când se aplecă mai mult spre ea – și nu putea face nimic ca să-l oprească. Adevărul era că unele părți trădătoare din ființa ei păreau să prindă viață la această perspectivă, și trebui să se prindă până la urmă de brațul scaunului cu mâna liberă, ca să nu îl atingă. Privirea lui hipnotizatoare nu o părăsi nici un moment; Penelope putea doar să presupună că și ea se zgâia la el ca o prostănacă, incapabilă să se miște sau să gândească, sau chiar să respire, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei.

Se cutremură de la prima atingere a buzelor lui. Ca niște zâne răutăcioase scăpate din captivitate, gândurile ei se împrăștiaseră într-o dezordine chinuită. Își aminti cum își imaginase că el avea să se îndrăgostească de ea atunci când îl văzuse pentru prima dată în salonul mamei, întorcându-și spre ea zâmbetul fascinant. Își aminti cât de proastă fusese încercând să îi atragă atenția în timpul unei expediții cu barca, când își aruncase pălăria în apă, iar el i-o salvase cu galanterie. Își aminti cum îl provocase să o ducă să caute fantome în Hampton Court, sperând tot timpul că avea să-i fure un sărut. Își aminti cât de entuziasmată fusese când el îi trimisese flori... până când realizase că el trimisese flori și pentru mama și sora ei. Și cât de geloasă fusese când el își concentrase atenția asupra lui Abigail și le dăduse tuturor de înțeles că o dorea pe fiica blândă și rațională a lui Weston, nu pe ea.

Doar că... nu o săruta pe Abigail acum, nici pe Frances Lockwood, nici pe vreo altă tânără lady. O săruta pe ea, și buzele lui se mișcau ușor și jucăuș peste buzele ei, până își dădu vag seama că gura ei se înmuiase și îi răspundea. În afară de mâna pe care el i-o mai ținea încă într-a lui, nu o atingea în altă parte, dar Penelope se simțea țintuită în scaun. Sau poate că pur și simplu nu voia să se miște și să întrerupă momentul acesta emoționant de tandrețe neașteptată.

– Căsătorește-te cu mine, Penelope, șopti el, în timp ce buzele lui îi atingeau încă buzele.

Rezistența ei se topea rapid.

– Nu cred că ar trebui, șopti ea, sincer neliniștită.

– Prostii! Ai încredere în simțămintele tale, șopti el, și buzele i se lipiră de ale ei.

Penelope inspiră surprinsă, și el îi atinse bărbia, atingându-i buzele și dovedindu-i dincolo de orice îndoială că într-un sărut era mult mai mult decât credea.

– Mă dorești?

Aceasta era o bază slabă pentru o căsătorie, dar era prinsă și o știa. Orice mică mângâiere avea să fie foarte bine-venită.

– Da. El privi spre ușă. Destul cât să comit acea faptă păcătoasă plăcută și vicioasă de care am fost acuzați, chiar aici pe sofa, dacă părinții tăi nu ar fi dincolo de ușă.

Ea simți cum i se înfierbânta fața, și nu la gândul părinților ei. Dacă se căsătorea cu el, avea să facă dragoste cu ea.

– Ce fapte?

Ochii lui străluciră și un colț al gurii i se ridică.

– Căsătorește-te cu mine și vei afla!

Penelope șovăi, apoi ceda. Oricum nu avea de ales. Încuviință o dată.

Un zâmbet îi lumină fața, și el se aplecă și o sărută din nou, mai apăsat de data asta.

– O să ne fie bine împreună.

Penelope nu era atât de sigură, dar era prea târziu. Atherton se îndrepta spre ușă să le spună părinților ei. Chiar dacă pe furiș – și fără să vrea –, admira felul în care i se mulau pantalonii în timp ce pășea, se îngrijoră gândindu-se că făcuse o greșeală teribilă. Dacă nu ar fi sărutat-o – dacă nu ar fi reușit să o lovească în inexplicabila ei slăbiciune, care era atracția față de el –, l-ar mai fi acceptat oare? Își șterse mâinile tremurătoare de fuste și încercă să își ascundă neliniștea. Cândva visase cu ochii deschiși că o săruta și îi spunea că o dorea. În străfundul inimii ei, recunoștea că fusese un sărut încântător, tandru și seducător și mult prea scurt. Voia să o sărute din nou.

Dar acum auzi în minte ceva ce obișnuia să spună mama ei, de data aceasta cu o asprime deosebită: „Ai grijă ce-ți dorești, Penelope! S-ar putea să și primești".

Capitolul 12

În câteva zile erau căsătoriți.

Doamna Weston decretă că avea să fie o ceremonie restrânsă, dar foarte elegantă. Abigail se afla încă în Londra, și au mai fost prezenți doar domnul și doamna Weston, Atherton și ea.

Nu Atherton, Benedict. Acum într-adevăr avea dreptul să îi spună pe nume.

Fiindcă locuise în cazarma ofițerilor, Atherton închirie un apartament la hotelul Mivart, până găseau o casă. Era foarte aproape de Grosvenor Square, dar Penelope ezita încă în timp ce ziua trecea și cuferele ei fură coborâte, gata de plecare. Lizzie, camerista ei de când avea doisprezece ani, avea să vină cu ea, să se ocupe de cufere și să pregătească totul la hotel. Nu îi mai rămânea decât să-și ia rămas-bun de la părinții și de la sora ei, și să își lase mâna în mâna lui Atherton în trăsură pe drumul scurt spre Mivart, care decurse într-o tăcere deplină.

Fu aproape ușurată găsind acolo câțiva ofițeri din Garda Regală, pregătiți să-i felicite. Aproape ușurată fiindcă era limpede că băuseră deja și intenționau să-l ia pe Atherton cu ei ca să mai bea câteva rânduri în taverna din apropiere. Aproape fără să se uite la ea, el se duse cu ei, în timp ce portarul o conducea spre apartamentul lor.

Hotelul era încântător de liniștit. Penelope nu locuise niciodată într-un hotel, așa că se plimbă curioasă prin camere. Lizzie îi despachetase deja lucrurile și se retrăsese, așa că tot apartamentul era doar al ei. Avea o cameră de zi, cu ferestre care dădeau spre Brook Street. Aruncă o privire afară, uimită de priveliștea atât de diferită de întinderea elegantă din Grosvenor Square, pe care o vedea din dormitorul de acasă. Chiar și la ora aceasta târzie, caleștile veneau și plecau, și dacă asculta cu atenție își imagina că îi putea auzi pe ofițeri distrându-se la cârciumă. Nu era ca acasă, în mod sigur.

Ei bine. Casa nu mai era casa ei acum. Ea nu mai era domnișoara Weston, ci lady Atherton. Doar gândul acestui nume o făcu să-și încrucișeze brațele peste piept, în mod protector. Cum naiba intrase în această încurcătură? Deși nu se uita, știa că ușa din dreapta ducea spre dormitor. Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să nu se gândească la miliardele de plăceri despre care scria Lady Constance. O să îi facă oare Atherton așa ceva? O să vrea? Și, mai important, o s-o facă la fel de bine ca amanții lui Constance?

Oricare i-ar fi fost defectele, Penelope era realistă. Nu vedea nimic rău în a încerca să îți conduci propria soartă, dar nu vedea nici un rost în a plânge pentru împrejurările nefericite; timpul petrecut cu plânsul era un timp pierdut, în care ar fi putut să se gândească la felul cum să-și îmbunătățească situația. Și dacă exista vreo situație care să trebuiască îmbunătățită, a ei era aceasta: căsătorită, până când moartea o va despărți, cu un bărbat pe care nici nu îl cunoștea, darmite să-l iubească. Pe deasupra, un bărbat care dorise să se căsătorească mai întâi cu sora ei și apoi cu prietena ei. Un bărbat care își pierduse în mod vizibil răbdarea cu ea în mai multe ocazii. Un bărbat care o sărutase totuși atât de convingător, încât bunul ei simț zburase pe fereastră și fusese cumva de acord să se mărite cu el, și asta însemna că nu avea pe cine să dea vina, în afară de ea însăși.

Pentru o clipă se întrebă de ce era el atât de hotărât să se însoare cu ea. Era neîndoielnic că el dorise această căsătorie. Din frânturile pe care le prinsese de la părinții ei, știa că tata șovăise să își dea consimțământul, fiindcă nu credea că Atherton era un partener bun pentru ea. Mama nu fusese de acord, dar Penelope era mai interesată de cuvintele tatălui ei. El îi spusese lui Atherton că nu urma să fie nici o nuntă dacă Penelope nu era de acord. Îi spusese lui Atherton că avea să îi urmărească atent, ca să vadă dacă Penelope era fericită. Îi încălzea inima să știe că tatăl ei dorea să fie fericită, dar o și făcea să se simtă mai mică și mai egoistă fiindcă nu se dusese mai devreme la el, înainte ca situația să ajungă atât de teribilă.

Nu avea pe cine să dea vina, în afară de ea însăși.

Penelope răsuflă adânc, spunându-și că nimeni în afară de ea nu putea să facă din mariajul asta o căsătorie fericită. Atherton dorise să se însoare cu ea, din niște motive necunoscute încă, așa că trebuia să fie docil. Se uitase la pieptul ei, în noaptea *incidentului*, cu un interes nedeghizat. O dorea. În ciuda eforturilor ei eroice, și ea îl dorea – și acum nu mai avea motive de a se împotrivi acestei dorințe. Acesta putea fi un început.

Dădu din nou ocol încăperii, investigând fiecare colțișor luxos și confortabil. Opinia ei despre hoteluri se îmbunătăți mult după ce termină, dar soțul ei tot nu se întorsese încă. Ceasul de pe consolă arăta că îl aștepta de o oră. Ce făcea? se întrebă ea cu o oarecare iritare. Era noaptea nunții, la naiba!

Gândul acesta duse la altul, și Penelope își dădu seama că era o femeie măritată. Femeile măritate puteau citi ce voiau, fără ca mama să le ia cărțile sau să le pedepsească. Alergă în dormitor și scormoni în cufăr până descoperi un catalog de la Antrepozitele Ackermann, în care ascunsese două numere din *50 de moduri de a păcătui*. Abigail îi dăduse numărul treizeci și trei, care îi lipsea, asigurând-o în șoaptă că era deosebit de incitant. Penelope spera din toată inima că era așa; cel cu panglicile de mătase roșie fusese hipnotizator. Poate că ar fi trebuit să-l lase undeva, ca să-l descopere Atherton...

Dar înainte de a se așeza ca să se bucure de el, auzi scârțâitul ușii de la intrarea în salon. Din instinct, îndesă pamfletele înapoi în cufăr și traversă camera la timp ca să îl vadă pe Atherton închizând ușa cu spatele. Jacheta lui era strâmbă și părul ciufulit, și, când o văzu, gura i se curbă într-un zâmbet șiret, prădalnic, diferit de obișnuitul lui farmec lustruit.

– Seara bună, soție, spuse el, cu vocea răgușită de râs.

Penelope îl privi din cap până în picioare.

– Mi se pare că pentru tine a fost foarte bună.

– Până acum, încuviință el, îndepărtându-se de ușă și pășind agale în cameră. Pentru tine nu?

Sprâncenele ei se ridicară, înciudate. Stătuse aici așteptându-l în timp ce el bea cu tovarășii lui. Pe măsură ce se apropia, simțea mirosul de alcool.

– Nu la fel de bună ca pentru tine, după cum se pare.

Benedict râse.

– Am băut câteva pahare. Cum puteam refuza? Trase un scaun de la masă și se lăsă să cadă greoi în el înainte de a scoate o sticlă din buzunar. Ești geloasă?

– Fiindcă nu am băut până să merg pe patru cărări? pufni Penelope. Nu.

El își plecă fruntea într-o parte și o studie. Zâmbetul acela șmecher mai zăbovea încă pe buzele lui.

– Deci, în ce activitate nobilă te-ai angajat în timp ce mă așteptai?

– M-am gândit cum naiba vom reuși să ne facem fericiți unul pe celălalt în următorii zeci de ani. Se uită țintă la sticla pe care o ținea el în mână. Evident, va fi nevoie de ceva tare.

– Așa crezi? Cu o lovitură de picior, trase alt scaun de sub masă. Hai să bem amândoi, atunci!

– Doamnele nu beau.

El se lăsă pe spate și luă două pahare de pe tava care se afla pe masa din spatele lui. Desfăcu sticla și turnă puțin în fiecare pahar.

– Doamnele nu beau fiindcă mamele lor cuviincioase și respectabile nu le permit. Tu ești o femeie măritată acum. Bea un pahar cu mine!

– E whisky? Penelope privea paharele cu un interes nedorit. El o punea să facă numai lucruri rele, și totuși...

– E un excelent coniac franțuzesc. Zâmbetul lui abia schițat părea să fiarbă de intenții păcătoase și arăta că nu era doar un îngâmfat superficial. Nu te temi, nu-i așa?

Ea mai ezită o clipă, apoi se așeză, sfidătoare.

– Deloc. Pur și simplu urăsc mirosul de whisky și nu aș bea chiar dacă m-ai forța.

El luă paharul și îl ridică cu un gest amplu. Toate gesturile lui erau ample.

– În cinstea căsătoriei noastre, spuse el, privind-o cu ochii strălucitori.

Penelope ridică și ea paharul.

– Dacă insiști.

Luă o înghițitură elegantă. Era tare, dar ușor de înghițit, și chiar dacă o făcu să se înece și să clipească de câteva ori, când ajunse în stomac îl simți cald și catifelat.

Soțul ei o privi, strâmbând din colțul gurii. Dădu paharul peste cap cu o mișcare a încheieturii și își turnă altul. Se întinse peste masă și umplu și paharul ei.

– Pentru viitorul nostru.

„E mai ușor de suportat când e beat", se gândi ea, dar luă altă înghițitură, ascultătoare.

– Ești beat?

– Puțin, spuse el, fără nici o remușcare. Tu ești?

Ea își linse buzele, căutând o picătură rătăcită de coniac.

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, bea.

Ridică paharul și dădu coniacul peste cap, ca și înainte.

– De ce ar trebui să mă îmbăt?

Atherton ridică din umeri și trase de lavalieră. Jacheta îi alunecase pe un umăr, și vesta era deja pe jumătate descheiată. Penelope îl privi cu coada ochiului cum își desface lavaliera și o arunca pe dușumea. Cămașa i se deschise la gât, lăsând să se vadă pielea. Arăta degajat și periculos, spre deosebire de obișnuita lui înfățișare îngrijită.

– Nu trebuie să te îmbeți. M-am gândit că ți-ar plăcea șansa de a trăi puțin mai periculos.

Penelope luă altă înghițitură. De data asta coborî foarte ușor, lină ca mătasea. Mai luă o înghițitură lungă, golindu-și aproape paharul.

– Speram să fac ceva mai incitant, nu să stau într-o cameră de hotel și să beau coniac.

El întinse o mână peste spătarul scaunului și se aplecă elegant. Ochii lui o măsurară cu o apreciere ostentativă – și cu foame.

– La ce altceva te-ai gândit?

Când fratele ei James se îmbăta, spunea totul. Adesea nu își amintea nici jumătate din cele spuse a doua zi, dar Penelope aflase o mulțime de lucruri foarte interesante și folositoare când

el era mort de beat, lucruri pe care era sigură că nici părinții ei nu le știau. Aflase că Millie, slujnica de la etaj, nu fusese trimisă la țară din pricina plămânilor, ci fiindcă purta copilul lui George, ajutorul de rândaș, și că George luase o bătaie de la șeful rândașilor înainte de a i se acorda o mărire de salariu și de a i se permite să se însoare cu Millie. Aflase că Edward, colegul de universitate al lui James, fusese exmatriculat din pricina purtării destrăbălate – cu un portar. Aflase că domnul Wilford nu fusese ucis de un hoț, cum se credea, ci se sinucisese, și că pruncul lui Lady Barlow, născut după patru ani de căsnicie neroditoare, era de fapt odrasla valetului soțului ei.

Penelope nu avea idee cum ajunsese James să știe atâtea, dar toate erau fascinante. Din nefericire, fratele ei renunțase să mai bea atât de mult, cel puțin atunci când se afla în preajma ei, dar se gândi că Atherton ar fi putut fi la fel. Asta ar putea fi șansa ei de a căpăta răspunsuri demne de încredere la întrebările care o chinuiau de luni în șir.

– Am putea vorbi, sugeră ea, împingând paharul pe masă. Ca să ne cunoaștem.

– Ne-am putea cunoaște în alte moduri, răspunse el, privindu-i din nou pieptul cu înflăcărare, dar îi umplu din nou paharul. Ce ar trebui să știu despre soția mea?

Ea se gândi un moment, sorbind încet din coniac. Dumnezeule mare, nu era de mirare că bărbații beau pe rupte. Era ceva al naibii de bun. Se simțea îndrăzneață, deșteaptă și cu totul invincibilă.

– M-ai întrebat odată ce ai făcut ca să câștigi antipatia mea. Eu am negat, dar mă îndoiesc că m-ai crezut, mai ales că mințeam.

Asta îi atrase atenția. Sprâncenele i se ridicară, și mâna care ținea sticla se opri în aer. Penelope ridică din umeri.

– Nu am fost în stare să înțeleg cum se poate ca un bărbat onorabil să îi întoarcă spatele unui prieten de demult și să îngăduie să fie condamnat – chiar evitat – de toată lumea din oraș. Lăsă capul într-o parte și își menținu expresia firească. De ce ai făcut-o?

Atherton își termină băutura dintr-o înghițitură.

– Nu am intenționat niciodată să se întâmple asta. Nu i-am dorit niciodată răul lui Sebastian.

– Dar l-ai acuzat că a plănuit să fugă cu sora ta, sublinie ea.

El lăsă capul să-i cadă, de parcă se gândise de o sută de ori la asta și era plictisit de moarte.

– Ea a dispărut în mijlocul nopții. Era nebună după el, și știam că și el ținea foarte mult la ea. Erau puține locuri în Richmond unde s-ar fi putut duce. Nu era irațional să crezi că se dusese la Bastian.

Bastian. Penelope nu auzise niciodată asta, nici chiar de la Abby; trebuie să fi fost porecla lui Sebastian din copilărie.

– Deci, te-ai dus s-o cauți acasă la el. Dar de ce ai bănuit că o sedusese ca să fugă cu el?

El scutură sticla, apoi o ținu în sus și închise un ochi, privind cruciș în fundul ei.

– Eram înnebunit de frică atunci când m-am dus după ea și am spus lucruri pe care nu le credeam cu adevărat.

– Înnebunit de frică? exclamă ea surprinsă. De ce?

Ochii lui scânteiară, și ea presimți dintr-odată că Benedict nu era chiar atât de beat cum părea. Apoi fața lui se destinse și el lăsă sticla să cadă pe masă cu o bufnitură, apoi se întinse după carafa de pe dulap.

– Ar fi putut să cadă în râu. Ar fi putut fi răpită de bandiți sau de hoții de copii. Avea doar șaisprezece ani. Am recunoscut deja că am greșit, nu-i așa?

Penelope îl privi turnând altă porție generoasă de coniac în paharul lui, apoi în al ei. Fusese înnebunit de teamă din pricina Samanthei, dar nu se dusese la râu cu un cârlig, ci acasă la Sebastian. În povestea asta se ascundeau mai multe decât spunea el, dar le lăsă să treacă.

– Atunci de ce nu ai spus nimic ca să nu-i lași pe oameni să creadă că el își omorâse tatăl?

El făcu o grimasă.

– Ce aș fi putut spune? Nu știam unde era bătrânul domn Vane. Nu am repetat niciodată zvonul și nu am fost niciodată de acord cu cei care o făceau.

– Dar nici nu i-ai luat apărarea, nu-i așa? nu se putu ea abține să nu riposteze.

Ochii lui Atherton se întunecară, și degetele i se strânseră în jurul paharului. Penelope se încordă și ea.

– Eram tânăr, spuse el după un moment. Nu am fost nici rațional, nici nobil așa cum ar fi trebuit să fiu. I-am cerut iertare lui Sebastian, și el mi-a acordat-o. Nu am vrut niciodată să fie nefericit sau ocolit, și sunt încântat că a găsit fericirea. În vocea lui era o notă clară de avertizare.

Penelope o auzi – oarecum. Mai erau încă multe lucruri pe care ar fi vrut să le știe. Își lăsă capul într-o parte și își arcui o sprânceană.

– Chiar dacă a obținut fata cu care voiai să te căsătorești?

El se uită fix la ea un moment, apoi râse scurt și aspru.

– Chiar dacă.

– Ai fost foarte nefericit când te-a respins Abby?

El se lăsă pe spate și clătină din cap, zâmbind însă fără veselie.

– Totul trebuie să fie la tine o furtună de pasiune și emoție? Se întinse din nou după pahar. Nu aș fi cerut-o, dacă nu aș fi sperat că avea să mă accepte. Se opri gânditor, cu paharul în mână, apoi adăugă: Și același lucru i se aplică și domnișoarei Lockwood, dacă asta era următoarea ta întrebare. Dădu peste cap coniacul.

Penelope simți că îi ardea fața.

– Nu le-ai iubit pe nici una.

– Nu, încuviință el prompt. Sunt multe motive care îl determină pe un bărbat să ceară o femeie în căsătorie. Iubirea e doar o posibilitate.

Ea se încruntă, apoi își reveni repede. Paharul stătea în fața ei, neatins de ceva timp, așa că puse mâna pe el și luă o înghițitură rapidă, aproape fără să observe arsura alcoolului de data asta.

– Dar e una vitală. Și tu nu ai putut să aduni măcar o umbră de afecțiune. De asta te-a expediat sora mea, și de asta ți-a spus Frances că nu voia să te mai vadă niciodată, nu-i așa?

De data asta el se enervă.

– O să revizuim fiecare umilire pe care am suferit-o din partea unei femei? Pe când eram la universitate, era o chelneriță de la o tavernă care nu mi-a permis niciodată să o sărut...

– Huh! Nu mă surprinde, mormăi ea.

– Și mai e o femeie care m-a scos din minți luni în șir, continuă el. Când am întâlnit-o pentru prima dată, era fermecătoare și încântătoare, dar a devenit în curând capricioasă. A dansat cu mine într-o seară, și a doua zi s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă înțepe cu propria mea sabie. Chiar dacă am încercat să-i cer iertare – adesea pentru păcate pe care nici nu le comisesem –, a spus că preferă să stau cât mai departe de ea și le-a zis tuturor că eu nu o plăceam.

Penelope ridică fruntea, șocată.

– Presupun că am pus capăt acestei sugestii azi-dimineață totuși, nu? adăugă el, clipind sugestiv.

Ea strânse din buze. Fusese o idee proastă. Nu era la fel de vorbăreț la beție ca Jamie, și răspunsurile lui o enervau, în ciuda eforturilor ei de a nu permite asta.

– Ar trebui să încerci să mă asculți, spuse ea rece. Ne-ai fi făcut un bine amândurora.

– Dar atunci nu am fi aici, bucurându-ne împreună de noaptea nunții noastre.

– Nu, am fi putut face fiecare ceva mult mai plăcut, ripostă ea. Poate că am fi curățat bălegarul de la grajduri sau am fi vopsit gardurile. Oricum, am fi scăpat de această conversație inutilă.

– Să curățăm grajdurile! Departe de mine gândul acesta. Cu o viteză surprinzătoare, se ridică de pe scaunul pe care stătea răschirat și se aplecă deasupra mesei, spre ea. Foarte bine. O privi fioros, arătând libertin și periculos cu părul întunecat căzându-i pe frunte și cu ochii albaștri scânteind intens. Ai întrebat de ce am curtat-o pe sora ta și pe domnișoara Lockwood. Chiar vrei să știi de ce le-am acordat atenție?

Vag, Penelope se gândi că în declarația aceasta era un avertisment, dar sângele i se înfierbântase. Nervii îi zbârnâiau, și simți că nu se temea și că nu îi păsa de ce s-ar fi putut întâmpla.

– Da, dacă nu ești prea laș ca să recunoști.

– Laș? El arcui o sprânceană. Cândva aș vrea să aflu cum funcționează mintea ta. Dar dacă vrei să știi, vei ști. Sora mea mi-a recomandat-o pe Abigail.

Asta era foarte neașteptat – și la fel de nesatisfăcător.

– Sora ta? repetă ea neîncrezătoare. Samantha? Ai curtat-o pe sora *mea* fiindcă sora *ta* avea o slăbiciune pentru ea?

Atherton mai turnă coniac, privind cum curgeau în pahare. Câteva picături se prelinseră pe masă, dar nici unul din ei nu le văzu.

– Nu, deși părerea bună a Samanthei contează foarte mult pentru mine. Ea a cunoscut familia ta și mi-a scris imediat, spunându-mi că a cunoscut o fată încântătoare: rațională, bună, independentă, fără să fie sălbatică, și plăcută ochiului. Își duse din nou paharul la buze, în timp ce Penelope îl privea cu gura căscată, șocată și rănită. Oh, da – tânăra aceasta mai avea o calitate foarte atrăgătoare, adăugă el cu un zâmbet cinic. O dotă imensă.

Penelope își regăsi graiul.

– Bani? A fost vorba doar despre bani, nu despre sora mea sau despre ce își dorea ea, sau chiar despre ce doreai tu? Te-aș fi putut ierta, știi, dacă ai fi fost condus de dragoste pentru ea, dar am știut tot timpul că nu avea nimic de-a face cu asta...

– Să mă ierți? râse el aspru. Nu ai iertat nimic din tot ce am făcut.

– Unele lucruri nu merită iertate, ripostă ea, și încercă să se ridice în picioare. Camera se învârtea periculos în jurul ei, și se prinse de colțul mesei ca să își păstreze echilibrul. Plec și intenționez să îi spun tatălui meu să te dea în judecată pentru a-mi recupera dota – care e exact la fel de imensă ca dota lui Abby, după cum ai fi aflat dacă ți-ai fi bătut capul să întrebi.

– Știam, spuse el, urmărind-o cu ochi strălucitori. Stai jos!

Penelope se simți ca străpunsă de o săgeată între coaste. Mâinile începură să-i tremure, și plămânii îi înghețară. El știa. Știa că ar fi fost la fel de profitabil să se însoare cu ea cum ar fi fost să se însoare cu Abigail, și totuși o alesese pe Abigail. Era sigură că nu avea cum să se simtă mai umilită și mai proastă în toată viața ei.

– Mă întreb ce ți-a spus Samantha despre mine, zise ea, reușind cumva să își mențină vocea calmă.

Încet, soțul ei își ridică privirea spre ea. Capul i se înclinase într-o parte, iar fața lui părea dăltuită în piatră în lumina focului;

pentru o clipă, Penelope se gândi că avea să cadă de pe scaun, beat mort. Dacă o făcea, intenționa să-l lase grămadă pe dușumea.

– Vioaie, spuse el. A spus că ești spirituală, inteligentă, hotărâtă și frumoasă.

Penelope clipi, iar părerea ei nesigură despre Samantha se stabiliză. Asta nu suna groaznic.

– Deci, de ce nu m-ai vrut?

Cuvintele acelea mizerabile îi ieșiră din gură înainte de a le putea opri.

El ridică din umeri.

– Fiindcă voiam o căsnicie tihnită. Fiindcă nu voiam o soție care să mă chinuiască și să mă scoată din minți și să mă întoarcă pe dos. O fată rațională, plăcută și drăguță, care să aibă și o dotă: iată speranțele mele.

Ea înghiți un nod. De ce o durea atât de mult faptul că el nu o credea așa? Ar fi trebuit să se înfurie fiindcă o etichetase pe sora ei atât de ușor, dar se simțea de parcă ar fi pălmuit-o.

– Îmi pare rău că nu ai obținut ce doreai.

Benedict o privi fără să se miște.

– Nu fi atât de sigură de asta. Vino aici!

Ea se feri.

– Bineînțeles că nu o să vin, Atherton.

Privirea lui iritată se opri asupra buzelor ei.

– Numele meu e Benedict. Ar trebui să-l folosești, Penelope. Acum, vino aici!

Din nou, sunetul numelui ei o făcu să simtă fiori de încântare.

– Nu fi ridicol! De-abia ne cunoaștem unul pe altul, în afara căsătoriei, și amândoi știm că ție nu-ți pasă de mine, iar mie, de tine.

– Avem la dispoziție o viață pentru asta. Fără nici o avertizare, el îi zâmbi fermecător, cu zâmbetul acela care o făcea întotdeauna să simtă că îi tremură genunchii. Deși poate că de data asta era vina coniacului; băuse o cantitate considerabilă, fiindcă se uită la sticlă și văzu cât de puțin lichid auriu mai rămăsese pe fundul ei.

Penelope păși înapoi, până se împiedică de scaun și trebui să se sprijine de el. Dușumeaua părea să danseze.

– Cred că ești foarte beat dacă poți crede asta. Noapte bună, domnule. Mă duc să mă culc. Se întoarse spre ușa dormitorului, dar blestematul de scaun îi stătea în drum și îi făcea probleme când încercă să-l ocolească.

– Vino aici, Penelope, spuse soțul ei.

Tresări când își dădu seama că el era exact lângă ea; cum făcuse asta?

– De-abia te poți ține pe picioare.

O prinse în timp ce ea se împleticea.

– Pot să merg!

Penelope îl împinse, dar asta o făcu să se clatine mai rău. El era mult mai mare, mai greu și de neclintit, așa că trebui să pună mâna pe perete ca să se sprijine.

– Se vede. El veni tacticos după ea, punând mâna deasupra capului ei. Nu ești prea obișnuită cu coniacul, nu-i așa?

– Credeai că sunt?

– Nu. Am fost uimit când te-ai așezat și ai băut tot paharul.

Ea rămase cu gura căscată.

– Atunci de ce mi l-ai oferit, pacoste vicleană?

Benedict izbucni în râs. Dintr-un motiv oarecare, râse și ea. Asta o dezechilibră și mai tare, și până la urmă se rezemă de perete, cu mâinile în șolduri și neputând să se oprească din râs.

– Nu am nici o idee, spuse soțul ei, râzând încă. La vremea aceea mi s-a părut o idee bună.

– O să regretăm amândoi dimineață, bolborosi ea, cu lacrimi în ochi. Coniacul îți dă dureri de cap teribile...

– Sunt sigur că da, încuviință el, cu vocea joasă și amuzată, și apoi o sărută.

Capitolul 13

Buzele ei încă zâmbeau, și creierul ei părea făcut jumări – de coniac, fără îndoială –, și probabil că de aceea răspunsese Penelope la sărut. De data asta, sărutul lui nu fu nici blând, nici ușor;

de data asta fu insistent și irezistibil, și cumva senzația limbii lui mișcându-se peste limba ei îi reteză toate inhibițiile. Ea se împinse în el, atârnându-se de umerii lui. Brațul lui îi strângea mijlocul, ridicând-o pe vârfuri și implicând-o în sărut. Înainte de a-și da seama, se trezi sprijinită de perete, cu brațele în jurul lui, iar el o săruta pe gât în timp ce mâinile i se plimbau pe trupul ei cu o siguranță șocantă.

– Nu mă săruta, șopti ea în timp ce lăsa capul într-o parte, ca să-i permită să facă exact asta.

– Numai dacă nu mă săruți nici tu.

Respirația lui îi ardea pielea.

Penelope își trecu degetele prin părul lui, cu intenția de a-i trage capul într-o parte, dar atenția îi fu distrasă de senzația părului lui printre degetele ei. De câte ori se întrebase cum ar fi fost, și acum era acolo, cufundându-și ambele mâini în buclele mătăsoase și negre ca abanosul, arcuindu-și spatele în timp ce degetele lui mari o mângâiau pe sâni și buzele lui îi șopteau lucruri păcătoase peste decolteul generos al rochiei.

– Trebuie să te oprești, spuse ea slab.

Benedict privi în sus, cu ochii strălucind ca fulgerul.

– Dacă asta vrei, trebuie să o spui cu mai multă convingere.

Degetele lui mari trasau cercuri înnebunitoare pe pielea ei. Mâinile lui se strecurară până îi prinse ambii sâni în palme. În timp ce Penelope se uita țintă la el, fără cuvinte din cauza coniacului și a dorinței fierbinți din trupul ei, care scăpase în cele din urmă din frâu, el vârî un deget în corsetul rochiei și trase în jos, până când sfârcul i se eliberă. Trupul lui Penelope se încordă în timp ce el atingea cu limba, fără să se grăbească, perla roz de carne și apoi o prindea între buze. Simpla vedere a gurii lui pe sânii ei era aţâţătoare, iar când el începu să sugă...

Ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit cu toată greutatea de perete. Întoarse capul și închise ochii, incapabilă să înfrunte privirea lui scânteietoare, cunoscătoare, în timp ce îi învingea toată rezistența. Nu că cineva ar fi putut bănui că rezista; mâinile ei erau încă prinse în părul lui, și cuvântul „nu" nu îi ajunsese niciodată pe buze. Și, într-adevăr, ce motive avea să reziste? Visase

că un bărbat – *acest* bărbat – avea să o privească de parcă ar fi înnebunit fără ea. Dorise să o sărute. Se întrebase, cu fascinație și dezgust, cum ar fi fost să facă dragoste cu el. Acum se părea că avea să-și îndeplinească toate cele trei dorințe în același timp, și într-adevăr, ce motiv ar fi avut să protesteze?

Rochia ei se desfăcu și mai tare, fiindcă degetul lui trăgea mereu. Ca prin ceață, ea realiză că el îi atingea spatele și îi descheia nasturii folosindu-se de cealaltă mână. Îi eliberă sfârcul după ce mai trase o dată tare din el, lăsându-l sclipitor și devorat, și Penelope profită de scurta pauză.

– Stop, icni ea, șocată să realizeze că gâfâia și că inima îi bătea nebunește. Stai o clipă! *Benedict!*

El ridică privirea, deși degetul lui continuă să mângâie ușor pieptul ei, transmițându-i mici șocuri de plăcere.

– Da?

Ce voise să spună? Avu nevoie de o clipă de gândire ca să-și amintească. Oh, da.

– Dacă ai de gând să faci dragoste cu mine, trebuie să știi câteva lucruri.

El zâmbi.

– Care sunt acestea?

Penelope se forță să privească în altă parte. Se uită țintă la vaza de pe polița de deasupra șemineului, încercând să își păstreze calmul.

– Nu am de gând să stau cu mâinile încrucișate în timp ce tu îți iei o amantă, anunță ea. Dacă nu voiai să te căsătorești cu mine și să îți onorezi promisiunile, trebuia să profiți de sugestia mea și să mă eviți. Acum ai pierdut șansa.

– Chiar așa, murmură el, fără să pară deloc supărat.

Penelope se cutremură, simțindu-i șuierul respirației pe sân.

– Atâta vreme cât următoarea ta cerere nu e să dormim separat, nu văd nici un motiv de îngrijorare.

– Nu? Fără să se gândească, îi întâlni privirea. Era ceva tulburător în modul în care o privea, fără un zâmbet sau un gest, doar cu o intensitate concentrată care îi învălmășea gândurile.

Ce spunea? Ei bine... bun. M-am așteptat întotdeauna să împart patul cu soțul meu. Sper că știi ce să faci acolo.

Tacticos, el o dezbrăcă de rochia desfăcută și schimbă direcția, expunându-i celălalt sân.

– Într-adevăr. O să fac tot ce pot mai bine.

– Aștept să fie plăcut, să știi, continuă ea, ridicând vocea în timp ce buzele lui zăboveau chinuitor de aproape de sfârcul neatins. Sălbatic, pasionant de plăcut.

– Pe ce te bazezi? întrebă el, cu o voce joasă, murmurată.

Penelope se cutremură la prima atingere lenește a limbii lui.

– Am citit povestiri.

Asta păru să-l amuze. Ea îl simți chicotind în surdină.

– Asta dorește să audă orice bărbat. Dar în cazul acesta, ce mai așteptăm?

Penelope nu știa. Trupul ei era un amestec crispat de nervi încordați, care tânjeau după el. Perspectiva plăcerilor pe care le relata Lady Constance și cantitatea considerabilă de coniac pe care o băuse îi amorțiseră pentru moment preocupările legate de iubire. El era soțul ei. Nu o iubea, dar Penelope nu mai putea să nege că îl dorea. Voia ca el să o ia în brațe și să o ducă în pat și să îi farmece simțurile. Jurămintele de la căsătorie nu includeseră oare ceva legat de asta? Poate că avea să fie atât de bine, atât de satisfăcător și de plăcut, încât avea să uite de restul, cel puțin o vreme.

Benedict se ridică în picioare, aplecându-se deasupra ei.

– Spune-mi ceva despre povestirile astea, spuse el, întorcând-o cu spatele și începând să se ocupe cu seriozitate de nasturii rochiei ei.

Ea roși violent, chiar dacă el nu o putea vedea.

– Sunt despre bărbați de un curaj uimitor.

– Oh?

Penelope își dădu seama că el era din nou amuzat.

– Și fete inocente?

În timp ce el dezlega eșarfa lungă din jurul corsetului, mătasea foșni.

– Nu, nu există fete inocente. Ea îl lăsă să îi coboare mânecile. E o singură doamnă nerușinată.

– Interesant. Cât de nerușinată?

Rochia ei alunecă și căzu grămadă la picioare, urmată de jupoane.

Penelope se gândi la numărul în care Constance îi permisese iubitului să o lege de pat cu panglici. Și la cel în care testase limitele unei calești închise. Și la cele în care adusese doi bărbați în patul ei, în același timp, și la cel în care se dăruise – legată la ochi – unui străin. Doar gândindu-se la ele, simți cum i se accelerează pulsul. Avea să facă Benedict așa ceva? Și-l imagină legând-o de pat cu panglici de mătase și trebui să își strângă genunchii ca să se țină pe picioare.

– Foarte nerușinată, rosti ea încet.

– Chiar așa, murmură el gânditor.

Își concentră toate eforturile asupra panglicilor de la corsetul ei, cu amândouă mâinile. Penelope se cutremură când le desfăcu.

– Ce ți-a plăcut în mod special din aceste povestiri?

Faptul că nu exista rușine. Nici îmbujorări stânjenite sau lacrimi. Chiar dacă avea un amant diferit în fiecare povestire, Constance se simțea degajată cu ei. Nu avea nici un secret oribil ascuns în inimă, așa cum avea Penelope; nu avea nici o dorință ascunsă legată de companionii ei. Nu se temea niciodată că s-ar putea îndrăgosti de vreunul dintre ei.

Dar nu-i putea spune asta lui Benedict, care se căsătorise cu ea fără o vorbă de dragoste. O dorise pe Abigail, care era bună și rațională – nu ca ea. O dorise pe Frances, care era dulce și dornică să placă – nu ca ea. Nu dorise ca în viața lui să existe iubire pasională. Probabil că era ca bărbații pe care îi găsea Constance, în stare să ducă în pat orice femeie dispusă și apoi să plece fără nici o privire în urmă, în timp ce Penelope își dădea seama că era posibil ca ea să nu semene deloc cu Constance. Ea voia pasiune și emoție, desigur, dar nu fără dragoste.

Totuși, nu era nici o îndoială că trupul ei răspundea la atingerea lui și la vorbele despre toate felurile în care Constance găsea plăcerea în *50 de moduri de a păcătui*. Se simți dornică, neliniștită și disperată să descopere cum era când făceai dragoste cu adevărat.

– Pasiunea, șopti ea, răspunzând cu ceva întârziere la întrebarea lui.

El începu să-i scoată agrafele din păr. Auzi un clinchet când una dintre ele lovi dușumeaua din lemn lăcuit. Lui Lizzie îi trebuise o oră ca să aranjeze perfect buclele și cosițele, și în câteva clipe mâinile lui desfăcuseră totul.

– Ce vrei să spui?

Habar nu avea.

– Dorința, reuși să răspundă ea. Acum el își trecea degetele prin părul ei, desfăcând toate împletiturile, și o făcu să-și arcuiască spatele, cuprinsă de o plăcere tăcută. O dorință sălbatică, disperată, de a renunța la orice reținere și... și...

– Înțeleg, spuse el când vocea ei slăbi înainte de a putea numi actul păcătos. El îi înfășură părul desfăcut pe o mână și îi trase capul într-o parte. Pot să fac asta. Și își apăsă buzele pe curbura gâtului ei.

Penelope își ținu respirația. Pielea ei părea să capete viață sub sărutul lui; lujerii de senzații curgeau, iuți ca fulgerul, prin nervii ei în timp ce buzele lui i se mișcau pe ceafă. Mâinile lui îi atinseră talia înainte de a urca pe coaste și de a-i cuprinde sânii. Cămășuța ei părea aspră și groasă acum, o barieră între pielea ei și a lui, și mâinile ei, sprijinite de perete, se strânseră pumn în timp ce el o săruta pe umăr și se juca ușor cu sfârcurile deja tari, până se trezi legănându-se în ritmul mișcărilor lui.

– Mor de nerăbdare să aflu mai multe despre povestirile acestea, șopti el.

Trupul lui înalt și puternic se lipea de al ei, cizmele lui îi țineau picioarele prizoniere. Era încorsetată, prinsă într-un cocon infernal de fierbinte de senzații, și ea nu făcea altceva decât să dorească mai mult.

– Sunt păcătoase, șopti ea.

– Spune-mi, mormăi el. Dinții lui îi prinseră lobul urechii, și Penelope se cutremură. Ce face doamna asta nerușinată?

– Depinde.

Ea înghiți în sec în timp ce degetele lui coborau mai jos, peste abdomenul ei. Îi atingea trupul cu o siguranță încrezătoare, așa

că se gândi că ar fi trebuit să protesteze, dacă nu i-ar fi aprins fiecare nerv.

– Se atinge vreodată singură?

Oh, cerule, da! Într-un număr, un bărbat misterios o legase la ochi pe Constance și o îndemnase să se atingă peste tot, în timp ce el privea. Penelope încuviință încet.

– Tu te-ai atins vreodată? șopti Benedict, iar buzele lui îi frigeau pielea de lângă ureche.

Ea se făcu roșie ca focul.

– Cum?

– Intim. Mâna lui obraznică o atinse între coapse. Aici.

Nu mai exista nici o îndoială: era beată. Asta era singura explicație pentru răspunsul ei, care fu doar un geamăt ușor înainte ca genunchii – și ultima urmă de rezistență – să îi cedeze. El o săltă cu ușurință, și mâna lui se strecură cu totul între coapsele ei și îi cuprinse sexul.

Inspiră adânc, frecându-și nasul de urechea ei.

– Ai făcut-o? întrebă din nou. Ai ajuns la orgasm?

– De... de câteva ori...

Ar fi trebuit să fie moartă de rușine fiindcă recunoscuse asta față de el; se încordă puțin, așteptând ca el să fie șocat sau nemulțumit. Dar degetele lui trasau cercuri, mișcându-se între picioarele ei, aprinzând senzații foarte diferite de micile șocuri de plăcere produse de degetele ei. Ar fi fost pe dușumea acum, dacă el nu ar fi ținut-o lipită de el. Sânii îi erau umflați și sensibili, și coniacul îi răpise probabil darul vorbirii, odată cu preocuparea îndreptățită că asta era o idee proastă.

În schimb, el scoase un mormăit satisfăcut.

– Excelent. Îmi plac femeile care nu se tem de pasiune.

O cascadă de imagini îi trecu prin minte. Se văzu pe ea, goală ca în ziua în care se născuse; și pe el, tot gol. Îi văzu fața, încordată de foame pentru ea. Îl văzu atingând-o peste tot – cu mâinile, cu gura, cu trupul gol. Îl văzu intrând în ea în timp ce amândoi terminau în extaz.

Nu, nu se temea – cel puțin nu de plăcere. Își trimise cu forța toate celelalte temeri într-un colț întunecat al minții și închise

ușa după ele. Mâine putea să facă ordine în încurcătura asta nouă de împrejurări; în seara asta voia euforie, fericire, dorință nepăsătoare. Își lăsă capul pe spate, arcuindu-și spatele ca să se apropie de senzația minunată pe care i-o trezeau degetele lui pe sâni, și se lăsă în seama senzațiilor care o copleșeau.

Cămășuța i se desfăcu; el trăsese de panglica de la gât. Penelope roși din nou în timp ce el o trăgea în jos, până căzu la picioarele ei.

– Așa e mai bine, murmură el, trecându-și mâinile peste umerii, sânii, pântecul și coapsele ei. Încă două mișcări rapide, și pantalonașii zburară și ei. Era goală, cu excepția ciorapilor. Vino aici, nevastă, spuse el încă o dată, ridicând-o cu o mișcare rapidă.

Dezorientată, ea își încrucișă brațele peste piept. Tresele de la haina lui de ofițer o zgâriau, și se răsuci.

– Nu ai de gând să te dezbraci?

– Ba da, cât de repede pot, o asigură el în timp ce o așeza pe pat. Penelope se ridică și urmări cu viu interes cum își scotea haina și vesta. Cămașa i se ridică peste cap și ea făcu ochii mari. Nu era de mirare că mama nu o lăsase niciodată să vadă statuile din muzeu. Fără să-și ia ochii de pe chipul ei, proaspătul ei soț își scoase cizmele și își desfăcu pantalonii, aruncându-le jos și lovindu-le cu piciorul.

Și apoi rămase cu ochii țintă la el. Citise atât de multe descrieri despre părțile intime ale unui bărbat, dar nimic nu se compara cu vederea lor. Și chiar dacă Lady Constance scria aprobator despre bărbații bine dotați, Penelope nu mai fu atât de sigură că ea era de acord. Erecția lui era puțin mai mare decât se aștepta, și când se gândi unde trebuia să intre...

– Te-ai alarmat?

Ea tresări auzind întrebarea și se strâmbă.

– Încercam doar să judec lucrurile în mod obiectiv.

– Chiar așa?

Benedict îi luă mâna și o duse la buzele care schițau o jumătate de zâmbet păcătos. Spre uimirea ei, îi linse palma, o dată, de două ori, apoi fiecare deget. Atingerea limbii lui pe pielea ei i se păru senzuală, dezmățată, și rămase privindu-l fascinată în timp

ce îi sugea un deget. Apoi el îi duse mâna mai jos, și mai jos, și îi înfășură degetele în jurul membrului rigid, închizând palma lui peste a ei ca să o țină acolo.

Penelope inspiră adânc, înăbușit. Era tare și fierbinte; pielea era moale și netedă ca mătasea. Tacticos, el îi plimbă mâna pe toată lungimea lui, spre părul negru de pe vintre, și iar înapoi. Apoi repetă mișcarea, și degetele lui se strânseră peste degetele ei. Ea simți cum sângele lui năvălea mai tare, și carnea i se întărea sub palmă, iar când trupul îi fu scuturat de un fior slab, zâmbi instinctiv, cu satisfacție feminină.

– Ești impresionată? spuse el răgușit, cutremurându-se din nou sub apăsarea combinată.

Ea abia dacă îl auzi, dar reuși să încuviințeze. În locurile în care o atingea, pielea îi ardea, iar în locurile neatinse părea străbătută de fiori de gheață. Ceva îi palpita nedomolit, înnebunitor între picioare, și nu-și putea lua ochii de la erecția lui.

– Bine, murmură el.

Îi eliberă mâna și o împinse de umeri. Surprinsă, Penelope își pierdu echilibrul și căzu pe pat. Genunchii i se ridicară în timp ce încerca să-și revină, dar lui Benedict nu păru să-i pese. Îi desfăcu coapsele, ridicându-i ușor unul dintre genunchi în jurul taliei sale, apoi își așeză vârful penisului între picioarele ei și împinse.

Ea tresări simțind invazia. Acum el părea foarte gros și foarte tare, și o parte din zvâcnetul nedomolit din ea se ostoi. Încercă să se ridice, dar el își puse mâna, cu degetele întinse, pe pieptul ei și o țintui pe pat.

– O să fie mai ușor așa, spuse el, cu voce aspră.

Părul negru îi căzu peste față în timp ce stătea deasupra, țintuind-o, forțându-și intrarea în ea. Penelope icni și se foi în timp ce încordarea înțepătoare devenea incomodă. El se opri un moment, retrăgându-se puțin, spre ușurarea ei, dar apoi împinse mai tare ca niciodată. Ea își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns, furioasă pe ea însăși, fiindcă se simțea dezamăgită, și furioasă pe el, fiindcă o rănise. El observă; încleștă din dinți și împunsătura dintre coapsele ei deveni aproape dureroasă. Se retrase din nou, apoi se împinse în față atât de tare, încât ea scoase un mic țipăt.

– Asta e, spuse el, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea. Își coborî capul în timp ce o ținea de șolduri, refuzând să o lase să se miște. Acesta este sfârșitul durerii. El deschise ochii, care păreau să ardă cu flăcări albastre. De acum urmează doar plăcerea.

Îi atinse lent abdomenul cu mâna, apoi își strecură degetul arătător în buclele blonde de dedesubt.

Senzația intensă de dinainte nu fu nimic în comparație cu această atingere. Trupul ei, care se întinsese dureros pentru a-l primi, era nepregătit și lipsit de apărare. El o atinse și ea se cutremură; se mișcă ritmic, și picioarele ei zvâcniră. Se zvârcoli fără se gândească, delicios de conștientă de prezența lui în ea, intrând și ieșind cu fiecare mișcare pe care o făcea. După un moment realiză că și el se balansa înainte și înapoi, mărind avansul cu fiecare balans. Și o clipă mai târziu realiză că fiecare împingere părea să alimenteze ceva înlăuntrul ei, ca un ceas pe care îl întorci mai tare și mai tare. Se concentră asupra chipului lui și descoperi șocată că el o privea cu neclintită atenție.

– Îți place asta, spuse el – cu vocea un murmur răgușit.

Ea reuși să încuviințeze o dată. Un zâmbet întunecat, periculos i se ivi pe buze, iar mișcările șoldurilor lui deveniră mai prelungi, mai lente, mai apăsate. Degetul lui mare se juca încă ușor cu miezul dureros de carne. Se aplecă peste ea și îi prinse un sân, lingându-i sfârcul cu limba. Penelope se prinse de umerii lui, încercând să-și păstreze echilibrul în timp ce arcurile patului scârțâiau sub ei. El o copleșea, deasupra ei, înăuntrul ei, pe fiecare centimetru din pielea ei. Atingerile delicate ale degetului său deveniră mai ferme și mai stimulatoare. Căldura păru să o invadeze în valuri, fiecare mai puternic decât precedentul...

Apoi se întrerupseră. Ea se scutură și scoase un geamăt întretăiat, în timp ce trupul i se zguduia, cu mai multă putere decât o făcuse singur, în patul ei de fecioară. Benedict bălmăji ceva printre dinți – care sună aproape ca o înjurătură – și se împinse imposibil de adânc în ea, înainte de a cădea cu capul pe pieptul ei, cutremurându-se.

Primul lucru de care își dădu seama fu sunetul propriei respirații. Era aspru și chinuit, de parcă ar fi alergat un kilometru, doi.

Al doilea lucru pe care îl auzi fu sunetul respirației soțului ei, care era chiar mai aspru decât al ei. Deschise ochii – cu un oarecare efort – și privi în tavan, oarecum copleșită. Deci, asta însemna să faci dragoste! Nu era de mirare că Lady Constance era bolnavă și prost dispusă când făcea o pauză de două săptămâni între amanți.

Soțul ei își ridică încet capul și, pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Era încă înăuntrul ei, cu o mână pe unul din șoldurile ei, și cu alta pe un umăr. Penelope realiză că unul din picioare stătea pe spatele lui și că se ținea strâns de brațul lui. Nu fusese niciodată atât de expusă, atât de lipsită de inhibiții față de cineva, și totuși se simțea doar vag uimită că era așa cu el. Probabil că de vină era coniacul.

– Așa e și în povestirile tale? întrebă el liniștit. După asta tânjeai?

Un tremur slab o străbătu; îi simțea vibrația vocii înăuntrul ei.

– După asta și după mai mult, spuse ea, simțindu-se sălbatică și îndrăzneață.

Expresia lui era feroce – și satisfăcută.

– Cum dorești, doamnă soție. Își trecu un deget peste sânii ei. Un zâmbet întunecat i se ivi pe buze în timp ce ea se înfiora când îi ciupea sfârcul. Nu vreau să te dezamăgesc.

O parte din buna ei dispoziție se risipi.

– Într-o căsătorie fericită există și altele, în afară de o partidă reușită de dragoste.

El păru amuzat.

– Chiar așa, pe naiba!

– Ai putea s-o știi și tu. Ea îi dădu la o parte mâna prădătoare și încercă să se retragă într-o parte. O să fiu o soție pretențioasă.

– Chiar așa? Înainte de a putea protesta, se eliberă de picioarele ei întinse și o rostogoli, astfel că acum era în întregime pe saltea. Poate că eu voi fi un soț pretențios.

„Aș vrea să fii", își dori ea brusc. „Aș vrea să mă iubești cu disperare și să nu vrei să te desparți niciodată de mine." Nu avea de ce să recunoască acum – poate doar față de ea însăși – că era

căsătorită cu el, făcuse dragoste cu el și îl dorea mai mult decât niciodată. Dacă ar fi dorit-o și el, cu pasiune, fizic, afectiv...

Pentru o clipă îi aruncă o privire plină de dorință. Singura lampă din încăpere dădea o lumină slabă, și umbrele din pat îl făceau să arate aproape sălbatic. Nu mai avea nimic din imaginea civilizată, spilcuită, pe care o prezenta de obicei, și ei i se păru inexplicabil și insuportabil de excitant.

– Cândva m-ai acuzat că te urmăream ca o pisică vânând un șoarece.

Penelope râse.

– Nu-mi amintesc asta...

– Eu da, spuse el cu arogantă siguranță. Ai zis că arătam ca o pisică pândind un șoarece, gândindu-se cum să-i rupă gâtul. Îți amintești răspunsul meu?

– Nu.

Își amintea, dar negarea i se ivi pe buze automat.

– Am spus că pisica mănâncă șoarecele dacă îl prinde. El îi desfăcu panglica de la jartieră și începu să-i ruleze ciorapii. Și acum se pare că te-am prins.

– Așa cum te-am prins și eu, ripostă ea.

El râse încet.

– Absolut. Și cred că ne vom bucura foarte mult unul de altul.

Dorința aceea trădătoare o țintui din nou. Penelope încercă să o ignore. Dacă el putea fi satisfăcut cu plăcerea pur fizică a actului dragostei, putea să fie și ea mulțumită. Trebuia să fie, fiindcă era posibil să nu mai primească altceva. Își ridică genunchiul pentru ca el să îi dea jos cealaltă jartieră și ciorapul.

– Vrei să spui că am putea face din asta cel mai bun lucru.

– Da, încuviință el, alunecând deasupra ei și strecurându-se ușor între picioarele ei.

– Extraordinar de bun.

El își croi din nou drum în ea. Penelope își ținu respirația, înfricoșată, dar înțepătura rămase o amintire mută. Carnea îi era încă fierbinte și umflată, dar acum se desfăcu ușor pentru el.

– Ce vrea soția mea pretențioasă de data asta? șopti el cu buzele pe buzele ei.

Penelope trase o gură tremurătoare de aer și închise ochii în timp ce el o săruta mai profund, imitând cu limba alunecarea șoldurilor lui între ale ei. Da, îl dorea – oh cât îl dorea, acolo, tare și lacom și flămând după ea. Dorea asta, dar voia mai mult, așa că îi spuse adevărul, deși nu crezu că el își dădea seama.

– Totul.

Capitolul 14

Benedict se trezea întotdeauna devreme, și dimineața de după nuntă nu făcu excepție. Se strecură afară din pat când lumina din spatele ferestrelor începea doar să se transforme din cenușiu într-un trandafiriu palid. Capul îi zvâcnea, dar nu prea tare; un motiv în plus ca să se scoale înainte ca soarele să devină orbitor. Penelope dormea încă, întinsă jumătate pe o parte și jumătate pe burtă. Părul ei auriu era într-o dezordine glorioasă, risipit pe pernă și pe un braț, deși umărul ieșea afară, gol și mătăsos. El se întinse, apoi se opri înainte ca degetele să îi atingă pielea; mai bine o lăsa să doarmă. Dumnezeu știa că avea nevoie, după ce o ținuse trează până în zori.

Ce idee strălucită fusese căsătoria asta! Nu îi adusese numai averea de care avea nevoie, ci și o soție de care părea să nu se mai satur – și încă și mai bine, nu avea nici una dintre ezitările feciorelnice la care se așteptase, chiar dacă era sigur că fusese virgină. Nu lăcrimase, nu se alarmase, nu se plânsese, oricare ar fi fost dorința nerușinată pe care i-o șoptise în ureche. Se făcuse roșie ca focul, dar nu îi refuzase nimic. Ochii lui urmăriră curba șoldului și linia piciorului ei. Probabil că citise vestitele povestiri scrise de Lady Constance. Femeia asta era un geniu dat naibii. Jumătate din femeile din Londra erau atât de excitate de aventurile ei obraznice, încât puteau fi călărite de orice bărbat destul de îndrăzneț care le-o cerea. Benedict, aflat în căutarea unei mirese respectabile, nu prilejuise nici o invitație sfielnică, dar bărbații din Garda Regală ar fi votat probabil în unanimitate o rentă

pentru Lady Constance, dacă le-ar fi cerut-o. Asta în afară de faptul că ar fi putut avea orice bărbat din regiment, dacă l-ar fi invitat. Sir Perry Cole, un căpitan în retragere, o avusese, în ciuda faptului că își pierduse o mână în Spania. Nu o recunoștea în public, dar la popota ofițerilor făcea cu ochiul și spunea că un bărbat nu are nevoie decât de o mână, dacă știe cum s-o folosească.

Dar, așa cum spusese Penelope seara trecută, căsnicia nu însemna doar să faci dragoste, chiar dacă asta se dovedise un aspect extraordinar de plăcut. Aseară fusese beat, dar nu prea beat. Nu se așteptase cu adevărat să fie interogat în privința lui Sebastian Vane – sau, mai degrabă, nu se așteptase la asta în noaptea nunții. Întrebările erau inevitabile, fiindcă sora ei era măritată cu Vane și îi spusese probabil unele dintre vechile povești despre familia lui și familia Vane, și de asemenea fiindcă Penelope părea incapabilă să își țină în frâu curiozitatea. Ar fi fost mai bine să fi purtat discuția când era treaz, dar el voia să își câștige soția; dacă ar fi refuzat să-i răspundă la întrebări, ar fi pierdut o ocazie. Fără îndoială că până la urmă avea să afle totul. Afacerile familiei Stratford erau ascunse față de toată lumea, dar acum ea făcea parte din familie.

Pentru un moment, gândul acesta îl indispuse. Familia ei era atât de diferită de a lui! Fusese impresionat de mai multe ori de felul în care domnul Weston se bizuia și avea încredere în soția lui, apreciind-o chiar. Pe de altă parte, contelui nu îi păsa de ceea ce gândea contesa. Rolul ei era să îi asculte ordinele și să le ducă la îndeplinire cu grație. Domnul Weston știuse că fiica lui îl mințea, dar nu o biciuise, așa cum îl biciuise lordul Stratford pe Benedict în copilărie de mai multe ori. Simpla amintire a nuielei pe spinare îl făcu pe Benedict să își încordeze umerii. Era evident că Penelope nu avea aceeași reacție, nici măcar la furia tatălui ei. Îi îndepărtă cu blândețe o șuviță de păr de pe față, și își jură că avea să fie un tată ai cărui copii să doarmă așa ca ea, știind că sunt iubiți și protejați.

Dar astăzi avea treburi de făcut. Se îndreptă în tăcere spre garderobă și își alese hainele pentru ziua respectivă. Avea să fie

o zi lungă în șa, șaisprezece kilometri până la Richmond și șaisprezece înapoi. În garderobă era și cufărul lui Penelope, deschis, așa cum îl lăsase probabil camerista, cu o seară înainte. Destul de curios, trase cu ochiul și văzu o revistă familiară, mototolită. Un zâmbet lent îi ridică colțurile gurii. Nu orice bărbat ar fi fost mulțumit să descopere *50 de moduri de a păcătui* printre lucrurile soției sale, dar Benedict se întrebă doar care erau numerele ei favorite.

Se spălă și se îmbrăcă, apoi ieși după ce mai aruncă o scurtă privire spre Penelope. Coborî și trimise un om după calul său, lăsând personalului instrucțiuni și scriind rapid un bilet care să-i fie înmânat miresei lui la trezire. Apoi porni să își înfrunte tatăl.

Străbătu kilometrii mai repede decât oricând până atunci. Înainte de a-și da seama, urca la bordul feribotului de la Richmond, o traversare pe care o făcuse cel puțin de o sută de ori, dar niciodată mai ușor ca astăzi. Alți aproape doi kilometri, și văzu porțile familiare. Aleea de pietriș care ducea la Stratford Court era exact așa cum și-o amintea, și totuși astăzi arăta oarecum diferită. Benedict trecu cu privirea peste cărămida veche de secole, peste gardurile vii și tufele tăiate cu precizie, peste statuile sculptate care străjuiau cărarea ca niște santinele. Calul ajunse să meargă la pas, și el nu făcu nimic să-l zorească. Nu se grăbea; timpul părea să se fi oprit în acea zi. Din câte știa, putea fi ultima ocazie când venea aici.

Ei bine – ultima ocazie înainte de moartea tatălui său. Când contele avea să-și dea cea din urmă suflare, Benedict avea să moștenească tot ce venea împreună cu titlul de Stratford, inclusiv casa asta ca o închisoare. O privi calm, trecând prin porțile de fier forjat din zidul de cărămidă, și toată clădirea păru să se aplece amenințătoare deasupra lui, în gloria ei iacobină. Poate că într-o zi n-o va urî. Poate că într-o zi va fi adevăratul lui cămin, nu un monument în cinstea mândriei și aroganței tatălui său. Pentru o clipă, imaginea unor copii care se jucau de-a v-ați-ascunselea printre plantele ornamentale îi străbătu mintea ca un fulger. Un băiat cu părul blond, cu pete în genunchi și iarbă

în păr. O fată cu bucle negre lungi și cu ochi albaștri neastâmpărați, conducându-l într-o goană veselă prin grădină și țipând fără rușine când o găsea.

Respiră nesigur. Copiii lui și ai lui Penelope. Fu șocat de intensitatea cu care voia să-i vadă.

Un rândaș alergă să-i ia calul când ajunse la grajduri.

– Bun venit acasă, milord, spuse el, luându-l pe Achille de dârlogi.

– Geoffrey.

Benedict descălecă și îi făcu un semn din cap. Erau de aceeași vârstă, dar el abia dacă știa numele tânărului. Sebastian avusese voie să se joace cu băieții de la grajduri la Montrose Hill, dar lui Benedict i se ordonase să-și amintească mereu de rangul lui, sub amenințarea unei biciuiri dureroase. Era chiar foarte sigur că băieților de la grajduri le fusese milă de el din cauza ciomăgelilor.

Rândașul se înclină și rămase pe loc, în timp ce el se îndepărta pe jos. Benedict urma rutina lui de la Stratford Court și număra pașii. Avu nevoie de douăzeci și șase de pași măsurați ca să traverseze curtea și să ajungă la ușa principală. Acolo îi deschise un lacheu, care îi luă haina și pălăria. Unsprezece pași pe hol. Patruzeci și patru pentru urcatul scării. Optsprezece pași spre nord, apoi treizeci și unu spre est, și ajunse în apartamentele mamei lui. Bătu, simțind primul fior de plăcere. Măcar mama lui avea să fie mulțumită de vești.

– Benedict! Contesa se ridică de pe sofa și se îndreptă spre el, cu fața luminată. Nu te așteptam!

– O surpriză, dar nu una neplăcută, sper, spuse și o sărută pe obraz.

Ea râse.

– Niciodată! Vino, stai jos! E atâta liniște aici în ultima vreme. Spune-mi toate noutățile de la Londra. Ai văzut-o pe sora ta?

El zâmbi strâmb.

– Acum două săptămâni. Grey a cumpărat o casă lângă Green Park, și Samantha a mobilat-o. Avea praf pe nas și o pălărie ca o ciupercă pe cap când am fost acolo, și nu putea vorbi decât despre

pictura murală pe care se oferise Grey s-o realizeze pe peretele sufrageriei.

Mama lui oftă, și un zâmbet slab îi îmblânzi buzele.

– Era fericită?

– Foarte fericită, spuse el, amintindu-și fața radioasă a surorii sale.

Umerii doamnei Stratford se relaxară.

– Sunt atât de mulțumită! Tânărul trebuie să țină foarte mult la ea.

Benedict ezită doar un moment.

– Da, așa trebuie să fie.

– Și tu? Mama lui îi atinse pumnul de pe genunchi. Ce te aduce la Stratford Court?

Aproape că nu mai trebui să spună nimic. „Ce te aduce aici, după ce tatăl tău a amenințat că te scoate cu biciul de pe domeniu, ultima dată când ai venit?" Benedict luă mâna mamei lui. Spera sincer că nu avea să adauge nimic la grijile ei.

– Am noutăți, spuse el forțându-se să zâmbească. Vești mai degrabă fericite. M-am căsătorit.

Ochii ei albaștri se făcură mari, și buzele i se depărtară de uimire.

– Cu cine?

– Cu o persoană pe care ai cunoscut-o deja. Cu Penelope Weston.

Vorbea încrezător, sperând să o convingă că totul era bine și că trebuia să se bucure pentru el. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îi producă mai multă neliniște mamei sale. Dar, după cum se temuse, culoarea dispăru de pe fața ei deja palidă, și contesa privi îngrijorată spre ușă.

– De ce, Benedict? întrebă ea în șoaptă.

– Am întâlnit-o în Londra, spuse el, alegându-și cuvintele cu grijă ca să evite minciuna. Am venit în ajutorul ei într-o seară, de fapt, și asta ne-a apropiat. E o fată frumoasă, mamă, și foarte inteligentă. Recunosc că mi se pare... încântătoare.

Cu toate astea, contesa începu să clatine din cap.

– Dar de ce? Trebuia să știi că asta îl va înfuria... Vocea i se pierdu în timp ce o expresie de înțelegere i se ivi pe chip. Dar ea are o moștenire la fel de mare ca și sora ei, nu-i așa?

Ca să nu mai spunem că era de două ori mai impertinentă, de patru ori mai grozavă și de o mie de ori mai seducătoare. Nu știa dacă să mârâie la provocările lui Penelope sau să o ducă imediat în pat. Și când se gândea că își dorise doar o soție prietenoasă și cu inima bună. În schimb dobândise o femeie atrăgătoare și focoasă care îl putea aduce la nebunie în mai multe moduri.

– M-am căsătorit cu Penelope fiindcă vreau să îmi construiesc o viață împreună cu ea, spuse el, nu fără o doză de adevăr. Sper că te bucuri pentru mine – pentru noi.

Ea părea încă supărată.

– Dacă tu ești fericit, știi că și eu mă bucur pentru tine. Și presupun că acum e prea târziu, Benedict, dar ești sigur? Familia ei nu a făcut manevre ca să te silească, nu?

– Nu, spuse el, fără să adauge că făcuse eforturi ca să obțină acordul familiei Weston.

– Și tânăra lady te admiră pentru propria persoană? stărui mama lui. Iartă-mă dacă o bănuiesc pe nedrept, dar am văzut limpede că tatăl ei a fost foarte impresionat de Stratford Court...

– Nu a fost ideea tatălui ei, spuse el. Și nu am fost păcălit. Am cerut-o în căsătorie, și ea a acceptat. Oricum, bănuiesc că a fost o surpriză destul de mare pentru familia ei, după vara trecută.

Lady Stratford îl privi neîncrezătoare.

– Și pentru mine la fel! M-ai convins că o admirai cu adevărat pe Abigail Weston. Am crezut că i-ai cerut mâna fiindcă o doreai sincer.

– Așa am făcut, spuse el scurt.

– Dar când te-a refuzat... Ea ridică mâinile. Mi-am imaginat doar că ai spus că terminaseși cu familia Weston?

Benedict realiză că își strânsese din nou pumnul. Cu grijă, își relaxă degetele.

– Nu. Dar am vorbit într-un moment de ciudă și de dezamăgire. Acum m-am răzgândit, m-am căsătorit cu Penelope și aș vrea binecuvântarea dumitale, dacă nu chiar aprobarea.

Ea rămase mult timp tăcută.

– Nu vreau să spun că nu te aprob, spuse ea în cele din urmă, foarte blând. Recunosc că e o căsătorie bună pentru tine, în anumite privințe. E o fată foarte drăguță, și chiar dacă familia ei e de rând, e evident că se află într-o situație privilegiată. Dar trebuie să știi că asta o să-l înfurie foarte mult pe lord, și sunt îngrijorată fiindcă te-ai aruncat cu capul înainte.

Pentru prima dată în mulți ani, conștientizarea faptului că făcuse ceva care avea să-l înfurie pe tatăl lui nu îi strânse stomacul lui Benedict și nu îi făcu umerii să se tensioneze. Nu trebuia să mai joace niciodată după toanele contelui. Dacă ar fi avut de ales între a suporta furia tatălui său sau a descifra acțiunile lui Penelope, s-ar fi căsătorit în fiecare zi cu încântătoarea lui soție. Măcar ea putea să-i ofere plăcere, în timp ce contele nu avea să se schimbe niciodată, nici să-și recunoască greșelile, nici să-și îmblânzească atitudinea. Simpla conștientizare a faptului că se eliberase de tatăl lui produse o mică explozie de afecțiune față de Penelope în inima lui Benedict, fiindcă ea făcuse totul posibil.

Libertatea lui avea o singură hibă. Căsătoria aceasta avea să-l înfurie pe tatăl său, și, fiindcă Benedict scăpase din ghearele lui, contele nu mai avea decât o singură persoană asupra căreia să-și reverse neplăcerea: Lady Stratford. Chiar dacă nu ridicase niciodată mâna asupra soției sale, contele putea să-i facă viața mizerabilă. Ca să fie sincer, probabil că numai asta făcuse în ultimii treizeci de ani.

– Sper că îi va dori fericire singurului său fiu, îi spuse mamei, dar dacă nu se poate, așa să fie. Se întinse după mâna ei. Mamă, am vorbit cu Samantha și cu Elizabeth. Dumneata ești întotdeauna bine-venită în casele noastre. Atâta timp cât dorești să ne vizitezi.

Ea păru să înghețe un moment, buzele i se întredeschiseră – de speranță? de șoc? Nu-și putu da seama. Dar apoi își îndreptă spatele și-i oferi zâmbetul ei formal, detașat.

– Ești foarte bun. Nici o mamă nu ar putea fi mai mândră de copiii ei, pentru generozitatea lor iubitoare. Dar locul meu e aici, cu soțul meu, bineînțeles.

– Bineînțeles că așa e, se auzi din cealaltă parte a încăperii vocea rece a contelui. Stătea în pragul dormitorului contesei, de unde ascultase probabil. Benedict se întrebă de când se afla acolo. Unde altundeva să te duci, draga mea?

Benedict se ridică și se înclină.

– Doar în vizită la copiii ei, domnule.

– Nu are nevoie să te viziteze, ai venit tu la ea. Îl privi pătrunzător pe Benedict. Împotriva voinței mele, pe deasupra.

Încuviință o dată. Inima începu să-i bată puțin mai tare acum, că venise acest moment. Era ridicol; avea aproape treizeci de ani, era soldat și bărbat căsătorit – și cu toate astea încă se simțea ca un băiat mic și speriat, chiar dacă acum era mai înalt decât tatăl lui cu câțiva centimetri.

– Am niște noutăți de seamă, și am voit să ți le aduc eu însumi. M-am căsătorit, domnule.

Ochii contelui se îngustară.

– Oh?

– Cu domnișoara Penelope Weston.

Contele nu spuse nimic. Expresia lui transmitea totul. Benedict aproape că se bucură văzând furia stăpânită de pe fața tatălui său. Stratford știa exact ce însemna această căsătorie. Pentru o clipă, Benedict crezu că avea să se îndepărteze în tăcere, dar Stratford închise ușa și intră în cameră.

– Ce surprinzător! exclamă el. Probabil că ești înzestrat cu multă umilință, dacă ești în stare să te căsătorești cu sora femeii care te-a refuzat cu dispreț. Dar poate că l-am subestimat pe Thomas Weston. Era hotărât să aibă un ginere viconte, și acum l-a obținut.

– Îmi place să cred că am fost acceptat și pentru farmecul meu personal, spuse Benedict, păstrându-și expresia încrezătoare. Orice semn de nesiguranță l-ar fi făcut pe conte să îl sfâșie în bucăți. De către tată și de către tânăra lady.

Stratford tuși afectat.

– E bună de prăsilă?

– Poate, răspunse el, refuzând să își permită să se gândească la asta. Dar era inocentă când m-am căsătorit cu ea.

Buzele contelui se subțiară. Benedict știa că fusese gata să sugereze că Penelope îl forțase să se însoare cu ea. Gândul aproape că îl făcu pe Benedict să râdă. Ce furios ar fi tatăl lui dacă ar ști că totul fusese mai degrabă invers?

– O trăsătură rară la fetele din clasa ei.

– Ea e o fată rară, încuviință el. În accepția cea mai bună.

– Ai grijă să nu te murdărești cu praf de cărbune sub unghii când o duci în pat.

Știa că tatăl lui încerca să-l provoace. Insultarea miresei lui era alt mod de a-i insulta judecata și gustul, dar îi oferi lui Benedict prima șansă reală de a-i arăta contelui că lucrurile erau diferite acum. Totul se schimbase, și el nu mai ceda nici un centimetru în fața tatălui său.

– Tatăl ei nu a fost niciodată miner. A fost un avocat care a făcut o avere considerabilă prin investiții iscusite. Sper ca și copiii mei să aibă la fel de mult discernământ.

– Deci, poți să procreezi un viitor conte care să se ocupe cu afacerile? rânji Stratford. Începea să se înfurie, și fața i se înroșise ca focul. Stratford Court va deveni un birou de contabilitate! Funcționarii și avocații vor șterge toată eleganța și noblețea pe care au clădit-o strămoșii tăi timp de trei sute de ani.

– Mi-ai dat binecuvântarea ta când am vrut să mă însor cu Abigail Weston.

Benedict bănuia de mult că asta se întâmplase fiindcă tatăl lui simțise că și Sebastian Vane o dorea pe Abigail, și nu din cauză că Benedict spusese ceva care să-l convingă. Benedict nu știa de ce îl ura contele atât de mult pe Sebastian, dar bănuielile păreră să se confirme când ochii lui Stratford scăpărară de furie.

– Și în loc să te vindeci de dorința aceasta ciudată de a te căsători cu o fată de rând, pe care nu o recomanda nimic în afară de zestre, ai luat-o pur și simplu pe sora ei în loc. Ei bine, de ce nu, presupun; nici una nu e prea frumoasă, dar averea merită oricum.

Deschise gura ca să își apere soția – ca să se apere pe sine. Dar își dădu seama că nu avea rost, așa că ridică bărbia, savurând fiecare centimetru pe care îl avea în plus față de tatăl său.

– Da. E bine ca un bărbat să aibă o avere independentă.

Stratford făcu o mișcare, dar se stăpâni imediat, dacă intenționase într-adevăr să-l lovească pe Benedict. Cumva, Benedict nu tresări. De fapt, aproape că își dorea să-l vadă pe conte ridicând mâna și lovindu-l. Pentru prima dată în viață, se simți în stare și pregătit să riposteze. Nu, era mai mult decât atât – dorea să își lovească tatăl, să îi plătească pentru biciuirile și ciomăgelile din viața lui, pentru ofense atât de neînsemnate ca faptul că venise târziu la masă sau nu recitase de suficiente ori lecția la latină. Benedict voia să îi plătească contelui pentru toate pedepsele pe care le suportase în locul surorilor și mamei lui, pentru observațiile minimalizatoare și pretențiile imposibile, și actele întâmplătoare de cruzime meschină pe care le suferiseră cu toții ani la rând.

Dar motivul pentru care nu îndrăzni să facă asta – mama lui – se ridică de pe scaun. Avea expresia calmă, detașată care îi ascundea gândurile și sentimentele, și pe care Samantha o numise cândva „înfățișarea de lady".

– Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă. Nu aș dori să bănuiască cineva că în familia noastră există vreo problemă; Benedict, dacă îți vei aduce mireasa să ne viziteze, eu o voi primi. Ar fi nepotrivit să o umilesc pe viitoarea contesă de Stratford. Dragul meu, mi te alături să îi urezi fiului nostru tot binele în căsătorie?

Cuvintele ei îi oferiră contelui timpul necesar pentru a-și stăpâni furia. Se uita încă încruntat la Benedict, dar se îmbățoșă și apoi se înclină.

– Bineînțeles. Cred că până acum a aflat care e datoria lui față de Stratford.

Benedict înfruntă privirea fixă și înghețată a tatălui său.

– Perfect, domnule.

– Timpul o va spune. Până atunci, să faci bine să nu te arăți în fața mea. Amintește-ți de data asta, și nu te mai strecura înapoi

sub pretextul că îți vizitezi mama. Cu această concediere disprețuitoare, contele se întoarse și plecă.

Nici Benedict, nici mama lui nu se mișcară până când sunetul pașilor lui nu se stinse. Apoi contesa se lăsă să cadă din nou pe sofa.

– Îți doresc toată fericirea, spuse ea blând. Chiar ți-o doresc. Nu contează ce te-a îndemnat să te căsătorești, sper că te va face foarte fericit.

Avu nevoie de o clipă înainte de a răspunde. Ura să o lase acolo, neștiind când avea s-o vadă din nou, dar el... el se simțea pe deplin eliberat de Stratford, pentru prima dată în viață.

– Îți mulțumesc, mamă. Se aplecă și o sărută pe obraz. La fel doresc și eu.

Capitolul 15

Fu o imensă ușurare să vadă că Benedict nu era în pat când se trezi.

Penelope rămase nemișcată câteva minute, încercând să descâlcească noua ei situație. Îi simțea încă mirosul și, dacă închidea ochii, îi putea simți încă mâinile pe piele și putea auzi murmurul vocii lui în ureche. Făcuse dragoste cu ea de trei ori, iar o dată o trezise la miezul nopții. Gândindu-se la ceea ce făcuse atunci, roși puternic. Oricare ar fi fost greșelile lui, era un amant priceput.

Presupunea că era un lucru bun, fiindcă era căsătorită cu el. Toate amenințările ei că pleacă din seara anterioară fuseseră lipsite de substanță, chiar înainte de a face dragoste cu ea. Chiar dacă nu voia să recunoască, o parte din ea se înfiora la ideea că el îi aparținea. O parte din ea jubila din pricină că el era atras de ea, și toată ființa ei era scoasă din luptă din pricina modului în care făcea dragoste. Fusese exact atât de excitant și de intens cum o făcuse să creadă Lady Constance.

Cât despre restul... mai existau încă speranțe. Acum avea la dispoziție toată viața pentru a-l elibera și a-l face să se îndrăgostească de ea. Penelope nu vedea altă opțiune; erau căsătoriți, și ea voia ca soțul ei să fie îndrăgostit nebunește de ea. Până la urmă, era ceva corect, fiindcă o dorea evident și ea era deja iremediabil atrasă de el. Doar când se gândea la asta, pulsul îi devenea mai rapid. O dusese în pat și îi făcuse lucruri păcătoase, minunate și probabil că avea să i le facă din nou. Se gândi la toate scenele descrise în *50 de moduri de a păcătui* și se întrebă dacă Benedict avea să fie docil și să le încerce pe toate. Sau poate că avea alte idei proprii, la fel de palpitante. Roși pe tot trupul la această posibilitate. Cine ar putea face lucrurile astea, fără să ajungă la sentimente de afecțiune?

Oh – Lady Constance, uite cine! Ea obținea plăcere de la amanții ei, dar nimic mai mult, oricât de ațâțătoare sau de păcătoase ar fi fost întâlnirile lor amoroase. Penelope visase întotdeauna să împărtășească o mare iubire cu soțul ei, nu doar în pat, ci în toate. În schimb, se trezise căsătorită cu un bărbat care era un mister pentru ea, care recunoștea că dorise să se însoare cu un tip diferit de fată – ca propria ei soră! – și care recunoștea pe față că ea îl înnebunea și îl chinuia. Spre deosebire de Constance, care își alunga amanții și rareori îi revedea, Benedict avea să fie soțul ei și mâine, și poimâine, și răspoimâine. Cum putea îndura zeci de ani de căsătorie fără dragoste? Cum putea să îndure dacă între ei nu exista pasiune – sau, mai rău, dacă exista multă pasiune, dar nimic mai profund? Putea să fie ca Lady Constance și să se bucure pur și simplu când făcea dragoste cu soțul ei, fără să-i pese că el n-o iubea?

Nu. Era sigură că nu putea. Mai devreme sau mai târziu, avea să înnebunească; avea să fugă cu un amant sau poate să fugă fără nici un amant.

Clătinând din cap, dădu la o parte cuverturile și se ridică. Benedict ieșise deja din apartament. Simți asta înainte de a-i constata absența în camera de zi sau în garderobă. Pentru moment oscilă între dezamăgirea că plecase atât de devreme și ușurarea că avea timp să-și revină înainte de a da din nou ochii cu el,

dar în cele din urmă se hotărî să se simtă ușurată. Poate că plecase devreme ca să caute o casă de închiriat. Era evident că nu puteau locui în cazarma ofițerilor. Sau poate că ieșise pur și simplu la o plimbare călare.

Când Lizzie aduse micul dejun, pe tavă era și un bilet de la Benedict, lăsat la portar. Penelope îl desfăcu cu viu interes și cu oarecare încântare, deși rămase năucită după ce îl citi. Plecase la Richmond să-și vadă părinții.

Simți un fior rece pe șira spinării, și aruncă biletul pe masă. Uitase complet de contele și contesa de Stratford, noii ei socri. Contesa, presupunea, era doar rece și distantă, în stare să se uite prin oameni cu ochii ei de un albastru pal și cu zâmbetul ei detașat, dar cu contele era altă poveste. Înalt și auster, era cel mai respingător om pe care îl întâlnise, și dacă nu îl va mai vedea niciodată avea să fie foarte recunoscătoare. Și acum ea se căsătorise cu fiul lui.

O succesiune de coșmar de viitoare dineuri și evenimente îi trecu prin minte, cu contele uitându-se în jos la ea de la înălțimea nasului său de uliu, cu un dezgust abia deghizat. Familia Weston fusese invitată o dată la Stratford Court, când Benedict încerca să o impresioneze pe Abigail arătându-i căminul familiei lui. Sebastian fusese invitat și el, și în seara aceea Penelope fusese sigură că avea să se însoare cu sora ei. Abigail radiase de fericire când Sebastian o invitase la dans, în ciuda genunchiului său invalid. Dar curând după acel dans, Sebastian și Benedict dispăruseră, împreună cu lordul Stratford. Când îi revăzuse, Sebastian era pe punctul de a leșina și pășea cu greu, în timp ce lordul Stratford și Benedict îl urmăreau cum se târa dureros și nu făceau nimic ca să-l ajute. Contele părea chiar mulțumit.

Numai gândindu-se la asta, simți cum învia ceva din antipatia ei față de Benedict. Nici el nu făcuse nimic, deși părea tulburat. Ce fel de bărbat poate să stea departe de un oaspete evident suferind? Trebui să respire adânc de câteva ori ca să-și refacă hotărârea de a trăi o viață fericită cu el, naiba să-l ia! Și în casa ei, nici un oaspete nu avea să fie atât de prost tratat.

Cu o dispoziție considerabil mai întunecată, se lăsă să cadă în scaunul cel mai apropiat de fereastră și se uită la strada de dedesubt, fără s-o vadă. Ce le spunea oare Benedict părinților săi? „M-am însurat cu moștenitoarea cărbunăreasă", și-l imagină ea declarând. Asta își dorise, până la urmă: o fată dulce, drăgălașă, cu bani. Penelope își studie reflexia din geam. Era destul de drăguță, presupuse. Asta era oare de ajuns ca să-i fie trecute cu vederea celelalte caracteristici, care constau – dacă își amintea bine – în faptul că îl scotea din minți, îl chinuia și îl întorcea pe dos? Nu erau neapărat niște defecte, dar el nu păruse foarte încântat când le enumerase.

Dintr-odată, îi veni în minte un gând care o liniști. Samantha trebuia să știe. Dacă sora lui îi scrisese la început despre fetele Weston, însemna că ea știa că el își dorea o soție. Lui Penelope îi plăcuse întotdeauna de Samantha, chiar o admirase, și acum erau surori. Cu siguranță că o soră avea să-i dea un sfat bun, așa cum făcuse întotdeauna Abigail. Penelope nu știa exact cum avea să reacționeze dacă Samantha confirma că Benedict își dorea cu adevărat o soție tăcută și rațională, dar era un început, și putea să o ajute să înțeleagă mai bine familia în care intrase.

Înainte de a apuca să se îmbrace pentru a ieși, portarul veni să-i spună că voia s-o vadă cineva. Cartea de vizită pe care i-o prezentă o făcu să icnească.

– Da, cobor imediat, îi spuse ea, apoi își chemă camerista ca să îi termine toaleta în grabă. Imediat ce aceasta înfipse ultima agrafă, Penelope se repezi pe scări spre salonașul privat despre care pomenise portarul.

Olivia Townsend aproape că sări pe ea.

– Penelope! O prinse pe Penelope în brațe și îi scrută fața cu îngrijorare. Arăți bine. Slavă Domnului!

Dintr-un motiv oarecare, Penelope își aminti de senzația pe care i-o treziseră mâinile soțului ei și de vocea care îi șoptea la ureche.

– Mă simt perfect, spuse ea, sperând că nu roșise. De ce pari atât de îngrijorată?

Olivia o lăsă, ridicând neîncrezătoare din sprâncene.

– Îngrijorată! Bineînțeles că sunt îngrijorată! M-am întors acasă aseară și am găsit un bilet în care menționai, ca din întâmplare, că plănuiai să te căsătorești cu lordul Atherton. Își aruncă mâinile în față, într-o rugăminte stăruitoare. Ești atât de bună încât să-mi explici cum s-a ajuns la *asta?*

Penelope își drese glasul.

– Ei bine, m-am căsătorit deja cu el.

Olivia se holbă pur și simplu la ea, apoi clipi. Privirea i se umplu de spaimă și își duse o mână la gură.

– Oh, draga mea, spuse ea cu o voce gâtuită. Oh cerule – ce ți-am făcut?

– Nu am fost târâtă la altar cu cuțitul între coaste, dacă la asta te referi. Penelope se cutremură, văzând expresia îngrozită a Oliviei. Am fost îndemnată, dar am consimțit de bunăvoie.

Prietena ei icni înăbușit și se răsuci, pășind spre sofa. Penelope o urmă. Olivia își deschise geanta și scotoci în ea.

– A fost Clary, nu-i așa? E o coincidență prea mare că tu și lordul Atherton ați fost siliți să vă căsătoriți după întâlnirea cu el. Strâmbă din nas, căutând aproape furioasă în geantă. Omul acela rău! Ar fi trebuit să-l împușc – atunci nu te-ar fi atacat, și Atherton nu ar fi trebuit să te salveze, și tu nu ai fi ajuns să te căsătorești cu un bărbat pe care-l urăști. Privi în sus. Ce a spus despre tine? întrebă ea. Spune-mi, Pen!

Penelope nu își văzuse niciodată prietena atât de furioasă. Olivia era palidă, cu excepția unor pete roșii de pe obraji, și ochii îi scânteiau de furie.

– Ce vrea Clary de la tine? o întrebă ea în schimb, cu blândețe.

O clipă, Olivia păru că n-o aude. Apoi se uită în altă parte, tresărind.

– Nu contează ce vrea de la mine. Este...?

– Pentru mine contează, rosti Penelope indignată. Ce e în neregulă, Olivia? Clary te hărțuiește din nou?

– Din nou?! Femeia izbucni într-un râs disperat. Mă tem că nu se va opri niciodată.

– Cum așa?

Chipul Oliviei se închise.

– Refuz să te mai pun în pericol din cauza lui. Eu... eu nu pot să-ți spun, Pen. Parțial din cauză că nu știu nici eu totul, dar te cunosc pe tine; știu că ești o prietenă prea loială ca să stai deoparte, în afară de cazul în care nu îți spun. Așa că trebuie să ai încredere în mine: nu îți spun, spre binele tău. Se sili să surâdă cu amărăciune. Și spre binele meu, fiindcă nu pot să îmi mai fac griji și pentru tine. El... el e bun cu tine? Adică Lordul Atherton.

Penelope se foi stânjenită. Fusese într-o dispoziție proastă când discutase despre Benedict cu Olivia, dacă se gândea mai bine.

– Da.

Olivia păru să se mai liniștească.

– Slavă Domnului! Toți cei cu care am vorbit au spus că e un gentleman, dar eu știu cât de mult îți displace și când mă gândesc că din cauza mea ai pierdut șansa la iubire și pasiune și toate lucrurile pe care le doreai de la căsătorie...

Până acum, Penelope nu se simțea lipsită de pasiune. Își drese glasul.

– Nu trebuie să dai vina pe tine. Tata nu m-a silit să mă căsătoresc cu el. Sper că voi transforma căsnicia noastră într-un succes. Buzele Oliviei tremurară, și Penelope își dădu seama că vorbise pe un ton tragic, de martir. Se întinse după mâna Oliviei. Cu adevărat. Cea mai mare vină îmi aparține, și cred că e de datoria mea să fac lucrurile să meargă bine. Atherton... m-a încurajat să mă port rațional, și eu m-am speriat de asta. Dar a stat lângă mine, chiar dacă ar fi putut pleca, și sper că va fi mulțumit.

Adevărul era că spera mai mult, dar nu avea nici un motiv să-i spună cuiva atât de curând.

– În regulă, murmură Olivia. Se întinse și strânse mâna lui Penelope. Îți doresc multă fericire – și la fel și lordului Atherton. Cum ar putea să nu te iubească? După câteva săptămâni, o să fie îndrăgostit nebunește, sunt sigură.

Penelope reuși să zâmbească neputincioasă. Dorea ca Olivia să aibă dreptate în privința asta, dar nu se aștepta să se întâmple.

– Unde ai fost? întrebă ea, schimbând subiectul. Nunta a fost foarte restrânsă, dar mama a spus că te puteam invita. Mi-a părut rău că erai plecată din oraș.

Zâmbetul slab de pe fața Oliviei păli. Păru să ezite, apoi se îndreptă de parcă s-ar fi pregătit de ceva neplăcut.

– Da, am fost plecată. Nu contează unde am fost, dar am lucrat pentru soluționarea... problemei mele cu lordul Clary spuse ea strâmbându-se.

Penelope se alertă dintr-odată.

– Ce ai făcut?

– Nu am încă un plan pe deplin format, o avertiză Olivia. Și nu aprob nici o implicare din partea ta – mi-am învățat lecția în privința asta. Bărbia îi tremură. Oh, Pen, mă voi simți întotdeauna vinovată dacă nu vei fi fericită. Clary nu te-ar fi observat niciodată dacă nu mi-ai fi venit în ajutor. Nici un act de bunăvoință nu ar fi trebuit plătit așa cum l-am plătit eu, cu declarații evazive și minciuni.

Penelope se încruntă surprinsă; minciuni? Dar Olivia continuă:

– Știu că meriți ceva mai bun de la mine, dar, din nefericire, am venit doar ca să mai profit o dată de prietenia ta.

– Nu profiți! Vreau să te ajut, Olivia, spune-mi doar ce pot să fac.

Prietena ei încuviință ferm.

– Henry... Chipul îi fu străfulgerat de durere. Henry era implicat în lucruri în care nu ar fi trebuit. Ai ghicit deja că lordul Clary are și el un rol, sunt sigură. Îi aruncă lui Penelope o privire precaută, iar aceasta se mulțumi să încuviințeze încurajator. Nu știam nimic despre asta înainte de moartea lui Henry, dar oamenii alături de care a fost implicat refuză să creadă asta. Chiar mai rău, Henry a lăsat foarte puține indicii și a încurcat deliberat pistele pe care le-a lăsat. O să încerc să descopăr mai multe, și pentru asta trebuie să plec din Londra. Nu vreau să mai știe cineva unde, adăugă ea, văzând expresia lui Penelope. S-ar putea să nu rezolv nimic. Dar e cea mai bună șansă a mea de a scăpa de Clary pentru totdeauna.

– Olivia, asta e o nebunie! protestă ea. Fugi din oraș cu Clary pe urmele tale și refuzi să spui cuiva unde?

– Nu vreau ca el să mă urmărească, spuse ea cu amărăciune. Nici el, nici vreunul dintre... Se opri, spre frustrarea lui Penelope.

Prefer să nu știe nimeni; dacă bănuielile mele sunt corecte, adevărul despre Henry este rușinos, și aș prefera să nu înfrunt scandalul dacă va fi cunoscut. Inspiră adânc. Dar mai întâi am nevoie de două sute de lire.

Penelope clipi.

– Pentru ce?

Olivia roși.

– I-aș cere altcuiva dacă aș putea.

– Nu am două sute de lire, îi spuse Penelope. Ți-aș da dacă aș avea... Se încruntă. Henry avea vreo datorie față de lordul Clary, și tu trebuie s-o plătești?

Asta păru s-o agite pe Olivia.

– Oh nu, nu e asta, nu chiar... Se ridică în picioare. Uită că ți-am cerut. A fost o idee nebunească.

– O să-i cer lui Jamie, spuse repede Penelope. El o să-mi dea.

Fratele ei o va întreba de ce avea nevoie de bani, dar ea putea inventa o poveste convingătoare. Măcar o cunoștea pe Olivia și putea avea încredere că el va păstra secretul.

– Nu e în Londra, spuse Olivia, cu vocea puțin mai ascuțită decât de obicei. Oftă. Îmi pare rău, Pen. Nu trebuia să-ți cer.

– Nu, așteaptă! Penelope se agăță de ea când Olivia se întoarse spre ușă. Șovăind, Olivia se opri și așteptă. O să te ajute cu adevărat să scapi de Clary?

Prietena ei încuviință.

– Cred că e singura mea șansă.

– Atunci o să fac rost de bani, făgădui ea, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee cum va reuși asta.

Jamie era cea mai indicată persoană, dar se pare că Olivia încercase deja cu el. Poate că îi avea Abigail, dar poate că nu, având în vedere toate reparațiile pe care le necesita casa de la Montrose Hill după ce fusese neglijată ani de zile. Se sfia să îi ceară tatălui ei; îl dezamăgise destul în ultimul timp și nu voia să-l facă să creadă că îi ascunsese și alte fapte urâte.

Astfel că rămânea doar Atherton, soțul ei de mai puțin de o zi. Îndrăznea să-i ceară? Încleștă din dinți; el dorise bani și îi avea datorită ei. Era corect să i se permită și ei să se bucure de o parte

din ei și, cum banii proveneau de la familia ei, nu înțelegea de ce ar fi datoare să-i explice ce voia să facă cu ei.

– O să ți-i dau înapoi, începu Olivia, cu vocea întretăiată, dar Penelope flutură din mână.

– Nu-mi pasă de asta. Doar jură-mi – jură-mi – că asta va face ca broasca-râioasă de Clary să nu te mai necăjească. Promite-mi că nu vei intra în necazuri ca să protejezi bunul nume al lui Henry. Și promite-mi că, dacă ceva nu merge cu planul tău, vei cere ajutor imediat, spuse ea, repetând încă o dată, *imediat*.

Olivia rămase tăcută un moment, cu ochii umezi de recunoștință.

– Ești cea mai loială prietenă pe care o am, Penelope.

– Hmm! Vrei să spui cea mai răbdătoare, spuse ea, încercând s-o tachineze, dar prietena ei nu zâmbi.

– Poate că și asta. Nu știu la cine altcineva aș fi putut apela.

Orice răspuns convențional, cum că Abigail ar fi fost la fel de demnă de încredere, i se stinse pe buze. Olivia vorbea serios, și o făcu pe Penelope să se simtă ciudat. Toată viața fusese sora mai mică a lui Abigail, cea mai sălbatică și mai puțin politicoasă dintre surorile Weston. Nimeni nu o considera mai demnă de încredere decât Abby. Dar în loc să spună asta, se mulțumi să încuviințeze.

– Poți să contezi întotdeauna pe mine.

Zâmbetul Oliviei fu nostalgic.

– Știu. O îmbrățișă pe Penelope. Îți mulțumesc. Sper să îți pot fi și eu de ajutor într-o zi.

– L-ai putea împușca pe lordul Clary, sugeră ea. Asta mi-ar face o plăcere imensă.

– Nici pe mine nu m-ar deranja s-o fac, spuse prietena ei sec. Dar nici una din noi nu merită să meargă la închisoare pentru că a împușcat un viconte, așa că mă tem că va trebui să ne hotărâm la ceva mai puțin însemnat.

– Când... când pleci?

Olivia se opri, cu mâna pe clanță.

– Cât de repede pot.

Penelope încuviință. Trebuia să facă repede rost de bani.

După ce îi promise că nu o va vizita, ci va trimite banii printr-o persoană de încredere, prietena ei plecă și Penelope se întoarse în camera ei, mult mai puțin nerăbdătoare decât ieșise.

Cu ce o amenința Clary pe Olivia? Și ce făcuse Henry? Henry fusese o pușlama, și nu una deosebit de inteligentă, dar chiar și așa ar fi putut face ceva mai bun, în loc să se încurce cu omul acela oribil. Pentru prima dată, simți o frică reală pentru siguranța Oliviei. Înainte de a se putea gândi mai bine, se așeză la birou și scrise un bilet pentru fratele ei James, cerându-i s-o viziteze când se va întoarce la Londra. Tata trebuia să știe unde era. Penelope sigilă biletul și îl puse deoparte, simțindu-se deja mai bine.

Era ciudat că Olivia nu apelase la Jamie de la început; erau aproape de aceeași vârstă, și în copilărie fuseseră tovarăși de joacă nedespărțiți. Prima ei amintire despre Olivia era din ziua în care Jamie o adusese acasă, anunțând că găsise pe cineva care să se joace cu păpușile cu ele, cruțându-l pe el de această sarcină nedemnă. Cândva crezuse chiar că Olivia avea să se mărite cu Jamie, mai ales fiindcă nu își imagină că altă fată l-ar fi vrut pe fratele ei plicticos și lipsit de imaginație, dar Olivia se căsătorise cu Henry în timp ce Jamie era în străinătate.

Totuși, lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă acum Jamie ar fi fost în oraș. Avea încredere că el i-ar fi dat Oliviei banii de care avea nevoie sau, dacă nu ar fi vrut, că i-ar fi dat lui Penelope pentru ea. Era plicticos și încăpățânat, dar era la fel de loial ca Penelope. Trebuia doar să-i spună că cineva avea nevoie de ei și că trebuia să aibă încredere în ea. Era posibil ca Jamie s-o tachineze, dar ar fi ajutat-o.

Pe de altă parte, Atherton... Își făcu de lucru cu o panglică desfăcută de la rochie, încercând să se gândească cum să-l abordeze. Poate că nu era prea bine să îi ceară să aibă încredere în ea. Să-i ceară banii direct... nu era nici asta cea mai bună soluție. Cum obținea mama ceva de la tata? Probabil că pur și simplu cerea, se gândi cu amărăciune Penelope. Tata era atât de ușor de convins și de indulgent și o adorase pe mama ei din momentul în care

o văzuse, cel puțin așa spunea el. Penelope nu-și amintea să-i fi refuzat ceva.

Foarte bine; cum îl convingea Abigail pe Sebastian să-i dea banii de care avea nevoie? Penelope se gândi la sora și cumnatul ei, și ajunse la concluzia că Abby explica probabil totul simplu și onest, și Sebastian era în stare să mute cerul și pământul ca să-i ofere ce dorea. Fiindcă o adora.

Asta nu era de nici un ajutor. Se plimbă prin cameră, căutând altă soluție. Avea nevoie de ceva care să nu pornească de la ideea că soțul ei o adora, fiindcă Benedict nu o adora. Avea nevoie de un plan pentru care să nu fie nevoie de dezvăluiri complete, fiindcă își dăduse cuvântul. Poate că dacă l-ar fi putut îmbăta... și binedispune... și distrage...

Încet, pașii ei neliniștiți se opriră. Poate că nu era o idee atât de proastă. Dăduse roade destul de bune seara trecută și dacă avea timp să plănuiască lucrurile bine... Din nou, se gândi la exemplarul cu panglicile roșii. Da, asta ar fi putut să meargă foarte bine.

Capitolul 16

Se făcuse târziu când ajunsese Benedict la Mivart. Își duse calul obosit la grajduri și își târî picioarele pe scări, sperând că Penelope era încă trează. Nu intenționase să se întoarcă atât de târziu, dar nici nu se grăbise. Se dovedise mai greu decât se așteptase să își părăsească mama și Stratford Court, știind clar că nu avea să fie bine primit dacă se întorcea. Oricât de multe amintiri neplăcute ar fi avut despre locul acela, era totuși casa în care copilărise, căminul în care se născuse și crescuse. Și putea doar să spere că nu provocase o ruptură periculoasă între părinții săi. Mama nu merita să sufere pentru acțiunile lui.

Intră în apartamentul lor și își descheie haina, întrebându-se cât de repede va putea să trimită după cină și dacă va rezista să rămână treaz până atunci. Din haina lui se scutură un nor de praf;

valetul lui avea să își câștige pe drept plata, curățându-i hainele și cizmele. Lăsă deoparte jacheta și începu să-și dezlege lavaliera, când descoperi că nu era singur.

Mireasa lui era încolăcită pe un divan, cu părul despletit și cu picioarele goale ieșind din faldurile rochiei albe de casă. Își ținea un braț pe spătar și îl privea.

– Ești trează, spuse el surprins. Aproape imediat, clătină din cap. Evident. A fost un drum lung, iartă-mă!

– Te-am așteptat.

Ea se întoarse, și poalele rochiei alunecară de pe scaun ca o cascadă, pe dușumea, descoperindu-i gleznele.

Benedict încercă și reuși să se uite în altă parte. Avea glezne foarte fin modelate, și picioare, și sâni, și le văzuse pe toate noaptea trecută. Își scoase vesta și trase de lavalieră, simțindu-se dintr-odată mai puțin obosit.

– Mă bucur.

– Chiar așa? spuse ea lăsând capul într-o parte. De ce?

– E o plăcere să te întorci acasă la o femeie frumoasă.

Buzele ei se bosumflară plăcut, parcă îmbiindu-l să le sărute.

– Complimente, domnule.

– Dar adevărate, ripostă el.

Ea coborî genele, deși nu înainte de a o vedea dând ochii peste cap, și un zâmbet palid îi ridică colțurile buzelor.

– Îți mulțumesc. El fu cât pe ce să clipească de uimire văzând schimbarea aceea pașnică, și apoi ea adăugă: Pot să-ți torn ceva de băut? Probabil că vrei ceva după călătorie.

Fără nici un cuvânt, el flutură din mână, consimțind. Ea se ridică de pe divan și se îndreptă spre bufet, unde turnă un pahar generos de vin.

– Cum a fost călătoria? întrebă ea în timp ce el sorbea îndelung.

– Lungă.

– Și cum au primit vestea părinții tăi?

Benedict mai luă o gură. Nu ar fi fost corect să îi vorbească despre reacția tatălui său. Cândva trebuia să-i explice despre familia lui, dar în seara asta... Era o poveste prea lungă și înfiorătoare,

mai ales atunci când aveai la îndemână posibilități mult mai promițătoare.

– Cu oarecare surprindere. Penelope aștepta interesată, dar el o conduse înapoi la divanul ei. Nu e o poveste interesantă. Sper că nu te-am trezit când am plecat.

Ea râse, așezându-se pe divan ca un copil, cu picioarele încrucișate.

– Oh, nu. Capacitatea mea de a dormi dimineața e fără seamăn. Abigail obișnuia să spună că trebuia să tragă cu pușca să mă trezească.

– O să țin minte. El o ținea încă de mână. Avea mâini încântătoare, exact cum trebuiau să fie mâinile unei lady. Își trecu degetul peste inelul de aur de pe al treilea deget. Inelul lui; mireasa lui. Mireasa lui frumoasă, bogată, neașteptat de prietenoasă. Meritai să dormi.

Ea îl privi cu viclenie.

– După atâta coniac, cine nu ar fi meritat?

Benedict se întoarse cu fața spre ea.

– Da, după atâta coniac... printre alte lucruri.

Penelope făcu ochii mari.

– Alte lucruri? Nu-mi amintesc nimic din ce a urmat după coniac.

– Chiar așa? El se aplecă în față, până când nasurile aproape că li se atinseră. Nu-ți amintești asta? Îi atinse buzele cu buzele lui.

– Păi, nu! spuse ea cu surprindere afectată. M-ai sărutat noaptea trecută?

– De mai multe ori.

– Oh, vai de mine! Își lăsă capul într-o parte. Probabil că nu a fost atât de rău cum te așteptai.

Fruntea lui se încreți.

– Cum?

– Păi, te uitai la mine de parcă ți-ar fi plăcut să mă strangulezi.

Privirea lui alunecă spre gâtul ei. Pulsul îi bătea repede la baza gâtului. Trecu un deget peste punctul acela, apoi coborî spre piept.

– Dacă am gândit vreodată asta, a fost atât de demult, încât nu îmi mai amintesc. Degetul lui întâlni marginea rochiei ei de casă, și o dădu la o parte. Nu, nu cred că am dorit vreodată să fac asta.

– Atunci la ce te gândeai când mă priveai atât de fioros?

Chiar dacă îi punea întrebări provocatoare, Penelope nu făcea nimic ca să îi împiedice explorarea; chiar se lăsă pe spate, pe speteaza divanului.

– Mă gândeam că aș fi făcut așa ceva.

Coborî fruntea și sărută locul în care zvâcnea pulsul.

– La asta te gândeai? Bărbat păcătos ce ești! murmură ea.

El îi simți degetele în păr. Toate gândurile despre mâncare și băutură îl părăsiră.

– Nu asta ai vrut?

El se aplecă peste ea. Penelope alunecă pe perne, sub el, cu ochii strălucind sub pleoapele pe jumătate lăsate.

– Ce vrei să spui? Sugerezi că sunt păcătoasă?

Indignarea prefăcută a lui Penelope îl făcu să zâmbească.

– Nu așa este oricine citește povestirile scrise de Lady Constance?

Ea îngheță.

– Ce? Vreau să spun, cine? O roșeață profundă îi cuprinse fața. Habar nu am despre cine vorbești.

– Care e numărul tău preferat? El trase panglica de culoarea piersicii, care îi ținea rochia de casă strânsă, și o desfăcu. Cămașa ei de noapte era atât de fină, încât îi putea vedea sânii sub bumbacul subțire.

– Tu... tu știi despre ele?

– Nu știe oare toată Londra? Atinse un sfârc trandafiriu și aproape mârâi când se ridică, roz și ferm. Și tu ai lăsat un exemplar la vedere, în garderobă.

Penelope se uită țintă la el, apoi își lăsă capul să cadă pe pernă și se zgudui de râs.

– Și tu nu dezaprobi asta?

Benedict profită de izbucnirea ei de veselie ca să îi găsească gleznele sub faldurile rochiei de casă. Acum se mulțumi să îi zâmbească șmecherește, strecurându-și mâna pe tibia ei.

– Dacă povestirile ei te amuză, cine sunt eu ca să nu îți dau voie? Se opri la genunchi, ridicându-l și îndepărtându-l de perechea lui, ca să-l sprijine de speteaza divanului. Dacă te inspiră, de ce să le interzic? Îi trase celălalt picior în poală, îndepărtând pernele pe furiș ca să se așeze mai confortabil între coapsele ei. Și dacă te excită... Ridică din umeri, strecurându-și mâinile sub rochia de casă ca să-i mute șoldurile într-o poziție mai bună. Chiar le aprob.

Penelope zăcea pe divan, cu buzele desfăcute și ochii strălucitori. Dorința se scurgea prin el ca oțelul topit, arzându-i orice nerv.

– Ești? Sub cămașă, își roti vârfurile degetelor peste pântecul ei. Excitată?

Întrebarea păru s-o surprindă. Înghiți un nod, apoi își umezi buzele. Mușchii ei se înfiorau sub degetele lui, ridicându-se încet.

– Poate.

– Oh, vai de mine! murmură el ironic. Cine poate hotărî în problema aceasta?

Ea își umezi din nou buzele.

– Mă lași deasupra ta?

El era deja în erecție, dar imaginea lui Penelope călărindu-l pe divan îl făcu să se întărească atât de mult, încât de-abia se putea mișca.

– Da, reuși el să bâiguie.

Ceva sclipi în ochii ei.

– Atunci hai în pat!

– Nu. El o opri în timp ce ea încerca să se ridice de pe divan. Chiar aici.

Ea privi șocată spre ușă, apoi spre el cu o excitare crescândă.

– Aici?

– Scoate-ți rochia de casă! El își aruncă vesta și își scoase cămașa peste cap. Obrajii ei deveniră de un roșu strălucitor în timp

ce se dezbrăca, dar era din cauza înflăcărării, nu a unei rețineri feciorelnice. Pe Dumnezeul lui, ce căsătorie minunată avea! se gândi el descheindu-se la pantaloni. Vino aici!

– O să meargă?

Penelope își puse delicat un genunchi lângă șoldul lui. El îi luă mâinile și o trase spre el, așezând-o exact în poala lui. Sânii ei erau chiar în fața lui, abia acoperiți de bumbacul subțire al cămășii de noapte, și el nu rezistă și linse un sfârc rotofei prin cămașă. Ea tresări și gâfâi, apoi îl prinse cu mâna pe după gât.

– Fă-o din nou, șopti ea.

Asta avea de gând și el. Prinse între dinți micul năsturel și își trecu limba peste el. Răspunzându-i, ea se cutremură din nou și se împinse în el, apăsându-i delicios erecția cu trupul ei. Cu ochii închiși, el îi ridică cămașa – acum părea să fie făcută din sute de coți de material – până îi dezgoli picioarele până la mijloc și simți buclele mătăsoase, umede dintre coapsele ei, doar la câțiva centimetri distanță de locul în care le dorea.

– Tu ești deasupra, spuse el răgușit, fiindcă de abia mai putea vorbi. Ce dorești acum?

Privirea ei se lăsă în jos. Erecția lui se încordă între ei. Penelope ridică genunchii, studiind-o, apoi își linse palma și îi prinse penisul între degete.

– Sfinte Dumnezeule! bâigui el, arcuindu-și involuntar spatele, în timp ce o prindea de șolduri.

– Așa se face? Ea îl fulgeră cu un zâmbet strengăresc, continuând să își miște mâna în sus și în jos.

Seducătoarea știa foarte bine că era al naibii de perfect, se gândi Benedict, dar reuși să încuviințeze.

– Îmi place, șopti ea, privind mișcarea mâinii cu o fascinație care fu cât pe ce să-l facă să atingă limita. M-am întrebat întotdeauna cum e când o atingi și cât de mare e exact...

Avea să-și dea drumul în mâinile ei, chiar înainte ca ea să încercuiască vârful cu două degete și să tragă, aplicând o frecare delicioasă. Tremurând, el îi prinse mâinile.

– Atinge-te! Arată-mi cum o faci!

Din nou, ea roși profund, dar lăsă ascultătoare o mână peste muntele lui Venus, înlăturând buclele de jos. Închise ochii și întoarse capul în timp ce degetele ei începură să se miște în cerc, frecând.

El își auzi sângele vuindu-i în urechi. Îi privea degetele fermecat, hipnotizat de asentimentul ei de a-l lăsa să privească. Nu se gândise că avea s-o facă, dar acum spatele ei se relaxa – putu să vadă cum i se făcea pielea de găină pe brațe –, buzele i se desfăcură și scoase un geamăt întretăiat...

El trase, ridicându-i șoldurile.

– Ia-mă, spuse el cu un murmur gutural.

Ochii lui Penelope scânteiară, strălucind ca de febră, dar făcu așa cum îi poruncise. Benedict trebui să își țină respirația un moment, în timp ce ea se așeza, dar apoi ea se lăsă în jos, și el alunecă în strânsoarea fierbinte și umedă a trupului ei.

– Desfă-ți genunchii, îi spuse el și respiră șuierător când ea o făcu și se înfipse mai adânc.

– Și acum eu...? Părea la fel de lipsită de suflu ca el.

Benedict încuviință o dată și o prinse din nou de șolduri.

– De parcă ai călări la trap. Pune-ți mâinile pe umerii mei...

Benedict se opri în timp ce ea înțelegea ce trebuia să facă și se ridica pe genunchi pentru a se lăsa apoi încet în jos. Capul îi căzu pe spate, cu un geamăt tăcut de plăcere chinuitoare.

– Simt că te controlez destul de bine, șopti ea încântată, repetând mișcarea. De parcă ai fi sub vraja mea...

El râse încordat și se mișcă, ca să o împiedice să vorbească. Nu că i-ar fi păsat, dar o voia la fel de înnebunită ca și el. Voia să-și piardă controlul și să simtă același extaz înecător care-i fierbea de-a lungul șirei spinării. Își strecură o mână pe șoldul ei și își adăposti degetul arătător între buclele blonde dintre picioarele ei. Atunci când ea se lăsa, el putea să o simtă, iar vederea și sunetul cărnii lui care se afunda adânc în ea nu îl lăsa să respire.

– Oh... oh... Ea rămase nemișcată, în timp ce degetele ei se încleștau pe umerii lui, când el o atinse acolo. Oh, așteaptă, imploră ea, cu voce șuierătoare. E atât de... de...

– Bine? o ajută el, silindu-se să deschidă ochii și să o privească în față.

Părul îi cădea într-o dezordine strălucitoare, ochii ei erau larg deschiși și tulburi, iar sânii îi palpitau cu fiecare gură de aer pe care o inspira.

– Da, gâfâi ea.

Picioarele îi tremurau.

El o trase de șolduri mai jos, ridicându-se și el ca să ajungă mai adânc.

– Amândoi în același timp.

Ritmul nu mai fu atât de lent, nici atât de lin ca înainte, dar lui Benedict i se părea că avea să-și iasă din minți. Ținându-l cu mâinile de umeri, ea îl călărea brutal și pasional, cu părul fluturându-i pe spate. El se concentră asupra chipului ei, memorând fiecare fluturare a genelor, fiecare trecere a limbii peste buze, fiecare semn mărunt al orgasmului care se apropia. Voia să o cunoască pe dinăuntru și pe dinafară; voia să știe exact cum să o aducă la nerușinarea asta turbată, ca să o poată face iar și iar.

Când simți primul spasm al ușurării ei, el o trase mai aproape, ținând-o la piept în timp ce ea se cutremura și țipa, iar furtuna care se adunase în șira spinării lui izbucni în cele din urmă. Se simțea de parcă și-ar fi turnat o parte din suflet în ea și, pentru o clipă, putu doar să se agațe de ea, incapabil să vorbească și să gândească.

Și apoi... „asta își dorește ea", fu gândul care se insinuă în mintea lui. Asta însemna pasiune și excitare, după care știa că tânjește. Brațele lui se strânseră în jurul ei. Bine, avea dreptate. Nu-și mai putea imagina că ar fi putut să treacă în brațele altei femei. Și, în tăcere, Benedict spuse o rugăciune fierbinte, mulțumindu-i fiecărui bârfitor din Londra care ajutase căsătoria lui precipitată. Îi promisese domnului Weston că va face tot ce-i stătea în blestematele de puteri ca Penelope să fie fericită, și dacă asta făcea parte din promisiune, avea să fie cel mai demn de încredere jurământ pe care îl făcuse vreodată.

– Cred că merge, spuse ea slab. Pe divan.

– Chiar mai bine decât mă așteptam, încuviință el râzând.

Penelope își ridică încet capul. El se gândi că nu o văzuse niciodată mai îmbătător de frumoasă ca acum, îmbujorată, cu ochii strălucitori și cu un zâmbet mulțumit care-i arcuia ușor buzele.

– Chiar așa?

– Tu nu crezi? Fața lui părea să poarte în permanență un zâmbet răutăcios. Poate că ar fi mai bine să încercăm din nou, dacă nu ești sigură.

– Hmm. Ea ridică dintr-o sprânceană, meditativ. Dar am alte idei.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Lady Constance, se gândi Benedict.

– Sunt numai ochi și urechi.

Dar apoi strică totul, căscând. Era aproape miezul nopții; se trezise în zori și străbătuse călare peste treizeci de kilometri, iar ultimul galop impetuos fusese cel mai excitant – și mai istovitor.

Mireasa lui se mulțumi să zâmbească. Își trecu degetele prin părul lui, netezindu-l pe tâmple, și el aproape că închise ochii de plăcere.

– Poate mâine. Mergem în pat?

Benedict de-abia își putea ridica fruntea. Servitorii aveau să fie îngroziți dimineață de halul în care se afla camera, cu haine peste tot, dar în momentul acela nu-i mai păsa. Când se ridică de pe divan, avu nevoie de un timp incredibil de lung ca să ajungă în dormitor, să scape de restul de haine și de cizme, și să se spele înainte de a cădea – fericit – în pat. Penelope era deja acolo, fiindcă se pregătise de culcare. Benedict suflă în lampă și își așeză perna sub cap, mulțumit și destul de surprins când o simți ghemuindu-se lângă el.

– Benedict, șopti ea.

El îi atinse fruntea cu buzele. Căsătoria se dovedea a fi mai bună decât sperase vreodată. Pe Dumnezeul lui, dacă se întorcea la Penelope așa în fiecare seară...

– Hmm?

– Vreau să îți cer ceva.

Vocea ei era catifelată și joasă. Părea la fel de relaxată ca și el, și sentimentul comod al camaraderiei îl făcu să o tragă mai aproape. Mâna ei îi atinse pieptul, și degetele ei începură o mișcare ușoară de dezmierdare, care era șocant de liniștitoare.

– Știu că ne-am căsătorit de foarte puțin timp, dar ai spus că vrei să fim fericiți împreună, și asta înseamnă că trebuie să avem încredere unul în altul și să încercăm să ne ajutăm, nu-i așa?

– Într-adevăr.

Un alt căscat îi întinse fălcile, și el simți că era cât pe ce să adoarmă.

– Atunci, dacă aș nevoie de ceva, ar trebui să-ți cer fără ezitare, nu?

El zâmbi slab, întrebându-se ce voia. Cel mai probabil, o bonetă nouă. Femeile și moda lor!

– Despre ce este vorba?

– Am nevoie de două sute de lire, și am nevoie de ei mâine.

Benedict deschise ochii.

– Ce?

– Două sute de lire, repetă ea pe același ton nepăsător. Poți să faci rost de ei dimineață?

El se ridică într-un cot.

– De ce naiba ai nevoie de două sute de lire?

– Pur și simplu.

El se holbă neîncrezător la ea, incapabil să îi vadă expresia în lumina slabă a lunii.

– Și te aștepți să ți-i dau doar pentru că mi-i ceri?

– Ei bine, de ce nu? Se ridică și ea. Nu ai fi avut bani, dacă nu te-ai fi căsătorit cu mine, așa că nu văd motivul pentru care să nu primesc și eu ceva, dacă am nevoie.

Era adevărat, și totuși asta îl neliniștea.

– Ce vrei să faci cu ei? Dintr-odată, un gând îi veni în minte: Ai datorii față de cineva?

– Nu.

– Ești șantajată? întrebă el.

Contele de Clary apăru în fundalul minții lui; era foarte ranchiunos și o ura pe Penelope, din motive pe care Benedict nu le descoperise încă.

– Nu!

– Atunci de ce ai nevoie de două sute de lire?

– Contează? exclamă ea. Îndrăznesc să spun că tu nu îmi vei cere *mie* permisiunea de fiecare dată când vei scoate ceva bani.

Bineînțeles că nu. Se încruntă.

Ea rămase atunci tăcută un moment, deși o putea auzi respirând greu.

– I-ai promis tatălui meu că vei fi un soț bun, spuse ea cu voce joasă. Ai spus că doreai să avem o căsătorie fericită. Îți cer doar această mică favoare, și e importantă pentru mine. De ce nu poți să ai încredere în mine?

– E o favoare destul de mare, ripostă el. Spune-mi de ce ai nevoie de ei. Înainte ca ea să răspundă, alt gând i se ivi în minte: M-ai sedus pe divan ca să îți dau bani?

– Sedus? sări ea din pat. Cine a sedus pe cine? Tu m-ai sărutat! Tu mi-ai dat jos rochia! Tu ai început!

– Și tu ai fost al naibii de dispusă să continui, nu?

Regretă cuvintele de cum îi ieșiră din gură. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, așa că o văzu rămânând cu gura căscată. Fără o vorbă, se întoarse și intră în garderobă, închizând ușa după ea cu un pocnet ferm.

El rămase uitându-se după ea, neîncrezător. Ce naiba? Două sute de lire! De ce ar fi putut să vrea atâția bani? Și fără o vorbă de explicație sau justificare. Gândul că umbla cu ticăloșii pe la spatele lui îl făcu să mârâie. De ce nu-i spunea?

Ah. Da. „Nu poți sau nu vrei?" îi răsună în minte propria întrebare, împreună cu răspunsul ei: „Nu vreau".

Strânse din buze, până deveniră o linie subțire. Bănuia de mult că ea proteja pe cineva care avea de-a face cu lordul Clary. Penelope nu se dusese să-l întâlnească de capul ei; fie mersese cu cineva, fie la ordinul cuiva, și astfel ajunsese să fie aproape violată și abuzată. Tot ce îi spusese el în legătură cu Clary îi răsună în minte, și strânse pumnii gândindu-se că ea nu ținea seama de părerea

lui... încă. Poate că această altă persoană era șantajată de Clary sau îi datora bani. Din câte știa Benedict, banii puteau fi și pentru a angaja un asasin care să-l omoare pe Clary. Această ultimă ipoteză părea neverosimilă, dar punea rămășag că cererea ei era legată într-un anume fel de Clary. Și el o avertizase iar și iar să stea departe de omul acela.

Mormăind un blestem, se apropie de ușa garderobei.

– Vino înapoi aici, Penelope.

– Nu dacă ești și tu acolo, ripostă ea cu răceală.

Benedict se propti în ușă. Nu avea încuietoare. Putea să o deschidă și să o târască înapoi în pat dacă așa voia. Dar el nu voia asta – prefera ca Penelope să fie așa cum fusese mai devreme, blândă, primitoare și dispusă – *dornică* – să facă dragoste cu ea pe divan.

– Nu vreau să mă cert cu tine din pricina asta.

– Nici eu nu vreau.

El strânse pumnii.

– Sunt răspunzător de siguranța ta, spuse el pe un ton firesc, încercând să-și domolească furia. Refuz să permit să te implici în ceva care îți poate face rău. Dacă nu îmi spui pentru cine sau pentru ce sunt banii, nu pot să ți-i dau. Dar nici nu o să ți-i dau dacă nu sunt sigur că nu intri într-un bucluc prin ceea ce unelțești.

Urmă o pauză.

– Nu unelțesc nimic, și mai ales nimic periculos. Dacă aș fi putut să-i cer de la altcineva, i-aș fi cerut.

Benedict se încruntă auzind asta.

– Chiar așa. Totuși, nu vrei să-mi oferi măcar o explicație simbolică. Sunt soțul tău, Penelope.

– Și ai o părere atât de proastă despre mine, încât mă acuzi că te-am sedus pentru bani!

Benedict se șterse la ochi. Dumnezeule, era obosit; probabil că de aceea își acuzase mireasa de ceva atât de apropiat de comportarea unei târfe.

– Nu trebuia să spun asta.

– Nu, nu trebuia. Dar nu ai încredere în mine, așa că poate nu e nici o surpriză. Vocea ei era înăbușită de ușă, dar el își dădu

seama că suna furioasă și rănită. Proasta de mine, să cred că aveai să consideri că îți ceream banii dintr-un motiv întemeiat, și că aveam un motiv la fel de întemeiat pentru a nu-ți dezvălui orice gând din mintea mea.

Benedict strânse din dinți. O parte din el voia să ia poziție, să pună piciorul în prag și să își exercite voința. Soția lui nu avea să-și bată joc de el. Dacă îi dădea ce îi cerea acum, cine știe ce urma să ceară data viitoare? Mai bine să-și stabilească autoritatea conjugală înainte ca ea să-l potcovească. Tatăl lui nu ar fi tolerat niciodată așa ceva.

Încet, el răsuflă greu. Dumnezeule! Ultima persoană pe care voia s-o imite era tatăl lui. Își îmblânzi tonul.

– Poți să îmi dai cuvântul că banii aceștia nu te vor vârî în belele?

După o scurtă pauză, ușa se deschise. „Spune-mi", o imploră el în gând în timp ce ea îl privea întunecată. „Spune-mi pe cine protejezi de Clary."

– Îți dau cuvântul, spuse ea, și nimic mai mult.

El respiră adânc și se întoarse în pat. Epuizarea îl făcea nerăbdător și stupid. Era mai bine să se culce înainte de a înrăutăți lucrurile.

– Ar trebui să ai încredere în mine. Am o datorie față de tine acum.

– Eu aș putea spune același lucru, mormăi ea. Tu nu îmi spui toate secretele tale.

– Ce secrete? El se ghemui sub așternut, iar mușchii lui țipară de ușurare la perspectiva odihnei. Nu e nimic de spus.

– Hmm, i se păru că o aude mormăind încet. Cum a primit familia ta vestea căsătoriei noastre, la care nu se aștepta nimeni? Cine s-ar fi mirat de asta?

Ea se urcă în pat după un minut. O ascultă trăgând învelitorile la loc, apoi se liniști. Era pace, dar una fragilă. Însă ea nu se mai culcă în brațele lui, așa cum și-ar fi dorit el în taină. Și el adormi înainte de a putea găsi vreun cuvânt de împăcare.

Capitolul 17

Penelope se uita țintă pe geamul trăsurii în timp ce se deplasau pe străzile aglomerate din Mayfair. Benedict stătea lângă ea, la distanță de câțiva centimetri și separat de un abis profund. De abia schimbaseră câteva cuvinte până acum, toate reci și politicoase. Se trezise cu un teanc de bancnote lângă ea, pe perna lui. Chiar dacă îi dăduse banii pe care îi dorea, Penelope nu simțea nici triumf, nici încântare. O trimise pe Lizzie să îi ducă banii Oliviei, și apoi stătu cugetând mai bine de o oră, în fața ceaiului care se răcea.

Oare stricase totul? Acuzația că îl sedusese numai pentru bani o înțepa ca un ghimpe sub haine. Nu fusese acesta singurul motiv, se gândea cu înverșunare... deși el nu trăsese concluzia aceea fără motiv. Ea îl așteptase și îi turnase vin, hotărâtă să fie dulce și atrăgătoare. Când el începuse să o sărute și să o ironizeze cu Lady Constance, i se păruse că avea un succes mai mare decât se așteptase. Și apoi el o invitase să facă dragoste cu el, și asta fusese emoționant și îndrăzneț și atât de excitant, încât nu avea cuvinte s-o descrie. Pentru prima dată, căsătoria pe care o visase întotdeauna păruse posibilă: Benedict, nebun de dorință după ea, îndrăznind să fie păcătos și înfocat; amândoi făurind în cele din urmă o legătură care să dea naștere unei iubiri profunde, durabile.

Bineînțeles că greșise.

Totuși, cum putea să-i ceară să aibă încredere în el, când el nu îi spunea nimic? Se dusese până la Richmond, a doua zi după nuntă, și nu îi povestise cum primiseră părinții lui vestea. Penelope nu voia să dea ochii cu contele de Stratford, dar era prudentă și curioasă să știe care fusese răspunsul lui. Avea să fie condescendent, acum că era soția lui Benedict, sau ea urma să fie rușinea familiei, moștenitoarea cărbunărească arivistă, care pusese mâna pe un soț, fiindcă nu se putea ține departe de scandaluri? Din nefericire, avea sentimentul că ultima variantă era adevărată, după felul

în care îi evitase Benedict întrebarea. Și dacă tatăl lui, contele, o disprețuia, probabil că avea să piardă orice brumă de afecțiune pe care o simțise vreodată Lady Samantha față de ea. Cealaltă soră a lui Benedict, Lady Turley, și mama lui, contesa, fuseseră doar politicoase cu ea, astfel că probabil nu avea să piardă mult din partea lor, dar... Își înăbuși un oftat. Ar fi fost frumos să simtă că cineva o primea cu drag.

Trăsura se opri, trezind-o din reverie. Benedict deschise portiera și sări, apoi îi întinse mâna ca să îl urmeze.

Ea coborî, cercetând împrejurimile cu coada ochiului. Era o străduță frumoasă, străjuită de case frumoase, deși nici una nu era mare. El nu îi spusese unde mergeau, și ea nu fusese atentă în timpul drumului, așa că habar nu avea unde se aflau.

Un gentleman care aștepta pe treptele casei din fața lor le ieși în întâmpinare.

– Bună ziua, milord, spuse el, înclinându-se. Milady. Thomas Grace.

Benedict strânse mâna omului, uitându-se spre casă.

– Bună ziua. Intrăm?

– Da, domnule, tocmai cercetam casa, și camerele din față sunt foarte luminoase. Cred că veți fi mulțumit. Urcă pe scări și intră pe ușa din față.

– Am crezut că trebuia să găsim o casă, explică Benedict oferindu-i brațul. O lady merită să aibă o casă potrivită.

– Și la fel merită un lord, spuse ea, așezându-și delicat mâna pe brațul lui.

– Un lord căsătorit, în orice caz. Dar dacă asta nu îți place, găsim alta.

O conduse după domnul Grace.

Așa cum spusese omul, camerele din față erau foarte luminoase. Sufrageria era elegantă și spațioasă, cu coloane la ambele capete. Salonul din spate era încântător și confortabil. Camera de zi de la primul etaj era aproape la fel de mare precum cea din reședința Weston, din Grosvenor Square, și lui Penelope îi plăcu pe loc. Era o casă frumoasă, potrivită pentru petreceri. Domnul Grace îi escortă în primele câteva camere, preamărind virtuțile

casei, stilul și așezarea ei, dar apoi se scuză și îi lăsă s-o exploreze singuri.

– Ce crezi?

Soțul ei de abia îi adresase o vorbă în timp ce explorau celelalte camere, dar acum atenția lui era fixată asupra ei.

Penelope își trecu degetele peste pervazul ferestrei. Erau în dormitorul mare, altă cameră spațioasă cu vedere spre stradă. Până acum dormiseră împreună, așa că acesta avea să fie dormitorul lor dacă luau casa. Sau poate doar al lui, sau doar al ei. Mai era alt dormitor, deși nu atât de spațios și de luminos, și o garderobă între cele două dormitoare. După ultima noapte, probabil că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi separat.

Mănușa ei se înnegri de praf. Încercă să-l scuture, apoi se mulțumi să strângă mâna.

– E foarte confortabil.

– Îți place?

Benedict se sprijinea cu umărul de peretele de lângă fereastră și își încrucișă brațele. Razele soarelui străluceau pe părul negru și îi aprindeau ochii, făcându-i să pară mai strălucitori ca niciodată. Dar păstra cu grijă o expresie neutră, de parcă nu ar fi vrut să discute despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

– O să meargă.

– Deci îți place? insistă el. Sunt sute de case în Londra; vreau să fii mulțumită.

– Da, îmi place.

Se întoarse de la fereastră și se îndreptă spre ușă.

– Penelope, spuse el în șoaptă. Așteaptă un moment. Ea se opri, dar nu se întoarse cu fața la el. Aseară... nu am vrut să se termine așa.

Nici ea nu dorise. Începuse atât de splendid, și apoi dintr-odată izbucnise în flăcări și explodase. Asta parțial din cauză că nu se gândise destul de bine; nu-și dăduse seama cât de manipulatoare puteau să i se pară lui acțiunile ei. Era ceva nou pentru ea, și căsătoria se dovedea mai complicată decât se așteptase. Sau poate problema era că ea nu îl cunoștea cu adevărat, și el era mult mai rezervat. Nu spusese ea că el era rece și arogant? Un timp,

pe divan, nu păruse deloc așa, dar de îndată ce îi ceruse bani, purtarea lui devenise rece și poruncitoare.

– Am făcut o greșeală, spuse ea liniștită. Singura mea speranță era să fiu prietenoasă și primitoare, nu să încep o ceartă, așa cum ni se întâmplă atât de des. Nu a fost deloc intenția mea... să te *seduc* ca să obțin banii...

– Nu ar fi trebuit să spun asta. El trase adânc aer în piept. Eram obosit și m-ai luat pe neașteptate, și am vorbit fără să mă gândesc. Iartă-mă!

După un moment, ea încuviință. Fusese într-adevăr tipul de afirmație pe care o puteai face fără să te gândești, la mânie. Dumnezeu știa că ea era predispusă să facă același lucru necugetat, din când în când.

– Îți mulțumesc că mi-ai dat banii.

– Ai făcut o cerere rezonabilă; trebuie să ai dreptul la fondurile care provin de la familia ta. Doar că m-a șocat cantitatea mare de bancnote, și m-a făcut să mă tem de motivul pentru care îi doreai. El se opri. Sper că într-o zi vom avea mai multă încredere unul în celălalt. Căsătoria noastră nu a început sub cele mai bune auspicii, dar avem roluri egale în încercarea de a o face mai bună.

Penelope se gândi la ultima parte. În căsniciile fericite pe care le cunoștea, între soț și soție exista încredere. Ea își spusese că Benedict era superficial și arogant, dar el sfărâmase această imagine, bucată cu bucată. Abigail sugerase că trecutul lui ascundea mai mult decât părea la prima vedere, și că ar fi trebuit să-i ofere o șansă; chiar dacă sora ei era mai încrezătoare, de obicei avea dreptate. Și nimeni nu putea pune la îndoială loialitatea demonstrată de Abigail sau motivele ei. Mai mult, Olivia voia ca ea să fie fericită cu Benedict, și păstrarea secretului Oliviei devenea un obstacol serios în calea acestei fericiri.

– Mi-am dat cuvântul să nu spun nimănui, începu ea. Trebuie să îmi faci aceeași promisiune, altfel nu îți pot spune de ce aveam nevoie de bani.

– Îți dau cuvântul meu, șopti el.

Penelope respiră adânc. Sigur că Olivia avea să înțeleagă.

– Banii sunt pentru o prietenă – o prietenă care are necazuri teribile. Nu știu exact de ce, dar Clary are o oarecare putere asupra ei. E un om rău și vrednic de dispreț, știi, și eu aș face orice ca s-o ajut să scape de el. În noaptea în care ai intervenit în mod atât de neașteptat, eu mă dusesem să încerc să o scap de el. Cred... cred că el voia să o silească să... să îl lase să.... Își mușcă buzele și roși. Ochii lui Benedict se întunecară și făcu semn că înțelesese. M-a prins și nu m-a lăsat să plec cu ea. Se opri, apoi adăugă: Nu am fost în viața mea atât de fericită să văd pe cineva, cum am fost când te-am văzut pe tine deschizând ușa. Aproape că îmi venea să chiui când l-ai pocnit în stomac.

– Merita ceva mult mai rău.

Ea nu îl văzuse niciodată atât de liniștit și de periculos.

– Sunt întru totul de acord, zise ea. Dacă aș fi crezut că pot scăpa, l-aș fi împușcat cu mare plăcere. Buzele lui Benedict se arcuiră, dar zâmbetul nu îi ajunse la ochi. Prietena mea a venit la mine foarte nenorocită, spunând că descoperise un mod prin care să pună capăt influenței lui asupra ei. Avea nevoie de ceva fonduri, dar nu avea. Așa că m-am oferit să-i dau banii. Ridică bărbia. Nu îmi pasă dacă nu mi-i dă înapoi. Dacă știu că a scăpat de omul acela oribil, mă voi considera suficient de răsplătită.

Benedict o studie cu o expresie curioasă.

– Ești foarte loială.

– Fiindcă i-am dat banii fără să știu ce are de gând să facă cu ei?

Încet, el clătină din cap.

– Fiindcă ai păstrat secretul, plătind foarte mult, deși nu știi nici care este. Și dacă descoperi că e ceva neînsemnat?

– Sunt sigură că nu e, spuse ea imediat. O cunosc de când mă știu, și nu e genul care să facă din țânțar armăsar.

El înclină fruntea, cedând în fața argumentului.

– De ce nu i-ai spus tatălui tău că acela care încearcă să te distrugă e Clary?

– Nu îi puteam vorbi despre Clary fără să îi pomenesc și despre rolul ei. Dacă tata știa despre asta, îmi interzicea s-o mai văd, și ea are nevoie de o prietenă mai mult ca niciodată.

– Și nu are alta?

– Ce contează? exclamă surprinsă Penelope. Să o las la cheremul lui Clary, sperând că o va ajuta altcineva, ca nu cumva să dau eu de necazuri?

– Nu, eu... El păru rușinat de cuvintele ei. Vreau să spun, nu are pe altcineva mai capabil s-o ajute? Pe cineva care să îl poată provoca la duel sau să-l pună la punct pe Clary?

Penelope oftă cu amărăciune. Dacă Jamie ar fi fost acasă, în loc să umble prin locuri necunoscute! Jamie era singura persoană în care avea încredere Olivia, mai ales dacă Penelope o îndemna. Dar inutilul ei frate plecase, și nici măcar tatăl lor nu știa sigur unde se retrăsese în momentul acela, sau cel puțin așa spusese când îi ceruse să îi trimită scrisoarea lui Jamie.

– Nu pentru moment, nu. Așa că am făcut ce am putut eu mai bine.

Benedict se uită la ea un moment lung.

– Înțeleg.

Nu era chiar o declarație de sprijin și de înțelegere, dar nu era nici o mustrare. Și acum știa. Era surprinsă, fiindcă se simțea mai ușurată de când îi spusese.

– Nu am de gând să-mi fac un obicei din a dărui mari sume de bani oricui îi cere, spuse ea. În cazul în care te temi că vom ajunge la sapă de lemn.

De data asta zâmbetul lui fu sincer, puțin melancolic.

– Nu mă tem. Ezită, apoi adăugă: Îți mulțumesc că mi-ai spus.

– Da, bine. Penelope se prefăcu că se uită din nou prin cameră, de parcă o interesa foarte mult lemnăria. Nu vreau să îmi petrec restul vieții certându-mă cu tine. Nu e chiar tipul de căsătorie pe care o doresc.

– Nici eu. El traversă camera, dar, în loc să îl cheme pe domnul Grace, cum se aștepta, închise ușa. Vreau să te fac fericită.

– Nu cred că tata te-ar omorî cu adevărat dacă nu ai face-o, în ciuda a ceea ce ți-a spus. Benedict clipi, și ea flutură din mână.

Am ascultat când ai venit să semnezi contractul de căsătorie. Am vrut să știu ce spunea despre mine.

– Aha. M-a avertizat în privința asta, rosti Benedict crispat. Dar nu vreau să te fac fericită din pricina tatălui tău.

Împotriva voinței ei, în pieptul ei începu să înflorească speranța. Reprimă sentimentul și se sili să adopte o expresie dezinteresată.

– Atunci de ce? Viziunea ta despre căsătorie e destul de diferită de a mea, din câte îmi amintesc. Voiai o soție liniștită, rațională, care să nu te chinuiască, în timp ce eu...

– Vrei pasiune și aventură, și dragoste, termină el în locul ei, când ea se mulțumi să ridice din umeri. Îmi amintesc. Credeam că erai nebună, dar lucrul ciudat e că... Se întinse și o prinse de mână. Acum mă trezesc gândindu-mă că nu e o idee atât de smintită, la urma urmei.

Penelope îl cântări cu privirea.

– Acum vrei și tu pasiune și aventură, și dragoste?

Zâmbetul acela lent și periculos îi reapăru pe față.

– Cred că am găsit deja o parte din ea.

Penelope știu că avea de gând să o sărute. Încercă să își spună că el sugera că găsise pasiunea, care era foarte diferită de dragoste, și că ea era încă ofensată de observațiile lui din noaptea trecută. Dar cumva, nu se mișcă și nu spuse nimic inteligent, în timp ce el se apleca spre ea. Din nefericire pentru ea, îi plăcea când o săruta. Îi plăcea când își punea degetele pe ceafa ei. Îi plăcea când îi deschidea gura, ca să o poată săruta profund. Îi plăcea când o lua în brațe și o trăgea în sus, forțând-o să se prindă de umerii și de gâtul lui ca să-și păstreze echilibrul, în timp ce el îi sugea flămând limba, și iubea pur și simplu momentul în care îi mușca cu blândețe buza de jos, mormăind aprobator.

– Chiar îți place casa asta? șopti el cu buzele pe buzele ei.

– Hmm?

– Poți să-ți imaginezi că faci dragoste în camera asta?

Mâinile lui coborâră pe spate, cuprinzându-i fundul. Se împinse în ea, și Penelope își înăbuși un geamăt, simțindu-i penisul întărit pe pântecul ei.

– Chiar acum? Ea nu văzuse niciodată erecția altui bărbat, dar era mereu impresionată de a lui. Nu e nici o mobilă.

El îi prinse un sân cu mâna, trecându-și degetul mare peste sfârcul ei.

– Nu voiam... chiar acum... dar acum dacă tot ai pomenit... Lipsa mobilei nu e un obstacol...

– Chiar așa, spuse ea, intrigată. Pe dușumea?

– Sprijiniți de perete. Vocea lui devenise guturală. O să-ți arăt...

Sunetul unei uși trântindu-se undeva în casă îi făcu pe amândoi să tresară. Penelope roși, apoi își înăbuși un chicotit, și ceva ca un șoc trecu peste fața lui Benedict înainte de a-și redobândi controlul.

– Domnul Grace se întreabă probabil ce facem.

– Fără îndoială. O sărută din nou, ușor de data asta. Cât despre viitor... Dacă o să vrei vreodată ceva, o bonetă nouă sau o rochie, să mă seduci pe divan ar fi un mod excelent de a mi-o cere.

Încet, Penelope zâmbi.

– O să țin minte.

– Așa să faci. Soțul ei zâmbi răutăcios. Să luăm casa?

– Cred că ar trebui. Ea îi netezi lavaliera, care se șifonase. Așa o să-mi poți arăta cum e la perete.

Mărturisirea lui Penelope îl înviora pe Benedict, ca să nu mai vorbim despre sărutul care urmase. Chiar dacă era o femeie remarcabil de deschisă și de dispusă să-și exprime gândurile și sentimentele, păstrase secretul prietenei sale, chiar și atunci când propria reputație avusese de suferit. Ghicise acum cine putea fi prietena. Penelope îl prezentase cuiva odată. Nu-și amintea prea multe despre femeie, fiindcă fusese atât de concentrat asupra lui Penelope, dar după o vreme hotărî că numele ei era Townsend, sau Thompson, sau ceva care începea cu T.

Totuși, se părea că femeia aceasta avea o încurcătură serioasă cu lordul Clary, și câteva minute Benedict se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l viziteze pe Clary și să îi spună să se țină departe de soția lui. Se uită la ea cu coada ochiului. Stătea lângă

el în trăsură, cu fruntea limpede, privind pe fereastră cu interes. „Aproape că mi-a venit să chiui când l-ai pocnit", afirmase ea. Își dorea să fi știut asta atunci. Nu doar că l-ar mai fi pocnit pe Clary de câteva ori, ci ar fi câștigat mai repede stima lui Penelope.

Un impuls îl făcu să-i prindă mâna și să își împletească degetele cu ale ei. Ea rămase nemișcată, apoi se relaxă. Un zâmbet ezitant îi ridică ușor colțurile gurii, și îi strânse puțin degetele. El se aplecă în față și bătu în acoperișul trăsurii.

– Oprește aici, îi spuse el vizitiului.

– Mai avem de văzut o casă? întrebă Penelope când o ajută să coboare.

– Cam așa ceva. Aici locuiește sora mea.

Ea își adumbri ochii cu palma și privi în direcția indicată.

– Unde?

– În cealaltă parte, după Green Park. El o luă de mână. Te deranjează dacă ne plimbăm puțin pe jos?

– Ne așteaptă? vru ea să știe.

– Cred că pot să-mi vizitez sora fără să o anunț dinainte. El zâmbi răutăcios. Dacă nu suntem bine-veniți, nu se va sfii să-mi închidă ușa în nas. Dar Penelope părea încă nehotărâtă, și el își aminti ce murmurase ea despre familia lui, cu o seară înainte, așa că adăugă: O să fie încântată să te vadă pe tine, chiar dacă nu și pe mine. Samantha va fi atât de mulțumită să fie sora ta! Nu a venit la nuntă din pricină că ea și Grey – soțul ei – plecaseră din oraș pentru câteva zile. O să treacă mulți ani până să mă ierte că m-am căsătorit în timp ce ea nu era acasă.

În cele din urmă, ea începu să meargă, deși încet.

– Sper că ai dreptate.

– O cunosc pe Samantha. Am dreptate.

Îi petrecu mâna în jurul brațului său. Penelope păși alături de el în tăcere, dar își dădu seama după expresia ei că se gândea la ceva foarte intens. Când făcea asta, rămânea tăcută și privirea îi devenea mai concentrată și mai întunecată. Se întrebă la ce, și se rugă să mai aștepte și să nu îl descoasă despre ceea ce nu voia să discute: familia lui.

– Chiar a bătut-o tatăl tău pentru rolul pe care l-a jucat în furtul banilor? întrebă ea dintr-odată.

Benedict înțepeni.

– Nu.

– Ai spus că avea s-o facă.

Benedict se gândi la noaptea în care Penelope îi trimisese un bilet aproape batjocoritor, provocându-l să vină și să caute cele patru mii de guinee, sustrase de la Stratford Court cu câțiva ani în urmă, și de al căror furt fusese acuzat Sebastian Vane. La momentul acela, amândoi știau că Samantha furase de fapt banii, într-o încercare nebunească de a-l ajuta pe Sebastian, dar Penelope nu era mulțumită cu adevărul; voia să găsească banii și îl mituise ca să vină și să ajute la căutarea lor. Benedict își spusese că se ducea să-i ajute fiindcă voia cu adevărat mita, adică localizarea grotei de mult pierdute de la Hart House, pe care o căutase toată copilăria lui. Asta îi permitea să pretindă că nu sentimentul de vinovăție îl trimitea în păduri, după cum își spusese, și că îi ajutase să intre cu forța în mausoleu în timpul căutării, fiindcă Samantha era hotărâtă să îi mărturisească totul tatălui lor, sperând că recuperarea banilor avea să potolească furia contelui. În schimb...

Oftă.

– Mă temeam că avea s-o bată. Era nebun de furie atunci când i-a spus.

– Te-a bătut pe tine?

– Nu.

Ea îi aruncă o privire.

– Tatăl tău nu e un om foarte bun, nu?

– Nu, încuviință el scurt.

– Ce-a făcut? întrebă ea, cu voce voit neutră.

Benedict se gândi că ar putea să-i spună acum, când nu era complet ea însăși.

– Ai încercat să o oprești pe Samantha, continuă Penelope, ca să nu ne spună adevărul mie și lui Abby. Ai spus că te așteptai să fii bătut cu cravașa fiindcă ne-ai ajutat. Tu...

– Nu știam exact ce avea să mărturisească Samantha, o întrerupse el. Nu știam că era ceva legat de bani. Credeam – mă temeam că plănuise să fugă cu Sebastian. Dacă tatăl nostru auzea această mărturisire, mă îngrozea gândul la ce urma să-i facă.

Penelope îl privi pieziș, de parcă s-ar fi întrebat dacă exagera sau nu, și Benedict înjură în tăcere. Nu avea cum să mai amâne.

– Mă bănuiești că am fost un prieten oribil, și nu fără motiv. Crezi că i-am întors spatele lui Sebastian ani la rând, și ai dreptate. Dar adevărul complet este că tatăl meu... Se opri, neștiind cum să explice ceva ce nu rostise niciodată în cuvinte.

– Știu că îl disprețuiește pe Sebastian, spuse Penelope. A fost foarte clar.

El zâmbi înverșunat.

– Îl disprețuiește. A ignorat prietenia noastră pe când eram mici – bănuiesc că era ceva prea neînsemnat ca să se îngrijoreze –, dar când domnul Vane a înnebunit, tata și-a pierdut tot respectul și toleranța față de familia Vane. Nebunia pătează sângele, de aceea fiul trebuia evitat și el. Sebastian era plecat atunci în armată. Când bătrânul domn Vane a venit la el, implorându-l să-i cumpere pământurile, tata a fost foarte fericit să-l scape de proprietate.

– Implorându-l? spuse ea, pe un ton ridicat.

El încuviință brusc.

– Pentru o sumă de nimic. Domnul Vane era nebun, Penelope! Arăta ca un sălbatic și vorbea cu oameni care nu erau de față. L-a rugat pe tata să ia pământul.

– Cine ar fi putut profita de un om aflat într-o asemenea stare?

– Un om care nu are milă față de alții. Îi aruncă o privire foarte serioasă, avertizând-o. La asta mă referem. Stratford nu are milă.

Ea se încruntă.

– Dar de ce l-ai apărat atunci când Sebastian a apelat la ajutorul tău?

Asta, realiză el, era adevărata problemă pentru ea. O femeie care sare în ajutorul unui prieten și îi păstrează secretul, chiar

atunci când se întoarce împotriva ei în mod dezastruos, nu putea înțelege de ce acționase el așa.

– Dacă i-aș fi ținut partea lui Sebastian, ce aș fi putut obține? Chiar dacă protestam în fața tatălui meu, nu îi schimbam părerea, și s-ar fi înfuriat și pe mine. Pe de altă parte, faptul că eram de acord cu Sebastian l-ar fi încurajat pe *el* să continue să ceară, și știam că era ceva fără rost. Trebuie să înțelegi, spuse el văzând-o că se încrunta mai tare. Sebastian nu a abordat chestiunea în modul cel mai diplomat cu putință. A venit la noi furios, și asta a înrăutățit lucrurile. Pe tata nu îl poți manevra decât într-un singur fel, și în nici un caz *certându-te* cu el.

– Dar ai fi putut să îi spui lui Sebastian că tu nu erai de acord! exclamă ea. Ai fi putut să-i explici că știai că are dreptate, dar cauza lui era lipsită de speranță...

Benedict încercă să își înăbușe un val de indignare. De ce întreba dacă nu voia să știe adevărul? Dar poate că nu trebuia să fie surprins; cum putea să înțeleagă Penelope cum era Stratford? Tatăl ei avea cu totul altă educație. Thomas Weston cedase atunci când Abigail hotărâse să se mărite cu fiul lefter al unui nebun. Nici una din surorile lui nu ar fi îndrăznit să îi facă contelui o cerere atât de inimaginabilă. Într-adevăr, primul soț pe care și-l alesese Elizabeth fusese respins fiindcă era doar un gentleman, deși provenea dintr-o familie excelentă și avea o avere frumoasă. Ea pledase în fața lui Stratford ca să se răzgândească, cu blândețe, apoi nervoasă, și fusese închisă o săptămână în camera ei, cu pâine și apă. Benedict își amintea totul foarte bine, fiindcă fusese biciuit atunci când îi dusese pe furiș două portocale.

De asta nu povestea nimănui despre familia sa. Nimeni altcineva nu înțelegea și nici nu știa cât de neclintite erau hotărârile contelui și cât de repede îi sărea țandăra. Și, într-adevăr, ce conta asta pentru Penelope? Stratford îl izgonise fiindcă se căsătorise cu o femeie dintr-o familie de rând; ei doi nu aveau nici un motiv să se întâlnească vreodată. Asta nu avea să schimbe părerea lui Stratford – nimic nu o schimba –, și soarta lui Benedict era alături de soția sa. După părerea lui, era spre binele tuturor ca Penelope și Stratford să nu se întâlnească niciodată.

– Poate că aș fi putut, spuse el în cele din urmă, răspunzând întrebării ei despre Sebastian. Poate aș fi putut. Dar nu am făcut-o, și acum nu mai pot schimba nimic.

– Nu ți-a părut rău la vremea aceea? Era prietenul tău, continuă ea, din ce în ce mai agitată. Când avea nevoie să-l sprijini, i-ai spus că tatăl lui era un nebun și merita ceea ce primise. L-ai abandonat!

Dintr-un motiv oarecare, asta îl înfurie. Sebastian Vane avea o soție care să-l apere; de ce trebuia să facă același lucru și soția lui Benedict?

– Eu? El m-a abandonat întâi, ripostă el. El a cumpărat o licență și a plecat cu regimentul său. Eu ce trebuia să fac? Nu se schimbă nimic în trei ani? El nu era același când s-a întors acasă, și nici eu nu mai eram. El nu mi-a cerut niciodată ajutorul, înainte de a veni la Stratford Court. Eu i-aș fi spus să nu vină, dar odată ce o făcuse și îl înfuriase pe tata, da, știam că își pecetluise singur soarta. Ar fi putut – *ar fi putut* – fi posibil să smulgă înapoi pământul de la tatăl meu, cu timpul, cu metodele corecte de convingere, dar după cearta aprinsă pe care au avut-o... Clătină din cap. Tata nu i-ar fi vândut-o înapoi nici pentru toate vestigiile din Roma. Da, am crezut că era mai bine să nu îl mai las pe Sebastian să spere că avea să-și recapete pământul, fiindcă nu mai era nici o speranță.

– Dar el le-a spus oamenilor că Sebastian era hoț, insistă ea, deși mai puțin indignată. Și tu nu ai rostit nici o vorbă de protest...

– Cine m-ar fi crezut? Ea îi lăsase de mult brațul. Acum Benedict rămase în urmă și își ridică mâinile. Dacă m-aș fi dus la Richmond să le spun oamenilor că Sebastian era nevinovat, aș fi spus de fapt că tata era un mincinos – și eu nu aveam nici o dovadă, ține cont. Aș fi primit o bătaie soră cu moartea pentru o asemenea lipsă de respect. Până acum câteva săptămâni, habar nu aveam unde erau banii. Din câte știam eu, Sebastian îi luase. Amenințase să facă ceva de felul acesta, știi; l-am auzit cu urechile mele. A strigat că „Stratford o să plătească" pentru că îl escrocase pe tatăl lui și îl scosese de pe pământul lui. A fost de parcă

i-ar fi aruncat mănușa în față tatălui meu și l-ar fi provocat la duel, Penelope.

Ea făcu ochii mari. Măcar o dată, părea să nu aibă nimic de comentat. El oftă și lăsă brațele în jos.

– Nu am vrut să strig la tine, spuse el obosit. Tu nu-l cunoști pe tata. Și ca să fiu cinstit, sper să nu îl cunoști niciodată.

Penelope continuă să-l privească, nu înfricoșată, dar în mod clar abătută. El se uită peste umăr. Căsuța frumoasă pe care o cumpărase Grey pentru sora lui era vizibilă, dincolo de stradă.

– Aici e casa Samanthei. Să intrăm și să vedem un membru decent al familiei mele.

Capitolul 18

Penelope nu prea avea chef de vizite după această conversație, dar Benedict părea hotărât. Bătu cu ciocănașul și se dădu înapoi, alături de ea. Când făcu asta, totul se schimbă la el. Ea observă fiindcă se uita țintă la el, confuză, furioasă și rănită. Își trase umerii înapoi și își îndreptă spinarea. Toate urmele de tensiune se risipiră și păru la fel de senin și de echilibrat ca regele când ieșea la plimbare.

Penelope era făcută praf. Se certaseră la cuțite, chiar cu câteva minute în urmă. El ridicase vocea și urlase la ea. Acum părea că discuția nu avusese loc niciodată.

– E acasă Lady George? îl întrebă el pe servitorul care deschise ușa.

– Da, milord, spuse omul ținându-le ușa deschisă.

Îi lăsă să aștepte într-un salonaș. Benedict se duse spre fereastră și păru fascinat de ceea ce vedea afară. Penelope se juca absentă cu un nasture de la mănușă, neștiind ce să zică. Poate că era mai bine să păstreze tăcerea; tot ce spunea astăzi părea greșit. Nu o avertizase mama că trebuia să își învingă tendința de a-și da gândurile pe față, și să devină mai conștientă de dorințele celor din jur? Abigail îi spusese că tatăl lui Benedict îl biciuia. Penelope

văzuse cu ochii ei cât de rece și de neîndurător era contele. Părea greu de crezut că cineva l-ar fi ales pe lordul Stratford în locul lui Sebastian, care avea toată bunătatea și blândețea care îi lipseau contelui, dar lordul Stratford era tatăl lui Benedict. Pentru ea era foarte ușor de ales, dar poate că pentru el nu – și ea se gândise prea târziu la asta. Strecură nasturele prin cheotoarea de mătase, apoi îl descheie iar. Ar fi trebuit să intre într-o mănăstire, una care să aibă jurământul tăcerii.

După câteva minute, lacheul se întoarse.

– Milady vă roagă să veniți în sufragerie, milord.

– Aha, pictura murală, murmură Benedict în timp ce îl urmau pe lacheu. Îi oferise din nou brațul, și Penelope, simțindu-se o soție foarte nevrednică, îl acceptase. Dacă voia să prezinte o fațadă de mulțumire conjugală, fie. Samantha mi-a spus că Grey amenința să picteze așa ceva.

– Să picteze?

– E artist; unul destul de bun, din câte am înțeles.

Și așa era. Când ajunseră în sufragerie, fură întâmpinați de o priveliște incredibilă. Un perete fusese văruit în alb, în contrast cu pereții înconjurători, de un roșu somptuos. Un bărbat înalt, cu părul negru în dezordine, era urcat pe o scară și picta o zeiță, al cărei chip semăna izbitor cu Samantha. Doamna în persoană veni spre ei în grabă.

– Ați venit voi la mine, când trebuia să fi venit eu la voi! Îl luă în brațe pe Benedict, care îi întoarse îmbrățișarea, înainte de a se întoarce spre Penelope. Sper că o să mă poți ierta. Eu n-o să-l las niciodată pe Benedict să uite că nu mi-a spus despre propria nuntă!

Penelope zâmbi stânjenită.

– Nu ți-a spus?

Nu așa și-o amintea ea pe Samantha. Cu trei luni în urmă, când se întâlniseră ultima dată, Samantha fusese tăcută și tristă, relatând rolul teribil pe care îl jucase ea în dispariția banilor lui Stratford și ai tatălui lui Sebastian. Acum era o altă femeie, îmbujorată de fericire, cu ochii strălucitori, iar în mișcările ei nu exista nici urmă de rigiditate.

– Nu la timp! strigă Samantha, scuturând brațul lui Benedict. Grey, tu ai știut că Benedict avea să se însoare?

– Nu, spuse bărbatul de pe scară, fără să se întoarcă.

– A fost o treabă foarte restrânsă, și voi erați plecați din oraș, explică Benedict desfăcându-și mâinile. Ce puteam să fac?

Samantha îl privi dezaprobator.

– Puteai să aștepți. Se întoarse din nou spre Penelope. Vă doresc multă fericire. Fratele meu are nevoie de o femeie hotărâtă, și cred că tu ești foarte potrivită pentru el.

– Mulțumesc, spuse Penelope. Sper să fiu.

Asta atrase atenția soțului ei, care o privi cu sprâncenele ridicate. Penelope îl ignoră. Credea oare că o simplă ceartă avea să-i schimbe părerea asupra acestui aspect fundamental?

– Grey, coboară să-ți cunoști cumnata! strigă Samantha. Soțul ei flutură din mână, cu pensula între dinți, și ea oftă. O să stea acolo toată ziua. Mergem în salon? Își trecu brațul pe sub brațul lui Penelope și îi conduse într-un salonaș intim. Povestiți-mi despre nuntă. A fost frumos?

– Da, încântător, spuse Penelope.

– Mă bucur atât de mult, străluci Samantha. V-ați luat deja o casă? E timpul ca Ben să părăsească de-acum cazarma ofițerilor.

– De abia azi-dimineață, îi spuse Benedict. Tocmai acum venim de acolo, de pe Margaret Street.

– Atât de aproape! Trebuie să dăm o petrecere. Elizabeth o să vrea să vină și ea, cu Turley, bineînțeles. O să vrea să vină și sora ta? o întrebă ea pe Penelope. Sper că e bine și ea, și domnul Vane.

Penelope, care se aștepta ca toată familia lui Benedict să evite să vorbească despre familia Vane, fu uluită. Privi spre soțul ei cu un apel mut, dar el nu spuse nimic, păstrându-și expresia politicoasă, plăcută și destul de greu de descifrat.

– Sunt bine amândoi, mulțumesc, murmură ea.

– Mă bucur atât de mult! spuse Samantha cu un zâmbet strălucitor, care se stinse după o clipă. Ce e în neregulă?

– În neregulă! Nimic! spuse ironic fratele ei. Așa îți încolțești toți musafirii? Se uită la Penelope un moment lung, tensionat, apoi explică: I-am povestit despre tata.

– Vai de mine! Samantha își pierdu graiul și se făcu palidă o clipă. El e... a...?

– M-a alungat de acasă, așa că nu e nici o grijă în privința asta. Se sili din nou să zâmbească, strălucitor și încrezător. Presupun că poți porunci să ni se aducă ceva răcoritor, nu, Samantha?

– Bineînțeles. Cu o expresie îngrijorată, trase de clopoțel și ceru servitorului să-i aducă o tavă. Ești teribil de șocată?

Această întrebare, foarte ezitantă, îi fusese adresată lui Penelope.

– Pare foarte exigent, răspunse ea precaută.

Gazda ei fu străbătută de un tremur imperceptibil.

– Da.

Urmă un moment de tăcere stânjenită.

Penelope începu să se supere puțin pe soțul ei. De ce îi vorbise despre tatăl lui chiar în timp ce se îndreptau spre casa surorii lui? Nu bănuise că ea avea să aibă nevoie de timp pentru a absorbi tot ce spusese el? Acum se simțea stânjenită și cu limba legată, și încă îndurerată de simțământul că fusese crudă și nechibzuită. În nici un caz nu voia să spună ceva care să o supere pe Samantha, dar în cazul acesta ce să vorbească?

– Am înțeles că părinții voștri sunt foarte diferiți de ai mei, începu ea, rugându-se să nu înrăutățească lucrurile. În multe, multe feluri. A fost o mare greșeală să presupun că alții mi-ar putea împărtăși sentimentele și percepțiile, și am făcut presupuneri... Dar o să încerc să nu acționez și să nu vorbesc necugetat când o să-i întâlnesc din nou pe lordul Stratford și pe lady Stratford.

Frații schimbară o privire pe care Penelope nu o putu interpreta. Samantha reuși să zâmbească.

– Da, cred că părinții noștri sunt foarte diferiți de domnul și de doamna Weston. Totuși, îmi imaginez că mama a fost încântată să afle că Benedict s-a așezat în cele din urmă la casa lui.

Benedict se relaxă.

– Chiar așa a fost! Ne-a dorit la amândoi multă fericire și m-a implorat să te duc s-o vizitezi, draga mea.

Fiindcă Penelope și-o amintea pe contesă ca pe o femeie rece și distantă, nu se grăbea deloc.

– Ei bine. Samantha se scutură vizibil de tensiune. Trebuie să plănuiesc o petrecere pentru voi. Nu una mare, numai prietenii dragi și familia, ca să celebrăm căsătoria voastră. Spuneți-mi că sunteți de acord. Vă promit că Grey va termina lucrarea lui de pe perete până atunci și nu o să trebuiască să cinăm printre tuburi cu vopsea.

– Ce spui, Penelope? întrebă Benedict. Îi dăm voie?

– Să-mi dai voie! Oh, ce bărbat teribil ești, strigă sora lui. Îmi datorezi asta, Benedict!

Penelope întâlni privirea soțului ei. Zâmbea ironic, după tachinările Samanthei, dar în ochii lui era ceva nesigur. Ce spusese când ajunseseră acolo? „Să mergem să vedem un membru decent al familiei mele." Poate că îi vorbise deliberat despre conte, de parcă ar fi vrut să tempereze relatarea cruzimilor tatălui său cu bunătatea evidentă a surorii lui.

– E foarte generos din partea ta, îi spuse ea Samanthei.

– O să fie plăcerea mea, o asigură Samantha cu înflăcărare. Va fi prima noastră petrecere. Oh, ce amuzant – așteptam de mult să am încă o soră!

– Trebuie să fi fost o surpriză destul de mare s-o afli, spuse sec Penelope.

Gazda ei râse.

– O surpriză foarte plăcută! Îți doresc toată fericirea, Penelope – m-am gândit întotdeauna că Ben o să fie un soț minunat, și sunt atât de fericită că a ales pe cineva la care țin deja.

Penelope zâmbi stânjenită și murmură o vagă mulțumire. Ardea de nerăbdare să afle mai multe despre Samantha și despre toți membrii familiei Lennox. Ce încercase să îi spună Benedict în timp ce se îndreptau spre casa aceasta? Că tatăl lui era un monstru? Ea nu voia să creadă că soțul ei era un mincinos, dar părea greu să împaci diferitele aspecte ale personalității lui. Își abandonase prietenul din loialitate față de tatăl său, dar o avertizase

că acesta nu avea nici un strop de bunătate sau de milă – deci nu era tipul de om care să inspire o loialitate oarbă. Pretinsese că acționase ca să o protejeze pe Samantha, dar sora lui nu fusese bătută, și până la urmă se căsătorise cu un bărbat chipeș care era limpede că o adora – și atunci ce se temuse Benedict că avea să i se întâmple? Fusese un moment în care Samantha păru sincer alarmată auzind numele lordului Stratford, dar apoi și ea, și Benedict continuaseră de parcă nu se întâmplase nimic rău. Chiar acum, Samantha pălăvrăgea despre petrecerea pe care plănuia să o dea, când Penelope nu se putea gândi decât: „În ce fel de familie m-am băgat?"

În următoarele două săptămâni, între ei se instaură un fel de pace. Penelope nu se mai certa cu el; nu-și mai dădea ochii peste cap la orice spunea el. În schimb, deveni mai rezervată și mai dispusă să-i facă pe plac – exact ca soția pe care crezuse odată Benedict că și-ar fi dorit-o –, dar în loc să-l convingă că mariajul lor fusese o idee bună, asta îl enerva. De ce își imaginase el oare că o tovarășă dulce și plăcută ar fi fost de ajuns? În locul ei, el o dorea pe fata cu limba ascuțită, care îl sedusese pe divan, dar fata aceea părea să se fi îndepărtat de el. Asta îl puse în gardă, și rezultatul fu că el și Penelope deveniră aproape doi străini, rotindu-se unul în jurul celuilalt cu o atenție nesigură.

Benedict simți că asta nu era chiar drept. Sperase că avea să îmbunătățească lucrurile între ei dacă ea ar fi aflat în cele din urmă tot adevărul despre povestea lui și a lui Sebastian Vane. Penelope hotărâse în mod evident că el fusese dur și invidios cu Sebastian, care era acum soțul surorii ei Abigail și relatase probabil familiei Weston propria versiune a acestei povești – o versiune din care Benedict nu ieșea bine, evident. Înainte trecuse cu vederea acest lucru, considerând că nu era treaba ei, dar acum știa că era soția lui și merita să cunoască și versiunea lui. Își imaginase ce reacție urma să aibă Penelope când avea să-i spună: uimită, plină de remușcări, foarte îndurerată că îl învinuise pentru toate necazurile din viața lui Sebastian. Probabil că petrecuse cam prea mult timp imaginându-și cum avea să răscumpere observațiile critice din

trecut. În schimb, ea fusese sceptică la început și apoi aproape distantă.

Putea ghici de ce. Penelope nu îl credea sau nu îl înțelegea. Cei mai mulți dintre băieți erau biciuiți din când în când pentru purtările lor rele; cei mai mulți dintre tați așteptau loialitate de la fiii lor. Pentru lumea din afară, lordul Stratford era o persoană inteligentă, civilizată și foarte stăpână pe sine. Era renumit pentru colecția sa de artă și evaluarea impecabilă a statuilor. Poate că era nemilos în afaceri, dar în general era admirat. În public, se aștepta ca soția și copiii săi să fie culmea grației și a farmecului, demni de ilustrul nume de Stratford – și aceștia nu îndrăzneau să acționeze altfel. Benedict se întreba dacă o persoană dintr-o sută ar fi crezut adevărul. Probabil că fusese un prost atunci când sperase că soția lui avea să fie acea persoană.

Totuși, își spuse că asta nu era ceva insurmontabil. Foarte bine, Penelope nu avea nici un interes să se întâlnească cu contele, așa cum nici acesta nu era interesat de ea. Trebuia să considere asta o binecuvântare a cerului și să se mulțumească să nu îi confrunte niciodată. Dacă încerca să îi explice cum era familia lui, o făcea să se îndoiască mai mult, așa că, cu cât îi vorbea mai puțin despre Stratford, cu atât mai bine. Era sigur că acesta nu era un subiect care să-i aducă bucurie.

Se instalaseră în noua lor casă de pe Margaret Street. Pentru o vreme, sperase că asta avea să reînvie sinceritatea care ieșise la iveală în timp ce inspectau locuința. Își amintea destul de limpede că îi promisese să îi arate cum se făcea dragoste la perete, și dorea să își țină această promisiune, dar odată ce în casă exista un dormitor mare, ar fi părut forțat, și nici Penelope nu mai vorbi despre asta. Atâta timp cât continuau să facă dragoste în pat, se gândea el, nu avea de ce să se plângă. În pat, ea nu îl respingea niciodată, dar nu se mai ghemuia în brațele lui după aceea. Începu să-și dorească să nu-i fi cerut niciodată să-l călărească pe divan, fiindcă acum știa ce îi lipsea.

Pe măsură ce zilele treceau într-un mod plicticos și respectabil, situația începu să-l roadă. De fiecare dată când ea încuviința politicos și îl însoțea la o plimbare pe jos sau călare, el se întreba

ce se întâmplase cu spiritul ei de aventură. Ce era cu ea? El nu o lovea niciodată; o trata foarte curtenitor. La început fusese ușurat când ea încetase să mai pună întrebări incomode, dar apoi începu să-i fie dor de certuri... și de împăcările... care urmau.

Când o prinse spionându-l într-o seară în trăsură, cu o expresie sumbră și meditativă, nu mai îndură și o întrebă:

– Ce este?

Penelope clipi. Benedict realiză că vorbise pe un ton cam încordat și încercă să dreagă lucrurile:

– La ce te gândești,draga mea?

Ea se întoarse și privi pe fereastră.

– Nu la mare lucru. Încercam să te descifrez.

El se încordă.

– Ce risipă de timp! Nu sunt o enigmă atât de mare, ca să îți produc atâta consternare.

– Consternare!

Ea se răsuci, și vechiul foc îi aprinse privirea; Benedict fu șocat de fiorul de anticipație din pieptul lui. Dar apoi mânia păli. Ea se întoarse iar spre fereastră.

– Dacă insiști, milord.

El se simți ca un măgar. Fără să se gândească, îi acoperi mâna cu mâna lui.

– Am vorbit fără să mă gândesc. Păreai foarte gravă, și sper că eu nu-ți inspir asemenea sentimente.

Soția lui îl privi cu colțul ochiului, de parcă nu l-ar fi crezut.

– Benedict, începu ea, chiar când trăsura se opri și lacheul sări să deschidă ușa.

– Da? el întinse mâna să oprească servitorul, cu privirea ațintită asupra soției lui.

– Am ajuns, spuse ea, și el nu avu de ales și trebui să coboare și să o urmeze la serată.

Pentru prima dată după mulți ani, fu conștient de faptul că purta o mască în public, care îi ascundea sentimentele. Ca fiu al contelui de Stratford, fusese educat să nu arate niciodată supărare sau teamă; un viconte nu își pierdea cumpătul sau firea în public. Un viconte – moștenitorul unui conte – trebuia să fie mereu

conștient de cei din jurul său, să ofere o imagine bună. Nimeni nu trebuia să creadă că avea o slăbiciune sau o nesiguranță, că era nepregătit sau incapabil în vreo situație. Mulți ani își jucase rolul aproape fără efort. Avea o fire furtunoasă, și oamenilor le plăcea mai mult un tip fermecător, decât unul distant, sau unul care se plângea tot timpul. Lui Benedict îi plăcea să fie apreciat, chiar dacă trebuia să facă un oarecare efort ca să se facă plăcut – și așa făcu și în seara aceea.

La recepție era o societate mai pestriță decât cea cu care era obișnuit. Societatea din Londra se subțiase considerabil odată cu răcirea vremii, dar temerarii care trăiau în oraș tot timpul anului erau hotărâți să se distreze. Petrecerile erau mai restrânse, mulțimile nu mai erau formate din oameni care se cunoșteau atât de bine. Asta nu părea să diminueze interesul lui Penelope; dimpotrivă, îl abandonă în curând ca să danseze, deși numai de două ori cu el.

Benedict nu îi împărtășea înclinația spre activitate. Sorbi un pahar de vin și își privi mohorât soția prinzându-se de mână cu un bărbat pe care nu îl cunoștea și săgetându-l cu zâmbetul ei răutăcios. Nu voia să spună că nu avea încredere în ea. Doar că voia să o vadă fericită în compania lui. Ce aștepta ea de la el?

Partenerul lui Penelope se întoarse în stânga ei, iar mâinile ridicate îi aduseră aproape față în față. Ea purta o rochie acoperită cu broderie aurită și pur și simplu strălucea în lumina lumânărilor. Decolteul îi sublinia încântător pieptul, și fustele se roteau descoperind viziunea ispititoare a gleznelor ei acoperite cu ciorapi de mătase. Sorbi din nou din vin. Penelope ar fi dansat cu el dacă i-ar fi cerut-o – niciodată nu spunea nu –, dar nu s-ar fi uitat la el în felul acesta.

– E foarte frumoasă, spuse o voce feminină din spatele lui.

Benedict privi în stânga și văzu o femeie destul de comună, îmbrăcată în catifea cafenie, care se uita la dansatori. Nu avea idee cine era.

– Vă cer iertare.

– Doamna în rochie de mătase cu broderie aurie. Ai urmărit-o toată seara.

– Da.

Femeia se apropie de el.

– Și ea te-a urmărit pe dumneata, deși presupun că știi asta. E iubita dumitale?

Benedict ar fi plecat, dacă nu ar fi auzit observația interesantă că și Penelope îl urmărise. Împotriva voinței sale, voia să audă mai mult.

– E soția mea.

Doamna îl privi cu șiretenie.

– Și mai bine! Se întoarse din nou spre dansatori. Ați avut o ceartă teribilă, de vă evitați în felul acesta?

– Nu, spuse el sec.

– Nu? Ea păru foarte dezamăgită. Ce păcat! Îmi imaginam toate modurile în care un bărbat și iubita lui – sau chiar soția lui – ar putea drege o ceartă. Poate că petrece prea mult; poate că el are o amantă și ea tocmai a descoperit-o. Poate că...

– Nu a fost nici o ceartă, repetă el încăpățânat. Și toată seara nu cred că s-a uitat de două ori la mine.

– Oh, ba da! Femeia aproape torcea, privindu-l estimativ din cap până-n picioare. Nici nu e de mirare. Ești un bărbat frumos, domnule.

Benedict se holbă la ea șocat, dar curiozitatea învinse.

– Când s-a uitat la mine?

– De fiecare dată când partenerul ei s-a întors în altă parte. O privire rapidă cu colțul ochiului, nimic mai mult. Dar îndrăznesc să spun că știe că vorbești cu mine în momentul acesta.

Benedict întoarse capul să o privească pe Penelope. Atenția ei părea fixată asupra partenerului; își uniră mâinile din nou și trecură ușor în capătul rândului, în timp ce toți ceilalți dansatori băteau din palme. Obrajii ei erau trandafirii și fața luminată de încântare.

– O să mă consideri impertinentă, dar cred că te așteaptă, murmură femeia de lângă el. Încearcă să te facă gelos.

– Gelos!

Era atât de uimit, că uită să se supere. Privi ceafa partenerului lui Penelope. Individul era înalt și bine făcut și părea foarte interesat de Penelope. Ticălosul acela prefăcut și seducător!

– Funcționează? Vocea femeii deveni catifelată și aproape blândă. Dacă da, ar trebui s-o duci acasă și să faci dragoste cu ea sălbatic, nebunește. Asta o să-i arate că nu îți pasă de fapt de amantele dumitale și că nu îți pasă cât a dat pe rochia aceea, fiindcă te-a făcut să dorești să i-o sfâșii. După asta tânjește orice femeie, știi, măcar din când în când. După un bărbat înnebunit de pasiune pentru ei.

Gândul acesta îi făcu sângele să fiarbă în vine.

– Nu am o amantă, ripostă el, și nu am idee cât a costat rochia aceea.

– Cu atât mai bine. Femeia se apropie mai mult, și fără să se gândească el înclină capul. Pare o tânără pasională... Sper că ești în stare să îi îndeplinești fanteziile. Siluiește-o, omule bun!

– Doamnă, se dădu el înapoi. Ce tupeu!

Zâmbetul ei deveni puțin caustic.

– Fiindcă văd ce își dorește o femeie? Foarte bine. Continuă-ți meditația. Du-te acasă cu ea într-o tăcere arogantă și privește țintă tavanul toată noaptea de frustrare, fiindcă am rostit adevăruri lipsite de delicatețe. Ea ridică din umeri. Fii ca orice alt bărbat încuiat din Anglia și nu te mira când o să-și ia un amant.

Benedict simți cum îi fierbea tot sângele de frustrare și dorință în timp ce ea vorbea, și fiecare cuvânt era ascuțit ca un pumnal. La naiba, el nu dorea ca Penelope să își ia un amant. Nici una dintre viziunile lui despre căsătorie nu inclusese asta, nici chiar înainte de a se căsători cu o obrăznicătură spirituală și vioaie care părea să îl perpelească la căldura propriei dorințe.

– Viața mea particulară nu e treaba dumitale, spuse el rece.

Nu primi nici un răspuns. Când întoarse capul și privi, doamna în catifea cafenie dispăruse. Se încruntă și se uită prin încăpere, dar nu văzu nici urmă de ea. Cine naiba era și de ce Dumnezeu hoinărea printr-o sală publică de bal, oferind sfaturi nedorite și tulburătoare? Cine se credea ea?

Îi trecu prin minte un gând. Putea fi oare...? De data asta o căută cu interes. Își forță memoria, încercând să-și amintească înfățișarea ei cu exactitudine. Păr întunecat, deși nu prea întunecat. Trăsături greu de definit, atât de obișnuite, că i-ar fi fost greu

să le descrie. Rochia ei era simplă, nici luxoasă, nici jerpelită. Dar era singura femeie atât de curajoasă din Londra, și dacă tocmai îl sfătuise în privința căsătoriei lui...

Păși spre dansatori aproape înainte de a se termina melodia. Penelope îi mulțumea încă partenerului ei, când el o luă de mână.

– Ia-ți rămas-bun, murmură el la urechea ei. Plecăm acasă.

Ea rămase cu gura căscată de uimire.

– Nu e deloc târziu!

Benedict se aplecă mai aproape, apăsându-și obrazul de tâmpla ei.

– Nu am spus că mergem acasă să dormim, șopti și își trecu limba peste lobul urechii ei.

Penelope tresări. Culoarea îi inundă fața. Se întoarse spre partener și îi oferi un zâmbet strălucitor.

– A fost o mare plăcere să dansez cu dumneata, domnule Greene, dar eu și soțul meu trebuie să ne întoarcem acasă. Noapte bună.

În trăsură, el se așeză cu spatele la vizitiu, ca să o poată privi mai bine. Penelope își lăsă marginile mantiei deschise și își încrucișă picioarele, lăsându-și papucii să alunece pe curba pulpelor lui.

– De ce a trebuit să plecăm cu o asemenea grabă, Lord Atherton?

La naiba cu femeia aceea misterioasă! Sau poate fie binecuvântată. Benedict era atât de chinuit de dorință pentru soția lui, voind ca ea să-l dorească, voind ca ea *să-l placă*, încât nu se putea gândi la nici un mod politicos sau elegant de a i-o spune.

– Am nevoie să fac dragoste cu tine.

Ochii lui Penelope scânteiară.

– Acum?

– Da, însă o să trebuiască să așteptăm până ajungem acasă.

Ochii ei zburară dintr-o parte în alta, măsurând trăsura.

– De ce?

Zâmbetul lui deveni sălbatic și flămând.

– Fiindcă o să-mi trebuiască mult mai mult decât scurtul drum spre casă.

Penelope se mulțumi să ridice din sprâncene și să-i ofere zâmbetul ei familiar, sfios, care înteți fiorii de dorință nebună.

Când ajunseră acasă, se dezbrăcă de cămașă și pantaloni, apoi concedie valetul. Prin ușă auzea murmurul vocii lui Penelope, care vorbea cu camerista ei. Benedict măsura neobosit camera. Se simțea plin de viață și alert, încordat ca un soldat care patrulează la linia frontului. „Siluiește-o", îi șopti vocea necunoscută a femeii în ureche. El se opri la biroul de scris de lângă fereastră și îl deschise dintr-un impuls. Sigur că acolo era vreun număr din revista aceea păcătoasă și minunată. O deschise și începu s-o citească. Trebuie să fi fost favorita lui Penelope, dacă o lăsase la îndemână.

Și nu era de mirare. Dumnezeule mare!

Lady Constance – dacă ea fusese doamna în catifea cafenie – avea dreptate. Trebuia într-adevăr să își siluiască soția.

Capitolul 19

Doar printr-un mare act de voință reuși Penelope să nu își sfâșie rochia și să nu intre goală în dormitor.

Lizzie pălăvrăgea în timp ce o dezbrăca de frumoasa rochie aurie, cea care costase o avere și pe care Penelope o purtase frustrată în seara aceea. Nu crezuse că broderia avea să îl orbească pe Benedict, dar sperase că decolteul adânc și generos avea să-i atragă atenția. Săptămâni la rând, se retrăsese în sine într-un mod atât de enigmatic, încât îi venise să-și ia lumea în cap. Nu putea să se plângă de purtarea lui; o ducea la petreceri, dansa cu ea, făcea dragoste cu ea, cina cu ea. Chiar vorbea despre orice subiect, în afară de cel care părea să atârne asupra lor ca un nor întunecat. Era un nor mic, așa cum se întâmplă de obicei, dar era acolo, și Penelope nu îl putea uita niciodată. Trecuse de două ori pe la Samantha și de fiecare dată cumnata ei menținuse cu hotărâre un ton vesel, de parcă ar fi avut aceleași scrupule ca și Benedict, și nu ar fi vrut să discute despre familia lor.

O vreme, Penelope încercase să se convingă că asta nu conta. Nu era treaba ei dacă acest conte de Stratford era un tată groaznic sau dacă nu voia să o vadă niciodată. Ea nu voia să deschidă răni vechi, întrebând despre asta. Dar în străfundul minții ei rămânea ideea că Benedict nu îi spusese ceva, ceva care jucase un rol vital în viața lui, și ea nu putea ignora durerea pe care i-o producea faptul că el nu-i spunea. Imaginația ei vie nu o ajutase, deși era în stare să-și închipuie o grămadă de terori și orori care trebuie să-l fi asediat în copilărie. Era sigură că adevărul nu putea fi atât de rău... Și totuși, el nu îi povestea și se purta de parcă ea n-ar fi avut nevoie să știe. Poate că nu era o *nevoie* reală, dar murea de o curiozitate plină de teamă. Mai devreme sau mai târziu avea să iasă la iveală, așa cum se întâmplă cu toate secretele teribile, și ea prefera să afle acum și să fie pregătită pentru asta.

Însă cel mai trist și mai trist lucru era că el ridicase un zid între ei doi. Ea îl simțea precaut, atent chiar și atunci când erau singuri în pat. Nu mai exista nimic din căldura și apropierea care îi învăluiseră în noaptea de după nuntă, când el o ținuse în brațe și o sărutase cu atâta afecțiune. Acestea se terminaseră atunci când o acuzase că îl sedusese pe divan pentru bani, dar în acele câteva momente prețioase ea credea că îl avusese pe adevăratul Benedict, fără garda ridicată și fără nici un plan în minte.

Dar poate că seara de acum avea să schimbe asta. De cum se văzu în cămașa de noapte, Penelope o trimise pe Lizzie la culcare și se strecură în dormitor.

Soțul ei stătea la birou, cu ceva în mână. Ridică privirea când o auzi intrând, și ea simți fluturi în stomac când îi văzu focul din ochi. Apoi își dădu seama ce ținea în mână, și un val de căldură o străbătu.

– Îți place numărul acesta, nu?

Penelope își strânse genunchii, amintindu-și fiecare detaliu picant din povestirea păcătoasă.

– Da.

Benedict răsfoi paginile, apoi le lăsă să cadă pe birou.

– Dă-ți jos cămașa de noapte.

Ea clipi, dar ridică mâinile și începu să descheie un nasture după altul până când cămașa se deschise până la pântec. Ochii lui urmăreau fiecare mișcare a mâinilor ei; chiar și în penumbra din încăpere, vedea că fața lui era încordată de dorință. Curajoasă, Penelope își trecu degetele peste clavicule, dezbrăcându-și cămașa de pe umeri și lăsând-o să cadă pe dușumea. El scoase un sunet înăbușit, dar nu se mișcă.

– Și acum? întrebă ea, văzând că nu spunea nimic.

El trase cu greu aer în piept.

– Acum dezbracă-mă pe mine.

Ea nu umblase niciodată goală, dar se plimbă prin cameră la fel de nebunatică precum Lady Constance. Privirea soțului ei o fixa cu fascinație flămândă, iar ea nu se simțise niciodată mai frumoasă, mai puternică. Pierduse din vedere tot ce era rău sau ce lipsea în căsnicia ei. Acesta fusese modul în care se uitase la ea atunci când se răschirase în fața lui și îi mângâiase penisul cu mâinile, înainte ca el s-o învețe cum să-l călărească. Penelope era pregătită pentru orice s-ar fi putut întâmpla din nou – doar că intenționa ca de data asta lucrurile să se sfârșească mai bine.

El își desfăcuse deja lavaliera și o trăsese jos, dar ea îi descheie pe îndelete nasturii de la gulerul cămășii. Pielea lui era pârjolitor de fierbinte sub cămașă, când îi trase bretelele de pe umeri, iar când îi scoase cămașa din pantaloni, simți cum îi bubuia inima. Dar el nu se mișcă, doar își înclină fruntea când ea îi trase cămașa peste umeri.

Penelope îi atinse pantalonii între picioare, întinși de erecția lui evidentă.

– Până jos, milord? șopti ea.

El încleștă din dinți și încuviință o singură dată. Un fior de excitare o străbătu mai tare, când el îi cuprinse sânul cu o mână, în timp ce ea continua să lucreze cu nasturii.

– Încercai să mă faci gelos atunci când ai dansat cu alți bărbați în seara asta?

Penelope îl privi printre gene.

– Ai fost gelos?

Ea îl văzuse privind-o cu o expresie întunecată și împietrită, dar până în ultimul moment, când aproape o târâse de pe ringul de dans, acțiunile ei nu păruseră să-l afecteze prea mult.

– Da. Degetul lui mare și degetul arătător se curbară în jurul sânului și îi strânseră ferm sfârcul. Sunt gelos întotdeauna când îi zâmbești altui bărbat.

– Întotdeauna? Se miră ea.

Nasturii se terminaseră; își trecu mâinile peste șoldurile lui pe sub pantaloni, îndepărtându-i și lovindu-l peste fund. Asta îl făcu să se lipească cu pieptul de pieptul ei, și ea își dădu capul pe spate ca să îl privească în față.

– Ce ai de gând să faci în privința asta?

Ochii lui se întunecară, apoi un zâmbet seducător îi curbă buzele.

– O să fac dragoste cu tine până când o să-mi pun pecetea pe pielea ta și nu o să vrei niciodată să te atingă alt bărbat. Te doresc cât zece bărbați.

– Chiar așa? Ea îi dădu jos pantalonii și trase de șnurul chiloților până îl simți că slăbește. Zece bărbați?

El își dădu jos ce mai rămăsese din îmbrăcăminte, fără să se forțeze să își ascundă erecția proeminentă.

– Întinde mâinile!

Intrigată, Penelope îl ascultă. El se întinse și scoase ceva din biroul din spatele lui, înfășurându-i încheieturile și legându-le împreună. Inima îi tresări privindu-l cum răsucea panglica stacojie iar și iar, legându-i apoi mâinile ca să le țină strânse.

– Du-te în pat!

Ea se duse, cu sângele vuindu-i în urechi. La pat se opri; era un pat înalt, și cu mâinile legate era greu să se urce. Dar mâinile lui Benedict erau în jurul mijlocului ei. El o ridică, ținând-o la piept un moment, înainte de a o lăsa pe saltea. Ea începu să se târască de-a bușilea, dar el trase capătul panglicii peste speteaza patului și o opri. Penelope uită să respire în timp ce el trăgea în sus, până ajunse cu amândouă mâinile ridicate spre tavan. O lăsă puțin să atingă patul cu genunchii, apoi legă panglica, fixând-o acolo.

Ea rămase perfect nemișcată, cu excepția pulsului care îi zvâcnea nebunește. O vază din argint era așezată pe masa din fața ei, și își văzu imaginea în ea. Și apoi îl văzu pe Benedict, mai întunecat și mai mare, în spatele ei.

Mâinile lui îi mângâiară talia.

– Nu am vrut niciodată să te doresc, șopti el lângă urechea ei în timp ce mâinile lui o dezmierdau leneș. Am știut că avea să fie ca o boală din care n-am să-mi pot reveni.

O atinse pe coate, trecu peste vârfurile degetelor și peste unghii, și coborî încet în zona sensibilă de sub braț, peste umeri, în jurul pieptului. Penelope se contorsiona și se răsucea, șocată de senzație.

– Și am avut dreptate. Mâinile lui deveniră din nou blânde, unduindu-se peste pântecul ei și pe șolduri. Se apropie, și ea îi simți erecția înghiontind-o între coapse. Fără nici un cuvânt, își îndoi spatele, și el se trase înapoi și împinse iar, iar carnea lui rigidă lunecă peste miezul ei feminin. Ești o fierbințeală în sângele meu, filonul nebuniei mele. Mă orbești, mă încânți, mă înfurii, și eu nu pot decât să te doresc și mai mult. Încet, aproape accidental, degetele lui coborâră, trecând prin cârlionții deja umezi. Și vreau ca tu să mă dorești în același fel, zise el și își înfășură o buclă pe degete, iar Penelope făcu ochii mari.

– Este... este un început bun, reuși ea să bolborosească.

– Dar numai un început. Mâna lui se retrase dintre picioarele ei, lăsând-o să tremure de dorință contrariată. Cum se înrobește o femeie? Lanțurile sunt inutile. Singurul mod de a îi reține atenția este să o saturi – să îi îndeplinești cele mai întunecate dorințe – să o lași fascinată și dornică de mai mult, așa cum sunt și eu.

Ea nu era sătulă, nici pe departe.

– Te vreau.

Un râs înăbușit îi arse urechile.

– Îmi dau seama. Din nou, degetele lui se strecurară între picioarele ei, într-o mângâiere fulgerătoare care o făcu să se smucească din legături și să scâncească. Dar aceasta nu e o aventură de dragoste obișnuită. Suntem legați până când moartea ne va despărți și nu avem pentru ce să ne grăbim să ajungem la orgasm.

Ea înăbuși o rugăciune pentru un orgasm grăbit. Chiar dacă o surprindea, jocul acesta o subjuga. Ce avea să facă? Era întunecat și aproape intimidant acum, trecându-și mâinile peste trupul ei de parcă ar fi căutat punctul cel mai sensibil. Era Benedict, și în același timp nu semăna cu el, și Penelope nu mai putea să-l vadă bine din pricina dorinței pe care i-o inspira.

Își spuse că el plănuia probabil ceva, fiindcă nu își arăta niciodată adevărata față înaintea lumii. Orice ar fi jucat acum – și la orice s-ar fi referit atunci când spusese că era orbit și încântat de ea – era sigură de două lucruri: în primul rând că el era la fel de excitat ca ea și în al doilea rând că găsise marea ei slăbiciune și acum o exploata nemilos. Deși era legată, întinsă și expusă, incapabilă să scape sau să-i întoarcă atingerile senzuale, nu fusese mai excitată în viața ei. Dacă așa aveau să fie de acum lucrurile între ei, nu avea să se mai uite niciodată la alt bărbat.

– Desfă genunchii, murmură el, strecurându-și mâinile între coapsele ei și ajutând-o să facă ceea ce îi poruncise. Apleacă-te în față.

Se aplecă și o durură umerii, iar el se întinse și slăbi nodul, dăruindu-i câțiva centimetri în plus. De abia reuși să ofteze de ușurare – din pricina umerilor – când el își strecură cealaltă mână în partea din spate a coapselor, îngropându-se între pliurile intime de acolo și începând să o mângâie, mai îndrăzneț și mai puternic decât înainte.

Fu ca o străfulgerare. Pe pielea ei începură să scapere scântei. Senzațiile amenințau să o potopească, să o înece, și de abia își mai auzea vocea stimulându-l și răspunsurile lui guturale. Bara de deasupra patului trosnea în timp ce trupul ei se unduia, aproape independent de voința ei. Benedict își trecu o mână peste spatele ei, și ea aproape suspină de plăcere.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou mijlocul, apăsând în jos. Ea se arcui, ținându-și respirația în timp ce el își apuca penisul în mână și îi freca vârful bont de ea, în locul în care degetele lui o chinuiseră cu câteva clipe în urmă. Se mișca înainte și înapoi, lunecând peste carnea ei lucioasă până când tremură de dorință.

– Te doresc, repetă ea cu voce tremurătoare.

– Chiar?

El intră adânc în ea. Penelope se cutremură. El se trase înapoi.

– Da, gemu ea în timp ce el continua să atingă punctul acela brut, delicat.

– Cu disperare? spuse el lunecând adânc din nou.

– Nebunește, spuse ea înăbușit.

El o mai pătrunse un minut, apoi o prinse de șolduri.

– Atunci suntem la fel.

Și de data asta, când intră în ea, fu numai începutul. Împingea prelung, puternic și răutăcios de profund. Îi ținea șoldurile, controlând ritmul și refuzându-i călăreala rapidă pe care o voia ea.

Lacrimile începură să îi alunece pe obraji; simțea că se sufocă. Totul era înfrânt în ea, aspru și strâmt și fierbinte, pe măsură ce el o pătrundea tot mai imperios. Apoi, dintr-odată, el se opri, lăsând-o pe marginea prăpastiei. O prinse cu o mână de un șold cu atâta putere, încât degetele îi tremurau. Cu mâna cealaltă se întinse și o atinse între picioare, iar atingerea aceea delicată declanșă arcul capcanei. Penelope icni, apoi se cutremură în timp ce o inunda eliberarea. Urmând ritmul trupului ei, Benedict împinse iar și iar, aspru și sigur, respirând cu un mormăit sălbatic pe umărul ei, până își plecă fruntea pe spatele ei și mârâi în extaz.

Ea crezu că nu avea să se mai miște niciodată. Vag, își dădu seama că brațele îi amorțiseră, dar nu-i păsa. Și-ar fi dorit să fie totdeauna așa.

El se întinse să o dezlege, apoi ezită. Blând, reverențios, mâinile lui îi mângâiară din nou tot trupul.

– Ești atât de frumoasă, șopti el, aproape melancolic. Atât de deschisă și sinceră. Îi cuprinse mijlocul cu un braț și îi atinse umărul cu fruntea. Vreau să te fac fericită.

Dezlegă nodul și o prinse în timp ce ea se prăbușea.

Ea întoarse capul și își sprijini obrazul de tâmpla lui.

– Eu vreau să fim fericiți amândoi. Doar... doar că simt că nu ne înțelegem unul pe celălalt.

El râse cu tristețe.

– Mă tem că nu. Dar nu știu cum să repar asta.

Penelope simțea că ia foc. Fără îndoială că plăcerea care mai zăbovea încă în venele ei o făcea temerară, dar ignoră vocea slabă care îi șoptise la ureche în ultimele săptămâni, semănând îndoieli insidioase legate de el și de viitorul lor împreună.

– Vorbește cu mine, pur și simplu, spuse ea tandru. Vreau să te cunosc, și să mă cunoști și tu pe mine. Nu doar despre ce covor să punem în salon, ci despre ce simți cu adevărat. Între noi nu trebuie să existe secrete, nici rușine. Îți garantez că am destule greșeli ca să le contrabalansez pe ale tale, și dacă nu-ți pot mărturisi ție gândurile cele mai întunecate și mai profunde, atunci cui să le mărturisesc?

Benedict nu răspunse pe moment. Ea îi simți răsuflarea pe piele și se întrebă din nou dacă spusese ceva greșit. Poate că el nu voia o căsătorie de acest fel; poate că voia prea mult să își păstreze propriile secrete.

– Dacă simți altfel, aș vrea doar să îmi spui, continuă ea. Mai bine să scoată la iveală totul acum, cât se mai simțea încă îndrăzneață și temerară. Am încercat să respect modelul de discreție și politețe pe care tu pari să-l îmbrățișezi, dar eu nu-l pot păstra. Nu vreau să cer ceva ce nu ești dispus să-mi dai, dar...

El o apăsă.

– Să nu îmi spui acum că o să te întorci spre altcineva. Nu vreau asta.

– Nici eu, șopti ea. Dar mă ucide să văd că trăim ca niște străini.

– Străini!

Penelope se răsuci până ajunse cu fața la el.

– Nu asta suntem? În afară de asta, vreau să spun.

– Asta? spuse el prinzându-i fața între palme. Te referi la pasiunea pe care o simțim unul față de celălalt.

– Aș vrea doar să fie mereu așa între noi, spuse ea.

Expresia lui se schimbă. O clipă se mulțumi să se uite la ea, cu o privire profundă și cercetătoare.

– Așa...

Ea roși.

– Ei bine – vreau să spun fără nici un baraj. Asta – asta a fost atât de excitant, de impetuos și de nestăpânit! Nu ne-am gândit nici la ce se cuvine, nici la demnitate. Râse nesigură. Cel puțin eu nu m-am gândit.

El zâmbi la rândul lui.

– Nici eu. Ezită, apoi o așeză înapoi pe pat și se lăsă deasupra ei. Cu blândețe, îi desfăcu panglica de la încheieturi. Nu pot schimba ce i-am făcut lui Sebastian.

Penelope clipi. Credea că ea îl învinuia de asta?

– Știu. El te-a iertat, așa că trebuie s-o fac și eu.

Benedict ridică fruntea.

– Trebuie?

– Bineînțeles. Ea urmări cu un deget linia claviculei lui. Sora mea mi-a poruncit s-o fac, dar eu aș fi făcut-o oricum. După cum ai spus, nu se mai poate repara, și e o nebunie să lași trecutul să ruineze viitorul.

– Atunci ce a cauzat distanța dintre noi? întrebă el încet. Au fost părinții mei?

– Nu. Îi atinse buza de jos. Aș vrea să știu ce te-a făcut omul care ești, dar dacă nu vrei să îi vezi sau să vorbești despre ei, pot să accept asta. Înțeleg că ei nu sunt deloc ca părinții mei, și îți mărturisesc că tatăl tău e ultimul om cu care aș vrea să cinez.

Pentru o clipă, privirea lui se adumbri.

– Tata... nu cred că vom cina vreodată cu el, și asta îmi convine. Nu ți-ar plăcea.

Ea simțise deja asta, destul de puternic.

– Atunci e izgonit din căsnicia noastră.

O licărire de surprindere îi lumină fața, înainte de a o săruta.

– Așa e. Datoria mea – viața mea – e cu tine acum. Ezită. Aș vrea să știi ce fel de om sunt.

– Nu ai putea fi așa tot timpul? spuse ea cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

– Ba da, dragă, sigur că pot.

– Pot să te întreb... Ea ezită. Ce te-a inspirat în seara asta? Decolteul de la rochia mea? Sau ai fost gelos pe domnul Greene?

– Cauți complimente? rânji el. Îmi place foarte mult decolteul de la rochia aceea. Și domnul Greene ar face bine să păstreze distanța. Apoi chicoti. Dar dacă trebuie să știi, am fost sfătuit de cineva să te duc acasă și să te siluiesc așa cum îți doreai să fii siluită.

– Sfătuit!

– De o femeie pe care nu am mai întâlnit-o niciodată. Zâmbi din nou, văzându-i expresia uimită. Dar al cărei nume, bănuiesc, îl cunoaștem amândoi. Era curajoasă, cu un ochi la dansatori, și conversația ei a fost foarte îndrăzneață și sugestivă. A spus că tu mă chinuiai, încercând să mă provoci, și că cea mai indicată manevră din partea mea ar fi să fac dragoste cu tine disperat și pasional.

Penelope se încruntă gândindu-se, apoi rămase cu gura căscată, neîncrezătoare.

– Lady Constance?

El ridică din umeri.

– Poate.

Ea îl prinse de umeri.

– Cum arată? Unde s-a dus? Ce lovitură ar fi s-o recunoști! Știai că s-a pus un premiu pe capul ei? Oh, nu a menționat cumva când va apărea următoarea povestire?

– Nu, la toate întrebările. Era cea mai comună femeie pe care am întâlnit-o vreodată, și s-a amestecat în mulțime înainte de a-i putea cere programul publicării povestirilor. Se întoarse pe o parte și o trase spre el. Prefer să mă gândesc la tine, nu la ea.

– Așa și trebuie. Penelope se undui puțin mai aproape. Dar aș vrea să-i mulțumesc, totuși.

Capitolul 20

Seara petrecerii sosi, răcoroasă și senină. Samantha îi întâmpină călduros.

– Sper că veți fi mulțumiți, spuse ea, conducându-i spre sufragerie. M-am gândit că ar fi frumos să primesc musafirii în grădină, fiindcă vremea e atât de plăcută. Grey m-a luat peste picior, spunându-mi că invitam ploaia, dar slavă Domnului că s-a înșelat. Deschise ușile franțuzești dinspre grădină. Dar, dacă nu sunteți de acord, putem foarte bine să rămânem în casă.

Benedict aruncă o privire spre Penelope. Cu siguranță, asta avea să o liniștească în privința Samanthei. Sora lui preschimbase grădina într-un tărâm fermecat. Felinare licăreau în pomi și lămpașe străluceau de-a lungul cărării care încercuia mica fântână arteziană. Serpentine de mătase fluturau în briza ușoară, și, mulțumită zidurilor înalte, grădina era surprinzător de caldă. Și, desigur, pe chipul lui Penelope se citea o încântare uimită. Privi spre Samantha.

– E minunat!

Gazda lor radia.

– Oh, mă bucur atât de mult că ești de acord! A fost atât de amuzant să decorăm – Grey voia să picteze pești în fântână, dar nu a fost timp. E prima mea petrecere și vreau să iasă bine.

– Cred că vei lansa o modă.

Samantha râse.

– Ce minunat ar fi!

Se scuză și se duse să răspundă la întrebarea presantă a unui servitor, iar Benedict îi oferi brațul soției sale.

– Ți-am spus că Samantha o să fie încântată de căsătoria noastră.

– Ar fi fost nepoliticos din partea ei să acționeze altfel.

– Nu e doar politicoasă, spuse el încet. Sper că știi asta.

Ea rămase tăcută un moment.

– Mă bucur foarte mult s-o aud. Mi-a plăcut întotdeauna de Samantha și mi-a părut foarte rău când... Ei bine, vara trecută.

– Toate astea s-au terminat, spuse el ferm. Trecutul e terminat și dat la o parte.

Ea păru recunoscătoare.

– Slavă Domnului!

Musafirii începură să sosească în curând. Unul dintre frații lui Grey cu soția, un cuplu amabil, cumsecade. Alt cuplu, prieteni buni cu Samantha, Lord Roxbury cu soția. Un vecin, domnul Wayles-Faire, care era artist, și sora lui, care îi ținea casa. Abigail și Sebastian nu putuseră să vină, până la urmă; nici Elizabeth și nici lordul Turley, dar Samantha primise felicitările lor și îi invitase să o viziteze cât de curând posibil. Toată lumea era prietenoasă și caldă. Benedict fu mulțumit și surprins să vadă că sora lui avea un asemenea cerc de prieteni și foarte impresionat de faptul că organizase o asemenea seară pentru el și Penelope.

Se plimbară agale prin grădină, pălăvrăgind. Era o seară magnifică, și mai multe doamne renunțaseră la șal în căldura retrasă a grădinii. Din când în când, cineva scotea o exclamație descoperind o nouă figură pictată într-un loc ascuns, făcând-o pe Samantha să strige uimită și să se grăbească să o vadă. Rânjetul satisfăcut al lui Grey era din ce în ce mai larg, auzind-o cum râdea de șopârla pictată pe o bancă de piatră sau de broasca pictată pe ghizdelele fântânii.

– Ce nebunatic ești! își mustră Samantha soțul, cu un zâmbet afectuos.

– Din cea mai bună speță! Penelope voia să vadă fiecare mică bijuterie, și toți patru se adunaseră în jurul imaginii unui colibri, pictat pe zidul de cărămidă care străjuia trandafirii. Ce fantezie! Ce-am trecut cu vederea?

Grey se mulțumi să-i facă cu ochiul. Samantha icni.

– Oh, mai sunt? Unde?

– Trebuie să le cauți, îi spuse el. Înăuntrul casei și afară.

– Înăuntrul casei? Samantha se întoarse spre Penelope, cu ochii strălucitori. Trebuie să căutăm de sus până jos!

Râdeau încă, atunci când apăru majordomul în ușa sufrageriei, foarte stânjenit. Ezită, și privirea lui căută prin grădină până îi găsi. Atunci aproape că alergă spre Grey.

– Milord, murmură el, și șopti restul mesajului la urechea stăpânului său.

Ochii lui Grey se îngustară. Se înclină politicos și se întoarse să-l urmeze pe majordom în casă, dar soția lui îi puse o mână pe braț și îl opri.

– Ce este?

El privi spre Benedict, apoi se aplecă și îi spuse, prea încet ca să mai audă cineva. Samantha era deja cu fața spre el, așa că Benedict văzu bine cum fața surorii lui devenea cenușie.

– Tata e aici? șopti ea, aproape amorțită.

Benedict simți același fior de alarmă. Instinctiv, o prinse pe Penelope de mână și o trase lângă el.

– De ce?

– Nu știu! Samantha privi îngrijorată spre soțul ei. Ce trebuie să facem?

– Invită-l să te viziteze altă dată, sugeră Penelope după un moment de tăcere înghețată.

– Ce idee strălucită! Subscriu.

Grey nu mai arăta jovial, nici mulțumit.

– Oh, nu, nu am putea îndrăzni!

– Eu aș putea, mormăi Grey. Ce spui, Atherton?

Acesta simți greutatea a trei perechi de ochi; ochii surorii lui, neliniștiți; privirea echilibrată a cumnatului său și privirea atentă și curioasă a soției lui. De ce naiba era Stratford acolo? Nu fusese invitat. De-abia îl cunoștea pe Grey și îl izgonise pe Benedict, nedorind să-l mai vadă. Orice l-ar fi adus în oraș și în casa aceasta nu putea fi nimic bun. În seara asta, când el și Penelope se înțelegeau atât de bine, când Samantha era atât de fericită, contele era ultima persoană pe care voia s-o vadă.

– Întoarce-l din drum, spuse el încet.

Grey îl bătu pe umăr.

– Excelentă decizie. Crawley, spune-i Domniei Sale că suntem ocupați, și cere-i să ne viziteze altă dată... începu el să-i spună majordomului.

– Prea târziu, șopti Samantha, care era cu fața spre casă.

Ca un singur om, toți se întoarseră spre casă. În ușa luminată stătea contele de Stratford, întunecat și fioros ca spectrul morții. De parcă ar fi așteptat atenția lor, coborî treptele și se îndreptă

spre ei, cu privirea fixă. Ceilalți musafiri se retraseră din calea lui de parcă ar fi simțit un curent glacial, și bâzâitul conversației scăzu audibil.

Grey murmură ceva spre majordom, care plecă în grabă, și făcu un pas înainte în timp ce Stratford ajungea lângă ei.

– Bună seara, domnule, spuse el cu o plecăciune.

Stratford de abia se uită la el.

– Chiar așa.

Samantha își umezi buzele și păși alături de soțul ei, care o cuprinse imediat cu brațul.

– Bună seara, tată. Făcu o reverență. Nu știam că ești în oraș.

– De abia am sosit. Privi spre felinare, spre serpentine și spre musafirii acum tăcuți. Cred că nu deranjez.

– Evident că nu, spuse Grey pe un ton egal. Suntem încântați să vă avem printre noi.

– Ce amuzant! Stratford își întoarse ochii adânciți în orbite spre Benedict. Sărbătoriți ceva special?

– Într-adevăr, spuse Samantha, începând să-și recapete stăpânirea de sine, deși nu lăsă brațul soțului ei. Căsătoria fratelui meu. Sunt încântată să am încă o soră, și dorim să le urăm fericire lui Benedict și miresei sale.

– Într-adevăr, repetă contele. În sfârșit, se întoarse spre Penelope, inspectând-o de sus până jos cu o privire arzătoare. Mireasa e aici, presupun.

Benedict se simți de parcă ar fi fost pălmuit. Samantha icni încet, și fața lui Grey se întunecă. Penelope zâmbi strălucitor, de parcă ar fi primit un compliment încântător de la conte și schiță o reverență grațioasă.

– Mulțumesc, milord. Sunt foarte onorată să primesc binecuvântarea dumneavoastră în căsnicie.

Maxilarul lui Stratford se încleștă. Benedict era sfâșiat între dorința de a aplauda răspunsul soției lui și impulsul de a o trage deoparte înainte ca tatăl lui s-o mustre pentru impertinență.

– Nu credeam că trebuia să fac atâta drum ca s-o ofer.

Penelope încuviință plină de simpatie.

– Ne pare rău că nu ați fost prezent la nuntă nici dumneavoastră, nici Lady Stratford. Sper să o cunosc în curând.

Samantha se zgâia la Penelope cu respect uimit, iar Grey o privea de-a dreptul aprobator. Departe de a fi înspăimântată sau amuțită de prezența contelui, Penelope părea mai neînfricată ca niciodată. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era foarte adevărat, de o politețe perfectă și absolut garantat să-l înfurie pe Stratford. El prefera oamenii respectuoși și prevenitori, iar Penelope tocmai mărturisise unei grădini pline de oaspeți că Stratford nu fusese de acord cu nunta propriului fiu. Benedict se gândea să aștepte următoarea replică a contelui, dar adunarea oaspeților în expectativă îl descurajă. Cel puțin în public, prefera să păstreze o oarecare politețe.

– Mama te-a însoțit în oraș, tată?

Stratford o privi pe Penelope cu o expresie curioasă. Benedict studia de mult expresiile tatălui său, deprins cu orice indiciu al stărilor lui, și totuși habar nu avea ce însemna asta. Era descurajant.

– Nu a venit.

– Ce păcat, interveni Samantha, prinzându-i privirea. Încercă să îi continue jocul. Sper că mama e bine!

– Da.

Slavă cerului că majordomul apăru pășind cât putea de repede, fără să alerge.

– Milord, milady, masa e servită.

– Excelent, declară Grey imediat, întărindu-i lui Benedict impresia că îl trimisese pe majordom să se grăbească cu servirea mesei de îndată ce apăruse Stratford. Observă cum pășise cumnatul lui în fața Samanthei atunci când se apropiase contele, și modul în care rămăsese aproape de ea. Crawley, așază un tacâm lângă mine pentru lordul Stratford.

Zâmbetul lui Stratford fu rece.

– Nu e necesar. Voi cina la clubul meu. Privi din nou spre Penelope. O să vă vizitez mâine, Lady Atherton.

– Bineînțeles! Ea îi zâmbi din nou, strălucitoare. De abia aștept, domnule.

– Va fi o plăcere pentru noi, spuse Benedict pe un ton egal. Pe mâine, tată.

Un mușchi se răsuci pe obrazul contelui. Fără o vorbă se înclină, se întoarse și plecă.

Nimeni nu scoase un cuvânt până nu dispăru. Samantha răsuflă ușurată.

– Ce vrea de fapt?

Benedict o simțea pe Penelope alături de el. Cumva, avea presentimentul că Stratford venise din pricina ei, deși nu putea vedea nici un motiv.

– Mă aștept să aflăm mâine, spuse ea, părând nepăsătoare. Întotdeauna e atât de aspru și de fioros?

Samantha se cutremură.

– Nu, murmură ea. Uneori e mai rău.

– Destul despre el. Grey o luă din nou de mână. Refuz să-l las să ne ruineze seara. Intrăm? I-am spus lui Crawford să anunțe masa chiar dacă abia acum ar fi primit carnea de la măcelar, dar eu personal sunt destul de dornic să beau un pahar de vin.

Privirea îngrijorată a Samanthei zbură în jur, spre oaspeții curioși, în expectativă. Zâmbi tensionat.

– Și eu la fel. Poate vom putea începe cu un pahar de vin în sufragerie, ca să-i mai oferim bucătarului puțin timp înainte de cină.

– Un pahar de vin ar fi perfect, spuse Benedict. Dar ne permiți să rămânem câteva clipe singuri?

Sora lui încuviință, și el își prinse soția de mână. O conduse din grădină în casă, într-un salonaș ferit de urechi iscoditoare. Închise ușa și începu să se plimbe prin cameră, vârându-și mâinile tremurătoare în păr.

– Sper că nu l-ai provocat.

– Oh, spuse ea grațios, nu mai mult decât m-a provocat el pe mine, sunt sigură.

Benedict o privi uimit.

– Ce? De ce, Penelope?

Ea deschise gura, apoi o închise, luptându-se evident să găsească cuvintele potrivite.

– Am înțeles corect? Tatăl tău sosește, neanunțat și neinvitat, destul de târziu, și se uită la mine de sus până jos ca la o piesă de mobilier. Mă insultă deliberat, cu aprobarea ta. Îi desconsideră pe Samantha și pe Grey în propria lor casă. Anunță că va veni să ne viziteze mâine, apoi pleacă aproape fără să mulțumească pentru invitația de a rămâne la cină. Și eu sunt de vină? Nu am fost politicoasă?

– Nu asta e problema, începu el.

– Ce ar fi trebuit să fac? exclamă ea. Să tremur de teamă și să șoptesc mulțumiri că a catadicsit să se uite la mine? Nu îmi stă în fire.

– Știu. El oftă și se întinse după ea. Dar ar fi fost mai bine...

Penelope se feri de atingerea lui.

– Mai bine ce? Să creadă că mă poate tiraniza, așa cum a făcut cu tine?

Benedict rămase nemișcat, cu mâinile încă întinse.

– Nu l-aș lăsa niciodată să te atingă.

– Atunci nu regret nimic. Poate că este timpul să-l înfrunte cineva.

El râse cu amărăciune și lăsă brațele să-i cadă.

– Poate că e timpul. De parcă n-ar mai fi încercat nimeni niciodată!

– Atunci de ce se mai poartă așa? De data asta, ea se întinse după el. Ești adult, independent și capabil. De ce nu poți? De ce nu poate Samantha? Pariez că Grey ar fi fericit să-l sfideze, dar tu și Samantha...

– Stop, spuse el încet.

– Știu că nu e un tată bun, și nu a fost niciodată, explodă ea. Știu că un copil poate fi călcat în picioare ușor de tatăl lui. Dar tu nu mai ești un băiat pe care să-l pedepsească pentru impertinență. Ce îți poate face acum? De ce trăiți încă temându-vă de el și tu, și Samantha?

– Cine ți-a spus asta?

Ea flutură din mână, nerăbdătoare.

– Sebastian i-a spus lui Abby, și ea mi-a spus mie. Iar reacția Samanthei o proclama clar, mai puternic. Dacă tatăl meu s-ar

fi purtat așa, aș fi fugit cu prima ocazie și nu m-aș fi uitat niciodată înapoi, și nici vorbă să-l mai primesc în casa mea.

– E foarte ușor de spus când tatăl tău te-a tratat cu bunătate deosebită și indulgență.

Penelope pufni.

– M-a pedepsit...

– Nu a fost același lucru, o întrerupse el înverșunat. Doar... nu presupune că știi cum a fost pentru noi.

Fața ei se schimbă, devenind mai mult frustrată decât indignată.

– Atunci spune-mi! Încerc să te înțeleg, și tu nu lași niciodată garda jos. Suntem căsătoriți! De ce trebuie să ții atâtea secrete față de mine?

– Secrete. El ridică mâinile. Nu am idee ce vrei să-mi spui.

Soția lui se uită țintă la el, un moment prelung.

– Simplul adevăr ar fi de ajuns. Respiră adânc. Mă duc la ceilalți oaspeți. Dacă ai alte observații critice asupra acțiunilor mele sau alte directive inexplicabile pe care să le urmez, o să le ascult mâine-dimineață.

El o prinse de braț când trecu pe lângă ea.

– Ți-am spus. Nu ai vrut să auzi. Vrei să mă pun în genunchi, cu regret profund, fiindcă nu am stat alături de Sebastian, sau să mă scuz pentru lucrurile pe care nu le pot controla.

– Nu, protestă ea, vreau să știu de ce tatăl tău exercită un asemenea control asupra ta, încât nu îndrăznești să-l contrazici nici măcar cu o vorbă!

– Fiindcă poate, mârâi el. Crezuse că ar fi fost mai bine ca Penelope să nu știe, dar acum trebuia să știe, pentru că atrăsese asupra ei mânia contelui, fără să-și dea seama. Stratford o studiase pe Penelope cu o asemenea privire, încât Benedict simți cum îi trecea un fier roșu prin inimă. Întotdeauna a putut. Nu contează care a fost ofensa; dacă îl sfidam eram aspru pedepsiți. Nu conta că nu era treaba lui. Mama nu îndrăznea nici măcar să-și comande o bonetă nouă, fără aprobarea lui. Elizabeth a ieșit odată la călărie fără permisiunea lui, și i-a vândut calul; i-a interzis să călărească

din nou, în afară de ieșirile în public. Trebuia să păstrăm aparențele atunci când eram văzuți în societate, dar în restul timpului... Clătină din cap. Samantha a fost cât pe ce să fie obligată să se mărite cu un nebun periculos, fiindcă a furat de la el guineele acelea. Zâmbi fără veselie când îi văzu ochii larg deschiși. Ai vrut să știi ce i-a făcut Samanthei? Avea pregătit un contract de căsătorie cu fiul mijlociu al marchizului de Dorre – cel nebun, periculos –, un contract gata să fie semnat, până când ducele de Rowland, tatăl lui Grey, a intervenit în favoarea acestuia. Pledoariile Samanthei nu au însemnat nimic pentru el, nici cele ale lui Grey. Încă nu știu ce i-a spus Rowland ca să-l convingă să cedeze, dar aș fi uimit dacă nu l-ar fi amenințat cu niște represalii teribile și, chiar și așa, tata a redus dota Samanthei aproape la zero.

Penelope îl privi un moment drept în față.

– Ce ți-a făcut ție?

– Tot ce a vrut.

– Cât de rău? șopti ea.

Benedict oftă.

– Bătăi cu biciul. Mustrări nimicitoare. M-a închis în camera mea doar cu pâine și apă. O eliberă și își trecu mâinile peste față. Mi-a tăiat fondurile. A vorbit cu ofițerii mei superiori. Odată mi-a anulat întreținerea la universitate, așa că a trebuit să trăiesc din pomeni aproape un trimestru. M-a făcut să dau afară servitori care erau în familie de mulți ani. Când i-am returnat guineele pe care le luase Samantha, mi-a spus să plec din casa lui, și când i-am spus că m-am căsătorit – fără permisiunea și binecuvântarea lui –, m-a izgonit de pe domeniu și mi-a interzis să îmi vizitez mama.

– Dar acum nu-ți mai poate face nimic, spuse ea încet. Fiindcă...

– Fiindcă m-am căsătorit cu tine.

El îi atinse fața și se simți nespus de ușurat când ea nu se feri. Fu o lovitură pentru el să realizeze că se temuse că ea avea să se ferească de el, dezgustată sau îngrozită.

Ochii ei erau umbriți.

– Dar ai fi preferat-o pe Abby sau pe Frances Lockwood.

– Nu, murmură el, trăgând-o mai aproape. Aș fi regretat până la sfârșitul zilelor mele.

– Dar amândouă ar fi fost respectuoase și politicoase cu tatăl tău.

– Nici una nu m-ar fi făcut să vreau să chiui, cum ai făcut tu în seara asta.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Când a fost asta?

– Când i-ai spus că de abia aștepți să-l vezi mâine. Îi atinse buzele cu buzele lui. Nu... cred că a fost atunci când ai spus că nu îl vei lăsa să te tiranizeze. Își strecură brațul în jurul taliei ei. De fapt, cred că ar putea fi chiar în momentul acesta...

Ea îi cuprinse fața în palme.

– Nu ne va tiraniza pe nici unul din noi. Promite-mi!

Benedict zâmbi.

– Îți promit.

Capitolul 21

În ciuda speranțelor fierbinți ale lui Benedict, tatăl lui îi vizită a doua zi.

– Am venit să ofer o invitație, anunță contele de îndată ce terminaseră cu politeturile obișnuite. La Stratford Court. Ca Lady Atherton, vei fi viitoarea stăpână de acolo. Sper că îți vei îndeplini rolul în mod lăudabil.

– Dumnezeule! spuse Penelope cu o solicitudine nemaipomenită. Care sunt calificările necesare poziției?

Stratford se opri. Benedict aștepta cu interes.

– Echilibru. Frumusețe. O purtare plină de grație, rezervată. Zâmbetul lui întunecat și subțire străluci un moment. Dar nu; acestea erau calitățile pe care le ceream eu contesei mele. Fiul meu trebuie să aibă altele.

Penelope se mulțumi să-i adreseze un zâmbet strălucitor, de parcă nu ar fi simțit înțepătura.

– Chiar așa! Mi-a spus exact la ce fel de mireasă se gândea, și eu nu posed nici una dintre acele calități.

Oh Doamne! Benedict se încordă simțind privirea rece, vag compătimitoare a tatălui său.

– Singurul lucru pe care mi-l amintesc din acea conversație e realizarea faptului că tu depășești orice ideal, draga mea, spuse el fără efort.

Ea râse.

– Vai, mă faci să roșesc, domnule!

– Sunt sigur că nu a intenționat asta. Nu e politicos să stânjenești o doamnă. Stratford se întoarse spre Penelope. Vei fi bine-venită să vizitezi Stratford Court mâine, și sunt pregătit să te duc acolo cu iahtul meu.

Tensiunea lui Benedict se intensifică, auzind porunca inexplicabilă. Iahtul era una dintre posesiunile cele mai prețuite ale contelui. Era elegant și rapid, și Stratford câștigase multe întreceri cu el; nu invita decât arareori alte persoane la bord. Faptul că Stratford venise la Londra special ca să se ofere să îi transporte la Richmond îl făcea să ezite. În același timp, îl și alarma. Atenția tatălui său era fixată asupra lui Penelope într-un mod surprinzător și neobișnuit, și el ar fi dorit să refuze invitația tocmai din motivul acesta.

Dar soția lui păru să nu fi ghicit nimic din neliniștea sa.

– Ce amabil și prevenitor! exclamă ea. E o barcă de plăcere sau una de întrecere?

Puține lucruri îl enervau mai tare pe conte decât să audă că iahtul lui era numit barcă obișnuită.

– E pentru plăcerea mea personală, replică el sumar, deși e destul de rapid.

– E cam târziu pentru navigație, spuse Benedict, încercând să zădărnicească ideea. Lady Atherton ar călători mai confortabil într-o trăsură.

Tatăl lui se întoarse spre el, cu fața dăltuită în piatră. Benedict se simți foarte mândru la gândul că tatăl său nu îl mai putea obliga să meargă cu iahtul, așa cum făcuse odinioară.

– Voi fi foarte încântat să vă primesc la bordul *Dianei*. Lady Stratford e foarte nerăbdătoare să o cunoască pe mireasa ta.

Menționarea mamei lui fu deliberată și, din nefericire, își îndeplini scopul. El încercă s-o ignore.

– Și eu am așteptat cu multă nerăbdare șansa de a i-o prezenta din nou pe soția mea. Poate că peste câteva săptămâni vă vom putea face o vizită.

Fiindcă era foarte obișnuit cu asta, observă furia neîncrezătoare cu care primi tatăl lui acest răspuns. Respirația contelui se opri un moment, apoi deveni mai adâncă și mai controlată. Își îndoi palmele, care stătuseră până atunci nemișcate pe genunchi, până ajunseră să arate ca niște gheare. Nici un mușchi de pe fața lui nu se mișcă. Dar când vorbi, vocea lui era și mai poruncitoare decât înainte.

– Săptămâna aceasta ar fi mai potrivit. Mâine, de fapt.

Se întoarse spre Penelope, de parcă ar fi vrut să-i pună la încercare slăbiciunea.

Privirea lui Penelope se îndreptă spre el, dar, spre onoarea ei, nu tremură sub căutătura intensă a contelui.

– Nu aș vrea să vă ofensez. Dar de data aceasta am putea face doar o vizită scurtă, și mă tem că nu ar fi de ajuns ca să o cunosc mai bine pe Lady Stratford.

Stratford își arătă dinții într-un zâmbet victorios.

– Sunt sigur că pot aranja ceva mai târziu, ca o obligație filială față de Domnia Sa. Plec mâine de pe cheiul din Vauxhall.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră să mă primiți cu atâta nerăbdare pe domeniile familiei...

Din nou, Penelope se uită spre Benedict.

Acesta nu ar fi putut să spună dacă nu cumva atenția lustruită și plină de solicitudine a lui Stratford era motivul care îl făcea să dorească să nu primească oferta. Stratford nu făcea niciodată ceva fără motiv, un motiv care era în general calculat în folosul său și lua foarte rar în considerare impactul asupra altora. Dintr-un motiv necunoscut, Stratford voia ca ei să călătorească spre Richmond cu el, deși Benedict nu se putea gândi la nici o explicație rezonabilă. Nu putea fi decât de rău augur,

și el învățase prea bine că ignorarea acestor prevestiri era o nebunie extremă.

Dar Penelope nu știa asta, și acum contele întoarse cuvintele ei împotriva lui.

– Sunt sigur că nu vrei să-ți dezamăgești mama, spuse el, urmărindu-l pe Benedict ca o pasăre de pradă. După câte griji își face pentru tine... Plescăi din buze fără zgomot și clătină din cap. Când ea vrea doar să vadă dacă ți-ai găsit o soție agreabilă.

Acum nu mai știa ce să gândească. Îi promisese mamei lui că mariajul fusese alegerea lui – chiar dorința lui – și era mai mult decât adevărat. Instinctul îi spunea că lordului nu îi păsa nici cât negru sub unghie de grijile contesei și că aceasta era doar o modalitate de a-l manipula și a-l face să capituleze. Dar... nu primise nici o scrisoare de la mama lui după vizita de la Stratford Court. Era ceva neobișnuit; ea îi scria o dată pe lună, chiar și atunci când decădea din grațiile contelui. Scrisorile ei erau relatări mondene, politicoase, dar îl ajutau să știe că era bine. Se simți întru câtva rușinat realizând că nu se gândise prea mult la mama lui în ultimul timp; fusese prea înnebunit... și mistuit... de mireasa lui.

– Ca de obicei, sunt foarte mișcat de preocuparea ei pentru fericirea mea. Sper că o vei asigura că sunt foarte mulțumit. Privi spre Penelope. Vom face o vizită cum se cuvine la Richmond, peste câteva săptămâni, fiindcă și Lady Atherton are rude acolo.

Mânia lui Stratford îl învălui aproape ca un halou.

– Refuzi să vii, prin urmare.

– Sunt încântat de invitație, începu el, dar tatăl lui i-o reteză.

– Nu, văd că nu ești. Îi adresă lui Benedict o privire disprețuitoare, care reușea întotdeauna să îl facă să tremure. Poate că invitația mea a fost o insultă pentru noul tău statut. Poate că ai uitat datoriile față de familie, de îndată ce legăturile cu familia te-au ajutat să te căsătorești cu o moștenitoare. Poate că nu mai ai nevoie sau nu îți mai pasă de sentimentele tandre ale mamei tale, acum că ai o soție să te mângâie. Se ridică. N-o să te mai deranjez altă dată, Lord Atherton. Spuse ultima propoziție pe un ton tăios, amintindu-i cu asprime că el era adevăratul

viconte de Atherton, iar Benedict folosea titlul doar pentru că era moștenitorul lui.

Benedict spuse o mie de blesteme în sinea lui. Ce să facă? Era manipulat din nou, în ciuda tuturor hotărârilor și eforturilor lui de a ieși din sfera de influență a contelui. Putea să renunțe acum sau putea să riște să nu i se mai permită să-și vadă mama din nou. Avea să ajungă Stratford la așa ceva? Nu îl amenințase niciodată cu asta. Privi spre Penelope, încercând să capete puțin timp. Ea rămăsese tăcută în timpul conversației tot mai tensionate, dar ochii ei erau atenți și prevăzători. Fu aproape o ușurare să vadă asta; poate că acum avea să îl înțeleagă mai bine pe tatăl lui. Aceasta era una dintre puținele ocazii în care Benedict îl vedea pe conte arătându-și adevărata față în prezența cuiva care nu făcea parte din lumea închisă de la Stratford Court.

– E o invitație foarte amabilă, spuse el, încercând să amâne. Caracterul ei neașteptat mă face să ezit, nu vizita în sine. Trebuie să rezolv câteva probleme și să amân altele, dacă voi pleca din oraș pentru câteva zile. Îmi acorzi o zi ca să fac câteva aranjamente?

O zi în care să analizeze oferta și să descopere capcanele ascunse, o zi care îi aducea șansa de a-l refuza pe conte printr-o scrisoare, și nu în față.

Ar fi trebuit să știe mai bine. Orice semn de nehotărâre era un semn de slăbiciune, și contele profită de asta.

– Bineînțeles, spuse el cu o politețe exagerată. O zi în care să-ți examinezi fidelitatea față de dreptul căpătat prin naștere; o zi în care să amâni să-ți dezamăgești mama și să îți refuzi tatăl. Te înțeleg perfect.

Benedict scrâșni din dinți, chiar dacă zâmbi.

– Știam că o vei face. Nu mai sunt un burlac liber să-și urmeze poftele. Am probleme financiare de rezolvat și servitori de instruit. Și, după cum ai observat, am o soție cu care să mă consult acum. Ea nu a avut timp să plănuiască o călătorie la Stratford Court, și nu aș vrea să nu fie pregătită cum se cuvine pentru prima ei vizită ca viitoare stăpână.

Stratford nu putea comenta nimic la toate aceste observații, și o știau amândoi. Îi aruncă o privire înghețată, apoi se întoarse spre Penelope.

– Nici nu ți-aș cere asta, draga mea. Dar te asigur că nu trebuie să-ți faci prea multe griji din pricina ceremonialului în acest caz. Altă privire tăioasă îndreptată spre Benedict. La urma urmei, suntem o familie.

– Suntem, într-adevăr. Penelope se ridică, și domnii îi urmară exemplul. Îi adresă contelui alt zâmbet orbitor. Sunteți atât de amabil să țineți cont de vanitatea mea feminină; aș muri de rușine dacă nu aș fi pregătită cum se cuvine și nu aș putea reprezenta cu cinste numele de Stratford.

– Fără îndoială, spuse sec contele. Benedict se întrebă din nou cum reușea contele să suporte toate laudele pe care le aducea Penelope sentimentelor lui nobile – sentimente pe care știa foarte bine că nu le poseda, nici nu voia să le posede. Stratford se înclină. Voi pleca spre Richmond mâine după-amiază. Cred că veți considera potrivit să mă însoțiți, Lady Atherton.

Fără să se mai uite la fiul său, ieși.

Nici unul din ei nu se mișcă până nu auziră ușa închizându-se după el. Benedict respiră adânc și căzu înapoi pe scaun, frecându-și fața cu mâinile.

Penelope se îndreptă spre fereastră.

– A plecat, raportă ea. Ce vizită ciudată!

Atunci, Benedict închise ochii. Cuvântul nu era de ajuns ca s-o descrie.

Mâna soției îl atinse pe braț, făcându-l să tresară.

– Așa e de obicei?

Benedict râse scurt, amar.

– Nu, acum a fost extraordinar de amabil și de plin de solicitudine, în comparație cu modul lui obișnuit de a fi. O privi în ochi. E foarte interesat de tine.

Aerul lui sumbru încărcă de semnificație aceste cuvinte. Ea nu se strâmbă și nu își dădu ochii peste cap.

– De ce?

– Nu am absolut nici o idee. Absent, o luă de mână și îi frecă inelul cu degetul mare. Mă tem că nu e un interes binevoitor.

Fruntea ei se încruntă ușor.

– Atunci ce? Oare nu vrea să mă prezinte mamei tale?

– Mă îndoiesc că îi pasă dacă vă cunoașteți sau nu, spuse el, gândindu-se încă la purtarea ciudată a contelui. Ultima dată când l-am văzut, m-a aruncat pe ușă afară și a spus să nu mă mai întorc, nici chiar ca să o vizitez pe mama. Dacă el nu ne vrea acolo, nimic din ce spune ea nu contează.

– Poate că se teme cu adevărat că voi fi o contesă teribilă, speculă ea. Poate o face din mândrie, și vrea ca mama ta să mă instruiască...

Încet, el clătină din cap.

– Posibil, dar asta nu ar fi de ajuns ca să vină singur la Londra – și să ne mai ia și cu iahtul, pe deasupra. Iahtul e sfera lui personală; eu am fost cu el doar de două ori, iar surorile mele nu au fost invitate niciodată la bord.

– Niciodată? ridică ea vocea de uimire.

– Contele nu e ca tatăl tău, spuse el. Fiicele nu sunt importante pentru el. Iahtul este.

Penelope strânse buzele.

– Dacă vrei să refuzi, eu nu am nici o obiecție.

– Asta ar avea anumite urmări.

Dar oare care erau urmările dacă accepta? Era o întrebare și mai grea, și de data asta nu era implicat numai el, ci și Penelope.

Degetele ei le prinseră pe ale lui, ușor. Nu spuse nimic. Benedict realiză că aluneca din nou în obiceiul de a-și ține gândurile pentru sine.

– Mi se pare ciudat, fiindcă nu a fost încântat de căsătoria noastră. Ezită, apoi se decise că era timpul să dea totul pe față. Disprețuiește toată familia ta; tatăl tău și-a câștigat singur averea, ceea ce nu e demn de un gentleman, chiar dacă averea e singurul lucru – după părerea tatălui meu – care vă face familia cât de cât acceptabilă. Și eu m-am căsătorit cu tine fără să îi cer aprobarea. Preferă o lume de mândrie și privilegii, în care toți să țină cont de el. A refuzat să o lase pe Elizabeth să se mărite cu primul

pretendent pe care l-a ales, și a permis căsătoria Samanthei doar atunci când a intervenit ducele de Rowland, tatăl lui Grey. Așa că e de neimaginat ca moștenitorul său să se însoare cu o fată pe care să nu o aleagă el, și nici măcar să nu o aprobe.

– Atunci de ce te gândești să capitulezi și să îi asculți cererea?

Îngrijorarea din vocea ei reuși să îl atingă. Nota aceea de compasiune și de preocupare se strecură prin garda lui și îl străpunse acolo unde nu avea nici o apărare. Însemna că ea îl credea și, mai important, că îl sprijinea. Fără cuvinte, îi duse mâna la buze și îi sărută încheieturile degetelor.

– Mama nu e ca el, spuse Benedict cu voce scăzută. E bună și iubitoare, și nu pot să o las să îi înfrunte furia. Nu a lovit-o niciodată, dar... Există alte moduri de a răni și schilodi un suflet, și Stratford excelează în toate.

Rămaseră tăcuți câteva momente. Când el îndrăzni în cele din urmă să se uite la ea cu coada ochiului, Penelope părea cufundată adânc în gânduri. Privea mâinile lor unite cu o neobișnuită intensitate, și bărbia ei arăta o hotărâre de neclintit.

– Crezi că mama ta ar vrea să mergem? întrebă ea.

– Ar fi încântată să te cunoască. Stratford a spus adevărul când a afirmat că își face griji din pricina mea și a surorilor mele; când i-am spus despre căsătoria noastră, cea mai mare preocupare a ei a fost să fiu fericit. Clătină din cap. Dar nu aș fi surprins dacă nu ar avea habar că tata ne-a invitat. El nu o consultă în asemenea lucruri.

– Atunci poate că ar trebui să mergem de dragul ei. Sunt în stare să îndur disprețul tatălui tău pentru câteva zile, și putem s-o ștergem oricând la Montrose Hill sau la Hart House, chiar dacă a fost închisă pentru iarnă. Îi înfruntă privirea uimită cu o expresie egală. Ar fi o cruzime să o supui furiilor acestui om și, dacă refuzăm, nu o să aibă pe altcineva asupra căruia să își reverse mânia.

Pentru prima dată, Benedict se simți foarte nevrednic de soția sa. Acum se vedea loialitatea ei principială, care se extindea nu doar asupra lui, ci și asupra mamei lui, o femeie pe care o întâlnise o singură dată, în împrejurări dificile.

– Penelope...

– Dar refuz să-l las pe omul acesta să mă terorizeze, continuă ea. Nu pot să-ți promit că o să-mi stăpânesc limba dacă e nepoliticos și mă înjosește pe mine sau pe cineva la care țin. Ar trebui să știi asta înainte de a-i trimite răspunsul.

Încet, buzele lui se arcuiră.

– Nu m-am gândit niciodată să îți cer asta. Lăsă capul într-o parte și se uită la ea. Te deranjează dacă mergem pe râu?

– Cum aș putea să pierd poate singura mea șansă de a călători cu iahtul acela elegant al lui Stratford? flutură ea din gene. Cum ar putea cineva să riște asta?

Benedict râse. Ea îi zâmbi răutăcios.

– Mulțumesc, spuse el impulsiv.

– Fiindcă te-am avertizat că s-ar putea să-i răspund obraznic? Ea își țuguie buzele în modul acela care cerea un sărut. Ești sigur că vrei să încurajezi o asemenea purtare?

– Știu că nu o s-o faci din frivolitate, răspunse el. Și am fost avertizat cu mult timp înainte. Îmi place limba ta obraznică.

Un zâmbet slab jucă pe buzele ei.

– Nu ți-a plăcut întotdeauna.

– Am ajuns să văd avantajele. El se înclină ușor spre ea. Să le descriu?

– Chiar te rog!

El îi ridică bărbia. Ochii ei străluceau ca acvamarinele sub pleoapele pe jumătate închise. Benedict simți o izbucnire de recunoștință față de Abigail Weston și Frances Lockwood. Dacă una din ele l-ar fi acceptat, nu ar fi putut-o avea pe Penelope. Cine altcineva l-ar fi îndemnat să înfrunte fațada politicoasă a familiei sale? Ea nu era înspăimântată de conte și nu se pleca sub privirea lui feroce. Neîmpovărată de o viață de pedepse, ea îl numea tiran și dezvăluia insultele lui voalate. Benedict o văzuse parând cuvintele aspre ale contelui de parcă nu ar fi avut nici o putere asupra ei – și de fapt nu aveau – și fusese cuprins de respect. Chiar dacă își spusese de multe ori că tatăl lui nu mai avea nici o influență asupra lui, știa că nu era întru totul adevărat. Stratford avea să îi cunoască întotdeauna slăbiciunile, punctele de care

era mândru, punctele în care era vulnerabil, și nu avea să ezite să le exploateze.

Benedict tot nu voia să meargă la Richmond a doua zi, dar poate că era mai bine așa. Stratford și mama lui trebuiau să vadă cu ce fel de femeie se căsătorise. Spiritul neîmblânzit al lui Penelope părea să se transmită într-o mică măsură tuturor celor care o cunoșteau; poate că exemplul ei avea să fie exact lucrul care să o îmbărbăteze pe mama lui și să îl pună pe tatăl lui la locul său. Dacă lucrurile mergeau rău, nu mai trebuiau să-l vadă niciodată pe Înălțimea Sa, lordul. Stratford știa asta; discursul lui de despărțire atinsese fiecare punct al acestei independențe. Benedict era un bărbat căsătorit cu o avere independentă, și cu o soție căreia nu-i păsa de mândria distantă pe care o aprecia Stratford. Împreună cu Penelope, putea să își croiască propriul drum, și nimic din ce făcea contele nu îi putea atinge.

Sau cel puțin așa credea el.

Capitolul 22

Ca răspuns la biletul prin care Benedict îi accepta invitația, contele trimise un răspuns lapidar în care menționa cheiul și ora plecării. În funcție de vânt, aveau să ajungă la timp pentru cină, care se servea la Stratford Court la o oră mondenă, târzie.

Benedict o sfătui pe Penelope să își împacheteze lucruri doar pentru câteva zile și să se îmbrace călduros pentru călătoria pe apă. Era o zi cam întunecată și, când păși din trăsură pe chei, se uită cu coada ochiului la cerul de culoarea oțelului. Părea că avea să plouă. Vântul puternic era fără îndoială bun pentru navigație, dar pentru pasageri nu era plăcut. La bordul iahtului exista o cabină frumos aranjată, dar Stratford considera că era un semn de slăbiciune să coboare sub punte. Benedict se resemnă să îndure frigul și probabil și umezeala în următoarele câteva ore.

Asta nu însemna însă că și soția lui trebuia s-o facă. Îi dădu brațul și concedie trăsura. Slujitorii plecaseră deja spre Richmond cu bagajul.

– Nu-l lăsa pe tata să te convingă să rămâi pe punte, îi spuse. Cred că o să fie o călătorie neplăcută.

Penelope studia iahtul de care se apropiau. Era un vas mic, relativ vorbind, dar totul era de cea mai bună calitate. Pe bordaj strălucea cuvântul *Diana*, scris cu litere aurite.

– Întotdeauna navighează pe o vreme atât de groaznică?

– Nu, dar odată ce-și face planul, nu-i place să-l schimbe. El o surprinse uitându-se la barca din apropiere, care se clătina în toate părțile purtată de rafalele vântului, și își dădu seama că vorbise de parcă ar fi fost periculos. Vremea asta nu e prea aspră pentru navigație. Va fi la fel de agreabil de parcă am călători într-o zi frumoasă cu soare.

– Nu mă îndoiesc, murmură ea.

Stratford apăru pe chei. Benedict ridică o mână, salutându-l. Tatăl lui dădu din cap o singură dată, apoi se întoarse și plecă spre pupa. Regretând deja, Benedict o luă pe Penelope de mână și o conduse pe chei.

– Măcar o dată, ești punctual, îi întâmpină contele când urcară la bord.

– Atherton e întotdeauna punctual, spuse Penelope strălucitoare. Ce noroc că și tata prețuiește această virtute și și-a crescut copiii în același fel. Astfel, căsnicia e mult mai lină.

Privirea acră a lui Stratford se întoarse spre el. Benedict se mulțumi să încline fruntea, încercând să nu râdă, gândindu-se cum trebuie să se fi simțit tatăl lui fiind comparat cu tatăl lui Penelope, oricare ar fi fost comparația.

– Nu am fost pe multe iahturi, continuă Penelope. Și nici unul nu era atât de frumos ca acesta. O să îmi arătați cele mai frumoase lucruri de pe el, milord?

Nu era sigur că tatăl lui avea să fie de acord, dar contele era probabil într-o dispoziție excepțional de bună. Îi oferi brațul și îi adresă un zâmbet înghețat.

– Bineînțeles.

Benedict rămase în urmă în timp ce Stratford o conducea pe Penelope, iar mâna ei înmănușată strălucea palid pe brațul lui întunecat. Nu găsise nici o explicație pentru interesul subit al contelui și începu să-și imagineze că era vorba de simplă curiozitate. Poate că Stratford se căia că îl izgonise, dar poate că auzise bârfele de la Londra. Poate că mândria îi întrecuse furia, și principalul său interes era să se asigure că Penelope avea să fie o contesă cuviincioasă. Nu că Benedict ar fi fost de acord cu tatăl său în privința modului în care ar fi trebuit să se poarte o contesă, și era sigur că nu intenționa să îi permită tatălui său să îi impună ideile sale rigide lui Penelope, dar singurele lucruri de care îi păsa lui Stratford erau numele și titlul său. Penelope nu semăna deloc cu mama lui – nu era sfioasă și reținută, nici distantă și rezervată, ci neînfricată. Aventuroasă. Curajoasă și cutezătoare. Când vântul fu cât pe ce să-i smulgă boneta, ridică mâna și o ținu pe loc, fără nici o vorbă de nemulțumire. Stratford îi conduse într-un loc din care puteau privi cum lucra echipajul format din trei oameni, ridicând pânzele și manevrând iahtul spre curent. Penelope privi totul cu interes fățiș, punând câteva întrebări care arătau că era oarecum familiarizată cu navigația.

De îndată ce porniră, Stratford îi părăsi și plecă să-și supravegheze cârmaciul. Benedict i se alătură soției sale la prova, privind orașul care rămânea repede în urmă.

– Cred că te place, spuse el cu o oarecare surprindere.

Buzele ei se arcuiră.

– Fiindcă nu m-a aruncat încă peste bord?

– Fiindcă ți-a răspuns la întrebări.

Ea își prinse o șuviță de păr care îi flutura în față și o îndesă înapoi sub bonetă.

– M-am gândit la tatăl tău și de ce e atât de dominant. Poate că puterea e ceea ce respectă el cel mai mult. Copiii lui nu i se pot opune, dar eu nu sunt copilul lui, și el nu are nici o influență asupra mea. Înfruntându-l – politicos, bineînțeles –, poate că i-am ținut piept îndeajuns încât să îl conving să nu mai încerce să mă tiranizeze.

Benedict nu credea asta; contele nu îl stima aproape deloc pe Grey, fiul unui duce bogat și influent, și nu o iertase niciodată pe Samantha că se căsătorise cu el. Dar teoria lui Penelope era mai atrăgătoare și, din câte știa, putea să aibă dreptate. El nu își înțelesese niciodată cu adevărat tatăl.

– Dacă poate cineva să-i țină piept, tu ești aceea.

Ea îl privi cu tristețe.

– Nu cumva afirmi că sunt o scorpie, Lord Atherton?

– Dimpotrivă, draga mea. Am afirmat că ești o femeie neobișnuit de hotărâtă și de stăpână pe sine.

– Încăpățânată, adăugă ea râzând.

– În cel mai bun sens, încuviință el.

– Hmm.

Ea refuză să se uite la el, însă ochii îi străluceau și el era sigur că îmbujorarea ei nu se datora numai vântului.

Benedict privi peste umăr. Tatăl lui stătea la cârmă, privindu-i critic. El se trase mai aproape de soția lui.

– Există un neajuns serios în a călători cu iahtul tatălui meu, și nu în trăsura noastră.

Probabil că ea auzise aluzia din vocea lui. Lăsă capul într-o parte și îi dărui unul dintre zâmbetele ei secrete, de parcă ar fi contemplat ceva foarte necuviincios.

– Care ar fi acesta?

– Lipsa intimității. El o mângâie pe mănușă în locul în care se ținea de bară. Am citit ieri cea mai interesantă relatare a unei călătorii cu trăsura...

Buzele ei se întredeschiseră.

– Unde ai citit-o?

– În garderoba soției mele. Își lăsă degetele să alunece între degetele ei un moment. Nu am idee unde se îndrepta trăsura, dar îndrăznesc să spun că, de fapt, cea mai mare parte din plăcerea călătoriei era pe drum.

– Și nu ți s-a părut... alarmant? Sau șocant?

– Foarte șocant, dar în cel mai bun mod. El îi duse mâna la buze, privind-o cum roșea în timp ce se uita țintă la el, fascinată. Ție ți s-a părut șocant?

Ea își trecu vârful limbii peste buza de sus.

– Nu. De fapt... cred că dintre toate povestirile acestei autoare, asta e una dintre favoritele mele. Pulsul ei era rapid. Ai cunoscut așa ceva mai îndeaproape?

– Nu direct. El îi lăsă mâna înapoi pe bară. Încă.

– Nu ne întoarcem la Londra cu iahtul, nu-i așa?

– Nu, spuse el înainte ca ea să termine întrebarea. Era prea frig și prea umed pentru navigație, după părerea lui. O călătorie era de ajuns pentru tatăl lui; se îndoia că avea să îi mai invite cu altă ocazie.

– Ei bine. Ea își lipi piciorul de piciorul lui, zâmbind încă sfios. Poate că vom testa veridicitatea autoarei.

Dacă tatăl lui nu ar fi fost la o distanță de câțiva pași, ar fi sărutat-o. Dar fiindcă era, simți o dorință nebună de a ajunge la Stratford Court. După călătorie, trebuiau să se retragă ca să se schimbe pentru cină și să-și împrospăteze înfățișarea. Benedict se gândea că o oră în plus le-ar fi restaurat buna dispoziție și ar fi fost mai mult decât justificată. Și dacă tatăl lui făcea vreo observație ironică despre viitorii stăpâni de la Stratford, Benedict avea să se mulțumească să zâmbească și să se gândească la altă modalitate plăcută de a concepe acești moștenitori.

Cerul se întunecă mai tare. Începu să plouă foarte ușor în timp ce treceau pe lângă Palatul Episcopal de la Fulham. Benedict își ridică gulerul paltonului, bucuros că avea o scuză ca să părăsească puntea.

– Vrei să cobori în cabină?

– Încă nu. Ea își ridică fața spre ploaie, fericită. E mai mult ceață decât ploaie.

– Totuși, o să ne ude, îi aminti el.

Ea se mulțumi să zâmbească răutăcios.

– Și ce contează asta pentru noi? În curând ne vom încălzi și ne vom usca.

– Spui asta fiindcă nu vrei să cedezi în fața lui.

– Într-adevăr, recunoscu ea veselă. Dar nu este o aventură? De câte ori ți se oferă prilejul să înfrunți o furtună pe punte?

Mă simt ca un explorator, înfruntând pericole și spaime în căutarea necunoscutului.

Benedict zâmbi.

– Dacă ne-ar aștepta măcar ceva mai excitant la capătul călătoriei!

– O voi întâlni pe mama ta. Penelope ezită, strângându-și pelerina mai tare. Sper să îi fac o impresie bună.

El îi strânse mâna.

– O să-i faci. Când ai întâlnit-o prima dată, tata era acolo. Să nu crezi că aceea e purtarea ei firească. Trebuie să o vezi când el nu este în apropiere, ca să înțelegi ce doamnă prietenoasă și afectuoasă e. Vrea foarte mult să te placă, Penelope, și cred că o să reușească.

– Așa sper și eu.

Penelope nu părea cu totul convinsă, dar degetele ei le strânseră pe ale lui, și Benedict simți din nou un val de afecțiune față de ea.

Ploaia cădea în continuare, la fel de ușoară, dar biciuitoare atunci când era purtată de vânt. O vreme, se plimbară în sus și în jos pe punte ca să se încălzească, dar în cele din urmă puntea deveni prea alunecoasă și se retraseră în spatele cârmei, unde era un loc mai adăpostit de vânt.

Stratford o privi de sus în jos pe Penelope.

– Probabil că vrei să te adăpostești pe vremea asta, Lady Atherton. Omul meu are ceai pregătit în cabina de sub punte.

Din nou, Benedict fu uimit. Cabina de sub punte era la fel de elegantă ca tot restul vasului, și când Stratford pleca într-o călătorie mai lungă, lua cu el câțiva servitori care să-i asigure tot luxul de care se bucura acasă. Benedict nu auzise niciodată – nici nu crezuse că avea să audă – ca acest confort să îi fie oferit și unei alte persoane. Dar Penelope se mulțumi să zâmbească.

– E destul de aspru afară, milord, dar asta nu mă face să mă bucur mai puțin de călătorie.

Contele ridică o sprânceană.

– Ce femeie redutabilă; înțeleg că nu ești ca toate celelalte doamne.

Benedict pricepu adevăratul sens: nu ești *o* doamnă. Mai întâi, Stratford o provocase să vină la bord, și acum o disprețuia fiindcă nu începuse să se smiorcăie din pricina lipsei de confort. Dar când privi spre soția lui, văzu strălucirea picăturilor de ploaie de pe pielea ei și umezeala care îi pătrunsese hainele. Era o prostie ca Penelope să stea afară doar ca să-i arate contelui cât de mult curaj avea. Se aplecă mai aproape și murmură în urechea ei:

– Aproape am ajuns la chei. O să trebuiască să mergem o bucată de drum cu trăsura până acasă, așa că poate vrei să profiți de ocazia asta și să te retragi puțin singură, în liniște.

Ea îi întâlni privirea, apoi încuviință.

– Sunteți atât de amabil, milord, îi spuse ea contelui. O ceașcă de ceai ar fi foarte bună.

Stratford înclină fruntea și ridică o mână.

– Ușa de la capătul treptelor.

Benedict se întoarse să plece și el. Nu îi păsa dacă tatăl lui îl credea slab și mulieratic.

– Un moment, Benedict, spuse tatăl lui. Am o vorbă cu tine.

El ezită. Penelope se opri și ea, cu mâna pe brațul lui. O rafală de vânt împinse ploaia direct spre ei, și el rosti fără să se gândească:

– Nu poate aștepta?

Stratford ridică o sprânceană. Nu spuse nici un cuvânt.

Benedict își înăbuși un oftat.

– Du-te și te încălzește, murmură el spre Penelope, eliberându-i mâna. Ea îi zâmbi compătimitor, apoi se întoarse și plecă.

Coborând fruntea și ținându-se strâns de bară, Penelope coborî cele câteva trepte. Scara era udă, și dușumeaua avea tendința să se miște dintr-odată sub picioarele ei, în timp ce iahtul se clătina dintr-o parte în alta, navigând în susul râului. Un coridor îngust se deschidea la capătul scării și un felinar aprins se clătina într-un cui, chiar deasupra capului ei. Lemnul era lustruit și strălucea ca mătasea; Benedict avusese dreptate atunci când spusese că tatăl lui nu se uitase la cheltuieli, se gândi ea îndreptându-se spre ușa sculptată care trebuia să ducă spre cabina principală. Dar ce risipă, să ai o asemenea ambarcațiune și să nu inviți pe nimeni

la bord. Se gândi la barja pe care o cumpărase tatăl ei, doar pentru ca mama ei să poată organiza petreceri pe râu. Sigur că exista un mod mai bun de a-ți folosi averea. Poate că ducele de Stratford era colosal de bogat și nobil, dar ea era sigură că părinții ei nu ar fi schimbat locul cu el pentru nimic în lume.

Intră în cabină și își dezbrăcă pelerina, atârnând-o de un cui de pe ușă înainte de a-și da jos mănușile. Benedict îi spusese să se îmbrace călduros, dar pelerina nu îi ferise de umezeală haina îmblănită, așa că și-o dădu jos și pe aceea. În cabină era întuneric, în ciuda felinarelor, dar era un loc liniștit și uscat, mulțumită sobiței rotunde de lângă ea, care fusese fixată pe dușumea. După vântul șuierător de afară și după picăturile care se ridicau necontenit din râu, era ca în paradis. Penelope își scoase boneta udă și grea și o puse deoparte cu un oftat de ușurare. Nu era de mirare că Benedict dorise să evite asta. De ce insistase contele să meargă pe râu? Poate că ajungeau mai repede decât cu trăsura, dar era mult mai puțin confortabil. Ea fusese hotărâtă să rămână pe punte, dar acum, că simțea căldura sobei și ploaia nu îi mai biciuia fața, îi fu recunoscătoare lui Benedict, care o îndemnase să coboare.

– Ai ajuns.

Vocea neașteptată din umbră o făcu să sară și să scoată un mic țipăt. Apoi își dori să țipe din nou, când se răsuci și privi spre cel care vorbise.

Trei gânduri rapide îi trecură prin minte. Mai întâi, că trebuia să se întoarcă pe punte, chiar dacă ar fi venit un uragan. În al doilea rând, că ar fi dorit să aibă un vătrai la îndemână. Și al treilea – și cel mai tulburător – era că acesta era motivul pentru care se străduise lordul Stratford să îi aducă pe iaht. Nici vorbă de a se înmuia sau de a-și îmblânzi atitudinea față de moștenitorul său; dimpotrivă, contele avusese un plan de-a dreptul diabolic.

– Mă gândeam că trebuia să vin să te aduc jos. Stratford era al naibii de sigur că nu aveai să reziști nici jumătate de oră pe punte, și acum au trecut aproape două ore de când aștept aici. Lordul Clary reuși să trântească ușa, cu un zâmbet înghețat, înainte ca ea să poată fugi spre ea. Nu vrei să stai jos, Lady Atherton?

Capitolul 23

– Ce surpriză! spuse ea, încercând să-și recapete stăpânirea de sine și să nu arate cât era de încolțită. Nimeni nu m-a avertizat că urma să vedem monștri în timpul călătoriei.

El râse.

– Încă mai ai limba foarte ascuțită, după cum văd. Privirea lui întunecată trecu peste ea. Și acum nu mai ești o tânără lady feciorelnică.

Ea îl privi cu o ură de moarte, retrăgându-se spre sobă. Rochia ei era udă, și fiindcă se îmbrăcase în culori luminoase, dezvăluia mult mai multe decât ar fi trebuit.

– Sunt sigură că soțul meu, lordul Atherton, va fi la fel de recunoscător ca și mine pentru urările dumneavoastră de bine cu ocazia căsătoriei.

– Chiar așa? rânji Clary. Îmi datorează mie blestemata asta de căsătorie, așa că poate că o să-mi fie.

– Vai de mine! spuse ea inocent, privindu-l cu ochii mari. Și eu care mă gândeam că se datora faptului că eu am acceptat propunerea lui înflăcărată.

– Dacă Atherton s-a gândit măcar o jumătate de minut să se însoare cu tine înainte de noaptea aceea, e un prost mai mare decât credeam. Din nou, ochii lui îi măsurară grosolan silueta. Doar dacă nu i-ai dat lui ceea ce ai refuzat să îmi dai mie.

Nu, se gândi furioasă Penelope, ea era proasta. Benedict știuse că invitația lui Stratford era suspectă, dar ea susținuse că trebuiau să meargă. Nu crezuse că un tată putea fi atât de lipsit de inimă și de nepăsător; își închipuise că în străfundul inimii lui trebuia să mai existe un grăunte de afecțiune. Bineînțeles că voia ca ei să meargă în vizită dintr-un motiv care ar fi putut fi considerat generos sau preocupat. Acum înțelegea. Poate că Stratford nu știa ce îi făcuse Clary sau că el stârnise bârfele care îl făcuseră pe Benedict să o ia de soție. Dar nu exista nici un motiv întemeiat

care să-l fi determinat să îi manipuleze și să îi aducă la bordul acestui iaht, cu Clary ascuns sub punte și așteptând să o acosteze.

– Ce vrei?

Buzele lui se strâmbară, batjocoritoare.

– Ce direct! Foarte bine. Unde e Olivia Townsend?

Penelope clipi. Olivia? Nu pentru prima dată, își dori să știe ce voia de la Olivia, dar acum nu mai conta. Nu avea de gând să-i spună nimic, chiar dacă ar fi știut ceva.

– E plecată din oraș.

– Știu asta. El se apropie. Unde?

– Departe, cred.

Fața lui Clary se întunecă.

– Nu te juca, fetițo, cu mine, o avertiză el cu voce stăpânită. Vreau ceva de la ea foarte mult. Când vreau mult un lucru, îl obțin.

– Dar ea e o persoană, nu un lucru, replică ea politicoasă. Nu poți să ai o persoană doar pentru că o vrei. Și dacă ea are ceva ce vrei, poți doar să îi oferi ceva în schimb, cu bună-credință, și să speri că vei încheia târgul.

Clary izbucni într-un râs răutăcios.

– Să mă târguiesc? Nu, milady, nu cred. Poate că nu m-am exprimat limpede – îmi aparține deja. Ea știe asta, și tot nu vrea să mi-l dea. Cum ai numi asta? Mie mi se pare un furt.

– Aș spune că minți, fiindcă Olivia nu e o hoață.

Clary rămase nemișcat.

– Măsoară-ți cuvintele, fetițo!

– Poți să îmi spui Lady Atherton dacă ne mai întâlnim vreodată – ceea ce sincer sper că nu se va întâmpla. Cred că acum o să merg la soțul meu. Bună ziua, domnule.

Se întoarse spre ușă, tremurând de furie și frică. Ultima dată când se trezise închisă cu el într-o cameră, treaba se terminase foarte prost... Dar Benedict era pe punte. Trebuia doar să se întoarcă la el.

Și după asta, nu avea să-i mai spună nici un cuvânt dacă evita să își vadă tatăl. Clary era un monstru, dar Stratford făcuse planuri pentru ca ea să ajungă la cheremul lui Clary, la bordul unei

bărci de pe care nu putea pleca, și pentru asta aruncă peste bord orice încercare de a avea o părere bună despre conte, fiindcă făcea parte din familie acum. Contele nu avea să facă parte niciodată din familia ei.

Clary nu o opri când deschise ușa, dar o urmă.

– Poți să fugi înapoi la soțul tău, dacă îți imaginezi că o să te salveze, o ironiză el, înghesuindu-se indecent de aproape de ea.

Penelope își strânse fustele și încercă să meargă mai repede, dar dușumeaua era udă și înșelătoare.

– Bineînțeles, poate că nu îți va lua apărarea atât de înflăcărat ca înainte. La urma urmei, a obținut deja ce voia de la tine. Și Stratford vrea aproape la fel de mult ca și mine să o găsească pe Olivia Townsend. De ce crezi că a venit la Londra după tine?

Înainte de a se putea opri, Penelope privi peste umăr șocată. Zâmbetul subțire al lui Clary se lărgi, batjocoritor.

– Ar trebui să fii flatată. Un conte și un viconte, urmărindu-ți fiecare cuvânt! O fată inteligentă s-ar gândi imediat la însemnătatea acestui lucru și la felul în care ar trebui să răspundă la întrebările lor.

– Având în vedere cine sunt contele și vicontele, sunt sigură că nu înseamnă nimic bun pentru doamna Townsend și de aceea nu vă voi spune nimic.

Se întoarse cu spatele la el și se prinse de bară ca să urce pe punte. Ploaia se oprise, deși pe cer se înghesuiau nori întunecați. Părea să fie în amurg, nu la amiază. Vântul se liniștise, dar ea tremură când îi pătrunse fustele ude. Pelerina ei rămăsese în cabină. Asta o făcu să-l urască și mai mult pe Clary; ar fi trebuit să se usuce acum în cabina agreabilă, călduroasă, nu să iasă înapoi în furtună, îmbrăcată mai subțire decât înainte.

Când ajunse în capul scării, Clary o prinse de mână.

– Poate că ar trebui să te gândești la soțul tău, nu la doamna Townsend. Arătă cu capul spre cârmă, în partea cealaltă a vasului, în spatele pânzei care se umfla. El o să-ți spună cât te costă să-l înfrunți pe Stratford – și, fii sigură că, dacă mă refuzi pe mine,

îl înfrunți pe lordul Stratford. Vrei să atragi mânia lui asupra scumpului tău soț? El rânji când rosti ultimele trei cuvinte.

– Îmi cunosc soțul, spuse ea pe un ton coborât și furios. Știu că nu ar lăsa în mâinile tale o femeie lipsită de apărare și nevinovată, orice ar spune tatăl lui.

Un mușchi zvâcni pe obrazul lui Clary.

– Unde e?

Penelope se eliberă din strânsoarea lui și începu să pășească pe punte. Nu era un vas mare, dar nu-l putea vedea pe Benedict; pânzele întinse acopereau totul din poziția aceasta.

Clary o urmări.

– Nu te mai întreb o dată, spuse el ridicând vocea. Unde e?

– Undeva unde nu o poți răni!

El înjură. De data aceasta, când o prinse, ea nu se putu elibera. Vântul îi aduse părul peste față, subliniind forma arcuită a nasului și bărbia ascuțită. Arăta ca un demon, și ura înghețată din ochii lui o făcu să se înspăimânte dintr-odată.

– Ultima șansă, spuse el, aplecându-se peste ea.

– Lasă-mă să plec, spuse ea, scuipând fiecare cuvânt.

Pentru o clipă el nu se mișcă. Degetele lui se înfipseră în brațul ei.

– Cum dorește doamna. El o eliberă și o împinse, așa că ea se clătină spre spate. Botinele ei de piele alunecară pe puntea udă. Penelope se întinse după copastie, încercând să își recapete echilibrul. Iahtul se zguduia puternic, destul de înclinat, și apa spumegândă era foarte aproape.

Atunci Clary îi puse mâna în mijlocul pieptului și o împinse, trimițând-o în Tamisa cu picioarele în sus.

– Chiar așa, Benedict, sunt dezamăgit. Credeam că tatăl ei ți-a plătit o sumă bună ca să o iei. E o femeie încăpățânată și nesupusă, care nu are nici un dram de delicatețe.

Benedict încercă să nu se lase stârnit de insultele tatălui său.

– Sunt foarte mulțumit de căsătorie.

Stratford îl privi tăios, cu ochii pe jumătate închiși.

– Nici măcar nu e o frumusețe, nu?

Fără să vrea, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Poate că Penelope nu întruchipa idealul de frumusețe al tatălui său, dar strălucea de vioiciune și vervă, și Benedict credea că nu văzuse niciodată o femeie mai fermecătoare.

– Nu sunt de acord, chiar deloc.

Contele pufni.

– Înțeleg că asta înseamnă că e dezlănțuită și destrăbălată, așa cum spun bârfele. Sunt uimit că ai făcut dintr-o asemenea femeie mireasa ta.

– Fiecare cuvânt din bârfele acelea este o minciună.

Nu că Benedict nu ar fi fost cuprins de o fericire profundă și liniștită când ea se destrăbăla așa în patul *lui*. Zâmbetul îi zăbovi pe față.

Tatăl lui îl văzu, și nu îi plăcu. Benedict realiză asta, dar nu putea face nimic ca să-i pună capăt. De fapt... lasă-l pe Stratford să afle că această căsătorie nu era un dezastru. Lasă-l să știe că Penelope nu tremura și nu se lăsa intimidată și tiranizată de el. Lasă-l să fie conștient că influența lui se topea și că nu mai rămânea nimic din ea.

Stratford se întoarse cu fața spre vânt.

– Nu am crezut niciodată că o să apuc ziua în care o femeiușcă de rând îl prinde de ouă pe fiul meu.

– Penelope, spuse Benedict, e soția mea, nu o femeiușcă de rând. Nu-ți șade bine să vorbești atât de urât despre viitoarea contesă de Stratford, domnule.

– Ce zi frumoasă o să fie aceea în care fiica unui miner va stăpâni peste Stratford Court.

– Sunt de acord, spuse el, de parcă și contele și-ar fi exprimat aprobarea.

Tatăl lui expiră și respirația lui străluci ușor în aerul rece. Penelope ar fi spus probabil că era fum de pucioasă. Buzele lui Benedict se arcuiră. Nu ar fi trebuit să i se pară atât de amuzantă lipsa ei de respect.

– Atunci poate că vei începe să o educi și să îi arăți care îi sunt îndatoririle.

Ceva din cuvântul acesta, „îndatoriri", îl făcea întotdeauna să-și încordeze umerii. În lumea lui Stratford, îndatoririle însemnau ceva mai presus de înțelesul obișnuit. Benedict învățase, prin ani dureroși de experiență, că atunci când tatăl lui scotea la iveală îndatoririle, era vorba despre o sarcină neplăcută sau despre o cerere irațională.

– Singura ei îndatorire este față de mine.

– Și îndatorirea ta e față de mine.

Mâinile lui Benedict se strânseră. Totul se reducea întotdeauna la pretențiile contelui.

– Mi-am îndeplinit de multe ori această îndatorire.

– Și îi vei refuza tatălui tău o simplă cerere? spuse Stratford ridicând din sprâncene. Mi se pare greu de crezut. E un lucru mic; nu trebuie să devii bădăran și capricios, continuă el înainte ca Benedict să poată răspunde. Trebuie doar să-ți exerciți autoritatea de soț asupra soției tale și să o convingi să coopereze.

Neliniștea care planase deasupra lui toată ziua se transformă în alarmă.

– Nu.

– Nu. Ochii lui Stratford scânteiară de ciudă. Chiar, Benedict? După toți anii aceștia ar trebui să știi că e un răspuns inacceptabil.

Cândva ar fi putut să fie. Cândva ar fi rămas încordat și liniștit, rugându-se să fie minoră cererea sau măcar ușor de îndeplinit, neîndrăznind să refuze. Nu că tatăl lui nu ar fi găsit oricum o greșeală în acțiunile lui, oricât de mult s-ar fi străduit să-i facă pe plac. Nu-și mai amintea fiecare bătaie – se amestecaseră toate deja –, dar își amintea acut sentimentul pe care îl avea când își așeza mâinile pe biroul contelui, plecându-și capul și întărindu-se pentru prima lovitură a bastonului de lemn al lui Stratford. Acesta era destul de maleabil ca să se îndoaie fără să se rupă, și loviturile usturătoare se succedau una după alta. În mintea lui, Benedict mai vedea încă bastonul acela, sprijinit de pervazul ferestrei din biroul contelui, o amintire permanentă a consecințelor sfidării. Singura îndurare a lui Stratford fusese că îl folosea peste haine, preferând să lase vânătăi și durere, nu cicatrice.

Închise ochii un moment și trase aer adânc în piept. Bătăile acelea aparțineau trecutului.

– După toți anii aceștia, sunt adult și nu mai pot fi bătut pentru neascultare. Felul în care aleg să îmi exercit autoritatea de soț este strict dreptul meu, și orice bărbat – *orice* bărbat – care intervine în exercitarea acestui drept va vedea că intervenția se întoarce împotriva lui. Înfruntă privirea furioasă a tatălui său. Vorbesc serios, tată, adăugă el încet, dar pe un ton de avertizare. Las-o în pace!

După un moment, contele se întoarse cu spatele.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Totuși, se pare că e în posesia unei informații de care am nevoie. După ce răspunde la o singură întrebare, poți să-ți iei târfa ordinară care îți e soție și să faci ce vrei cu ea, departe de ochii mei.

Toate presentimentele nefaste ale lui Benedict se întoarseră urlând.

– Ce informație? spuse el, scormonindu-și creierul. Ce putea să vrea Stratford de la Penelope?

Expresia lui Stratford nu dezvăluia nimic.

– Ai grijă să coopereze.

Fără nici o altă vorbă, se întoarse și plecă sub punte. Știa acum că făcuse o greșeală; orice ar fi vrut Stratford, voia foarte mult. Benedict știuse că era un motiv nerostit care îl făcuse pe conte să îi invite la Stratford Court, dar el – din prostie – se gândise că motivul se referea la el. Era sigur că Penelope nu avea nici o idee referitoare la ceea ce ar fi vrut Stratford. Benedict nu-și putea imagina ce ar fi putut să știe soția lui și ce voia Stratford să descopere cu atâta disperare...

Și apoi un bărbat – un bărbat pe care Benedict nu l-ar fi lăsat să se apropie de Penelope nici în ruptul capului – își făcu apariția pe punte.

Drăcia dracului!

Inima îi ajunse în gât în timp ce se repezi pe puntea alunecoasă și mișcătoare, coborând scările. Prezența lordului Clary era de ajuns ca să îl pună în gardă, dar navigau de două ore. Asta însemna că lordul Clary așteptase dedesubt, chiar în cabina

în care Stratford o îndemnase pe Penelope să meargă. Benedict deschise larg ușa cabinei, rugându-se să fie acolo în siguranță, dar ceea ce văzu fu mai rău: pelerina ei udă și boneta, dar nici urmă de Penelope.

Pânzele pocniră cu putere peste capul lui în timp ce urca din nou pe punte, apărându-și ochii de ploaie și căutând-o frenetic. *Diana* nu era un vas mare; nu existau multe locuri în care să te ascunzi. Se aplecă sub ghiu ca să se uite sub pânze, dar ea nu era nicăieri.

Tatăl lui și Clary erau încă în spatele cârmei, purtând o discuție înverșunată. Benedict păși spre ei și îl prinse pe Clary de haină.

– Unde e soția mea?

Clary încercă să scape de el, cu fața încordată de furie.

– Ia mâinile de pe mine!

Benedict îl scutură cu putere.

– Unde e?

Clary se luptă să se elibereze și se uită înverșunat la el, apoi la Stratford.

– E o ființă încăpățânată...

– Ai spus că o poți convinge, îl întrerupse Stratford. Trebuie să fac totul personal? Adu-o aici și o să scot adevărul de la ea.

Un mușchi zvâcni pe fața lui Clary.

– Am terminat deja cu ea.

Benedict se aruncă din nou spre el.

– Unde e? Cabina e goală. *Unde e soția mea?*

Un rânjet plin de ură se întinse pe fața bărbatului.

– Ți-ai pierdut mireasa, Lord Atherton? Ce convenabil pentru tine!

– Adu fata, Clary, spuse Stratford cu răceală. Răbdarea mea se sfârșește.

Clary continuă să rânjească, și Benedict ghici motivul, cu o siguranță oribilă. Se învârti în jur, cercetând apa de la tribord și apoi de la babord. Râul era schimbător și turbulent, și spuma valurilor care se izbeau întuneca totul.

– Unde e? urlă contele.

– Ar trebui să-mi mulțumiți amândoi, i-o întoarse Clary. Atherton are averea ei, și acum poți să-i alegi o mireasă potrivită. O s-o găsesc pe doamna Townsend pe altă cale.

Fără să ezite, Benedict își trase pumnul înapoi și îl repezi spre fața îngâmfată a lui Clary. Nu așteptă bucuria de a-l vedea pe viconte căzând în genunchi, cu sângele curgându-i din nas, ci își dădu jos paltonul și se repezi spre bord. Pălăria îi căzuse deja în apă. Febril, scrută râul, dezbrăcându-se de haină și de vestă. Acolo... era oare un cap, apărând deasupra valurilor? Rochia lui Penelope era albă, și era ceva alb în apă. Privi încordat spre pata aceea, neîndrăznind să clipească.

Tatăl lui îl prinse de braț, în timp ce Benedict își arunca o cizmă.

– Ce naiba faci?

– Mă duc după ea. Și, când mă întorc, o să bag un glonț în complicele dumitale.

Ochii îl dureau fiindcă se uita fix la punctul acela din apă în care credea că vede – spera că vede – o siluetă care se lupta cu curentul. Dă, Doamne, să fie Penelope, se rugă el. De când plecase de pe punte? Vântul împingea iahtul cu viteză destul de mare. Râul nu era foarte larg în punctul acesta, dar putea fi periculos, chiar și într-o zi liniștită și senină. Îl trecuse înot de nenumărate ori în copilărie, fugind de tatăl lui și scăpând în pădurile din Montrose Hill, unde pretindea că era un orfan lăsat de ape pe un țărm sălbatic și îndepărtat.

Atunci, Stratford îl prinse din nou, forțându-l să se întoarcă de data asta.

– Nu o să mergi după ea. O să tratez eu cu idiotul de Clary – știa că voiam să vorbesc cu ea...

– Da, și a aruncat-o în râu.

Contele nu ținu cont de asta, clătinând nerăbdător din cap.

– Și în apă e pierdută. Nu fi prost! Părul lui cenușiu era zburlit din pricina vântului. Ești fiul meu – moștenitorul meu. Cum îndrăznești să-ți riști viața?

Iată în cele din urmă grija paternă pe care și-o imaginase totdeauna că trebuia să o simtă tatăl lui, undeva în străfundul

sufletului, și asta îl făcu pe Benedict să dorească să-l omoare. Simțind că ar fi putut fi ultima ocazie în care se aflau față în față, într-un fel sau altul, se smulse din mâinile stânjenitoare ale tatălui său.

– Prefer să mor încercând s-o salvez, decât să trăiesc ca moștenitor al tău.

Se urcă pe copastie și se aruncă în apă.

Capitolul 24

Tamisa era șocant de rece. Penelope aproape că își pierdu puținul suflu care îi mai rămăsese când apele înghețate se închiseră peste capul ei. Timp de o clipă paralizantă, totul – inclusiv propria ei inimă – păru să se oprească. Putu să vadă cum *Diana* aluneca pe lângă ea, aproape deasupra ei, întunecând lumina cenușie a cerului. Îl putu vedea pe lordul Clary întorcându-se cu spatele și dispărând, fără să regrete o clipă că o aruncase în râu. Apoi, siajul bărcii trecu peste ea, și ea simți cum se afunda tot mai adânc în apa rece, întunecată.

Cu un spasm, își ridică brațele. Cu mult timp în urmă, Jamie le învățase pe ea și pe Abigail să înoate. Fusese în vara în care împlinise șase sau șapte ani, și toți făcuseră o vizită prelungită în casa bunicilor ei din Somerset. Acolo exista un iaz, în care cei trei copii Weston pescuiau și se bălăceau, iar mama lor îi dăduse lui Jamie sarcina de a se asigura că surorile lui nu cădeau în apă. După ce trebuise să o scoată pe Penelope de două ori, Jamie declarase că, dacă nu învățau să înoate, el nu le mai lua la iaz. Lui Penelope îi plăcuse să înoate. Abigail nu voia să intre cu capul sub apă, dar Penelope își arunca rochia și sărea direct în iaz, delectându-se cu libertatea de mișcare și cu sentimentul imponderabilității.

Dar pluta pe spate, chicotelile cu sora ei și încercarea de a-și stropi fratele pe furiș erau foarte diferite de lupta cu curentul Tamisei, complet îmbrăcată și după o perioadă de câțiva ani în care nu mai înotase deloc. Reuși să își țină capul deasupra apei, dar

nu avu timp decât să respire o singură dată adânc înainte ca următorul val stârnit de elice să o scufunde.

Încet, neîndemânatic, mușchii ei începură să își amintească. Lovi cu brațele și le mișcă în cerc, încercând să își așeze corpul în așa fel încât să plutească singur. Când ieși din nou la suprafață, îi veni să plângă de ușurare.

Și acum? Fustele o trăgeau în jos. Curentul o îndepărta tot mai mult de barcă. Nu avea idee unde se afla, sau cât de departe era țărmul. Când se întoarse pe burtă și începu să vâslească, i se opri inima când realiză că malul părea foarte departe.

Și la fel de departe era și iahtul. *Diana* mergea înainte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ea scuipă o gură de apă și se uită după un semn de alarmă sau de preocupare, dar nu văzu nimic.

– Ben! scânci ea.

Dar poate că el nici nu știa. Nici unul din ei nu bănuise că lordul Clary era la bord, și, din câte știa Benedict, ea se afla în siguranță, încălzindu-și mâinile în cabină. Poate că nu avea să-și dea seama că lipsea până nu ajungeau la chei.

Valurile se mai liniștiră după ce trecu curentul format de elicea iahtului. Penelope își înăbuși fiorul de panică din piept; nu era timp pentru așa ceva. Bărbia i se încordă. Nu avea să-l lase pe șarpele acela nemernic să o omoare. Avea să se salveze și apoi să-l înfrunte pe lordul Clary pe chei, fiindcă încercase să o omoare. Orice ar fi vrut de la Olivia, nu o mai interesa; încercase să o omoare și avea să se asigure că era spânzurat pentru asta.

Părul ei era un nod ud și greu. Reuși să scoată câteva agrafe și îl desfăcu într-o coadă lungă. Slavă cerului că o pusese pe Lizzie să îi facă un coc simplu! Se forță de câteva ori să își rupă fustele, dar materialul era prea rezistent. Realizând că nu își mai simțea picioarele, se uită în direcția țărmului căutând un reper – un copac înalt – și începu să înoate spre el.

Benedict tăia apa cu brațele, mânat de teamă și furie. Când coborâse în apă, pierduse poziția avantajoasă din care o vedea pe Penelope, și la fiecare zece metri se oprea și îi striga numele. Inima îi bătea ca un ciocan; probabil că asta îi ținea de cald, fiindcă

nu simțea răceala râului. Penelope era de mult în apă, și el nici nu știa dacă învățase să înoate. Gândul că putea fi deja prea târziu, că poate se scufunda acum inconștientă sub valuri, îl făcea să meargă înainte.

Când simți curenții care începeau să se răsucească, se opri călcând apa și ascultă.

– Penelope! strigă el. Pen, unde ești?

Nu primi nici un răspuns.

– Penelope, răspunde-mi! Inima i se strânsese de neliniște. Trebuia să răspundă. Penelope!

Un sunet slab se auzi în fața lui. Înotă înainte și apoi se opri din nou.

– Penelope! Strigă în continuare ca să îți pot urma vocea!

– Ben...

Înainte de a-și auzi restul numelui, respiră adânc și plonjă sub apă. Era încă în viață și, la naiba cu toate, el avea de gând să o mențină așa. După o mică distanță, striga spre ea, și ea îi răspundea, până îi văzu în cele din urmă chipul, alb ca varul, dar alert și vioi.

– Hristoase! Cu mâini tremurânde o trase spre el, lovind tare cu picioarele ca să se mențină deasupra apei. Ea îi cuprinse fața în palme și îl sărută. Chiar dacă nu era momentul să zăbovească, o sărută și el. Slavă Domnului! bolborosi el când ea îl lăsă. Slavă Domnului că te-am găsit...

– Clary. Ea nu putea vorbi, dar reuși să șuiere cuvintele. El m-a împins.

– Știu. Lavaliera lui se desfăcuse pe când înota, și acum își trase olanda mototolită de la gât. E o zi frumoasă pentru înot, Lady Atherton, dar pot să te conving să ne îndreptăm spre țărm?

Ea râse, un sunet slab, ușurat.

– Ușurel... milord... Unde e țărmul?

El întinse gâtul.

– Pe acolo. Îi înfășură lavaliera în jurul încheieturii. Mai poți înota?

Chipul ei părea înspăimântat, dar încuviință. El strânse legătura și îi forță degetele să se strângă în jurul ei. Pielea ei era

ca gheața, și vedea cum se lupta. Rochia groasă și călduroasă era ca o ancoră în jurul trupului ei.

– Pot să te trag. Nu-mi da drumul, mă auzi?

– Nu-ți dau. Un val se rostogoli peste ei, și Penelope scuipă o gură de apă. Nu am... de gând... să mă înec.

El zâmbi strâmb auzind hotărârea înverșunată din glasul ei.

– Asta e femeia pe care o cunosc. Ești gata? Înnodă celălalt capăt al lavalierei în jurul pumnului său. Când ea încuviință slab, el porni spre țărm.

Acum că o avea și pe ea, trebuia să își folosească energia cu înțelepciune. Simțea frigul care îi cuprindea picioarele și umerii, înțepenindu-l. Înota puțin, apoi se lăsa pe spate, lăsând curentul să îi împingă. Din nou, simți cum începea să se învârtă, purtându-i departe de țărmul care părea chinuitor de aproape. Partea aceasta de râu era șerpuită și pitorească, dar Benedict realiză că putea folosi asta în avantajul său. De fapt, când se opri să își refacă forțele, realiză că știa exact unde erau. Curentul îi purtase aproape de locul în care obișnuia să treacă râul înot în copilărie. Cunoștea partea asta. Și când zări un colț ieșit de stâncă aproape de țărm, înțelese că era șansa lui. Trase de lavalieră ca să o apropie pe Penelope.

– Vezi stânca aceea mare?

Ea se uită un moment. Buzele ei erau albastre și privirea părea pierdută. El o bătu ușurel pe obraz.

– O să înotăm spre ea, mă auzi? Curentul ne va îndepărta înainte de a ajunge acolo, dar stânca aceea îl va întrerupe. Trebuie să așteptăm până ajungem aproape și apoi să înotăm cu toată puterea spre ea. Acum trebuie doar să plutești. Ai înțeles? Ea se uita țintă spre stâncă, cu o privire sticloasă, și el o lovi din nou, de data asta mai aspru. Penelope!

Din felul în care încuviință, se văzu că îi era greu să țină capul sus.

– Înoată într-acolo. Îi cuprinse fața în palme și o sili să se uite la el. Aproape am ajuns. Numai puțin, iubirea mea. Gândește-te cum ar trebui să moară Clary. Ceva sclipi în ochii ei. Eu înclin pentru eviscerare, adăugă el.

– Înecat, spuse ea încercând să zâmbească. Într-o latrină.

El râse.

– Mai bine!

Penelope era epuizată; putea să simtă cum se lupta să țină capul sus. Benedict își revizui planul; lăsă curentul să îi poarte. Trebuia să o țină deasupra apei, și dacă își economisea forțele acum, avea să fie în stare să o târască spre țărm când sosea momentul.

În curând, prea curând, momentul sosi.

– Să mergem, Pen, spuse el. Aproape am ajuns.

Nu adăugă că ajungerea la țărm era doar primul obstacol depășit. Țărmul din față era sălbatic și singuratic. Erau pădurile pe care le explorase cândva cu Sebastian Vane, înainte ca nebunul de Michael să-i vândă tot terenul lui Stratford pentru câteva lire. Rămăseseră practic neatinse în ultimii zece ani, și asta însemna că el și Penelope aveau de făcut o plimbare lungă și istovitoare spre Montrose Hill. Ignoră fiorul de nesiguranță provocat de atitudinea lui Sebastian; Abigail avea să își ajute sora, și dacă îl scoteau afară bănuind că fusese în legătură cu tatăl lui și cu Clary... Atâta timp cât o primeau pe Penelope, nu putea decât să le mulțumească.

O lăsă să plutească cât ținea lavaliera.

– Haide, Penelope, înoată, o îndemnă el. Doar câțiva metri.

Ea reuși să încuviințeze slab și începu să-și miște brațele, iar el o trase, ținându-și privirea ațintită asupra stâncii. Umerii îi ardeau; piciorul drept începea să fie prins de cârcei. Degetele de la picioare îi amorțiseră. La fiecare mișcare, simțea că înoată prin melasă, iar curentul era un ham viclean, care încerca să îl îndepărteze de țintă. Când simți în cele din urmă rezistența bine-venită a mâlului, de abia se putu ridica în picioare, întinzându-se după Penelope.

Inima i se strânse când o trase spre el. Părul îi atârna peste față, ca niște șerpi, ochii îi erau închiși, buzele întredeschise și pentru moment nu putu spune dacă mai respira.

– Pen, strigă el disperat, ridicând-o în sus. Penelope! Trezește-te!

Drept răspuns, ea se îndoi și tuși, scuipând o cantitate apreciabilă de apă de râu.

– Nu o să mai intru în apă niciodată, spuse ea slab. Nici nu o să mă mai urc într-o barcă.

El râse, un sunet dureros și răgușit de bucurie neîncrezătoare. Brațele lui se strânseră în jurul ei, și o sărută pe creștet.

– Nu te învinuiesc.

Purtând-o pe jumătate în brațe, ieși cu greu din apă, trăgându-și picioarele din mâlul care se strângea la fiecare pas. Erau pe pământ.

Dar acum apăru o nouă problemă. Vântul nu se domolise și trecea prin hainele lor ude ca o coasă înghețată. Penelope începu să tremure violent, și el căută un adăpost. În stâncă era o deschizătură întunecată, așa că o conduse acolo.

– Trebuie să ne uscăm, spuse el, frecându-i cu putere brațele. Apoi vom urca dealul și vom vedea dacă sora ta primește musafiri.

– Suntem aproape de Montrose Hill? Cuvintele ei erau neclare.

– Foarte aproape, minți el.

Deschizătura se dovedi mai mare decât părea. El trase niște vrejuri de viță și niște crengi uscate și realiză că mergea mai departe decât se așteptase. De fapt, când se târî mai înăuntru, la adăpost de vânt, avu sentimentul că în spatele lui era un spațiu gol. Întinse un braț și nu dădu peste nimic. Era aproape o peșteră – și apoi lovi ceva care căzu pe pământ cu un clinchet metalic.

– Așteaptă un moment. Se lăsă pe genunchi și bâjbâi în jur, descoperind un felinar și, după câteva momente tensionate, cremene și o cutie cu iască. Stai acolo, îi spuse el lui Penelope, zărind ca prin ceață silueta ei palidă și prăbușită. O să încerc să aprind asta.

După câteva încercări găsi poziția potrivită care îl proteja destul de bine de vânt și era destul de luminată, și în cele din urmă obținu o flacără în micul felinar ruginit. Penelope era acolo unde o lăsase; se prăbușise sprijinită de stâncă. El ridică felinarul și ea ridică fața avidă spre lumină.

– O să te uscăm.

O întoarse și începu să-i descheie nasturii. Lâna odinioară albă a rochiei ei de zi era acum cenușie și plină de apă; în cele din urmă, el smulse nasturii, disperat să scape de ei. Așa răcea și mai tare. Ea îl ajută neîndemânatică să îi scoată rochia, rămânând în lenjeria transparentă. El aruncă rochia deoparte și îi scoase restul hainelor, storcând cât putea de mult fiecare obiect de lenjerie înainte de a o îmbrăca înapoi. Hainele umede nu erau cu mult mai bune decât hainele ude leoarcă, dar totul conta.

– Acum ale tale.

Dinții ei clănțăniră în timp ce se cuprindea cu brațele și căzu înapoi.

Mai mult ca să îi facă pe plac decât pentru binele lui, el își dădu jos cămașa și o stoarse. Jos se adunase acum o băltoacă destul de mare, și el se uită spre capătul deschizăturii. Lumina nesigură a felinarului nu ajungea prea departe, dar nici nu arăta că deschizătura ar fi avut un capăt.

– Stai aici, spuse el. Mă întorc într-o clipă.

– Unde te duci?

El îngenunche și o îmbrățișă rapid.

– Dacă am găsit un felinar, poate că mai este ceva folositor. Pare o mică peșteră.

– Pot să vin cu tine... Ea dădu să se forțeze să se ridice, dar el o opri.

– Odihnește-te, îi spuse el. Recapătă-ți răsuflarea. Mai avem încă de urcat dealul. Jur că nu te voi lăsa să aștepți mult.

După un moment, ea renunță. Benedict respiră ușurat – dacă ea l-ar fi rugat să rămână, nu credea că ar fi putut s-o părăsească – și o sărută.

– Odihnește-te, iubire, șopti el din nou, apoi ridică felinarul și păși în întuneric.

Era într-adevăr o mică peșteră. Trecerea era îngustă, însă doar pentru câțiva metri. El se minună. De câte ori explorase țărmul acesta, singur sau cu Sebastian, și nici unul nu o descoperise? Pentru o clipă se întrebă dacă ducea spre grota secretă de la Hart House, dar respinse repede ideea. Era prea aproape de apă,

și probabil că era inundată din când în când. Și Penelope îi promisese să îi arate grota. Încleștă din dinți și ridică felinarul mai sus. Odată ce ajungeau în siguranță la Montrose Hill, avea să îi amintească de asta, desigur.

Se sprijini cu o mână de perete ca să își păstreze echilibrul. Solul era din nisip aspru, și de mai mult ori se înțepă în cioburi de piatră, fiindcă avea doar șosetele. Peretele din partea lui se curbă, deschizându-se într-o peșteră destul de mare. Benedict mișcă felinarul în cerc, dar nu putu deslușI prea mult; flacăra era prea mică, și spațiul prea mare. Dar acolo era ceva...

Îndreptă felinarul într-acolo. O bucată rătăcită de pânză groasă. O ridică, surprins de mărimea ei, și dădu peste altceva. O privire rapidă dezvălui câteva lăzi aruncate, sparte, și o grămadă de paie într-un colț. Privi această colecție ciudată, apoi adună pânza și fugi înapoi la Penelope.

– Nn... nu știu ce e mai înfricoșător, spuse ea, cu voce tremurătoare când el trecu prin pasaj. Vântul sau întunericul.

– Vântul. El o ridică în picioare și o înfășură în pânză. Aceasta era țeapănă și aspră, dar avea să țină departe vântul. Nu avem de ce ne teme de întuneric.

Ochii ei albaștri părură să îi cuprindă toată fața când ridică privirea spre el.

– Ba avem. Când am căzut în apă, era atât de întuneric. Nu m-am simțit niciodată atât de singură.

Dumnezeu să-l ajute, fusese singură. Slavă Domnului că nemernicul acela, Clary, urcase pe punte! Dacă Benedict nu și-ar fi dat seama că ea căzuse peste bord... Împinse acest gând într-un colț al minții. Până acum nu reușise decât să o scoată din apă. Fără haine uscate și fără un foc, amândoi riscau cel puțin o boală teribilă. Își apăsă buzele pe tâmpla ei.

– Nu ești singură – nici acum, nici altă dată. O să mergem spre casa surorii tale, unde ne așteaptă o baie fierbinte, niște ceai și un pat încălzit.

Ea încuviință, ghemuindu-se în el. El îi ridică brațul după gâtul lui, o prinse de mijloc și ieșiră în noapte.

Capitolul 25

Penelope se temuse teribil că unul din ei avea să moară în noaptea aceea.

Gândul acesta planase amenințător asupra ei încă de când ajunsese în apă. La început îl disprețuise, plină de furie îndreptățită și de hotărârea de a nu-i lăsa lui Clary satisfacția de a o învinge atât de ușor. Când o găsise Benedict, prinsese din nou curaj; nu mai era singură, și el cunoștea râul. Promisiunea lui înverșunată că aveau să petreacă noaptea în casa surorii ei Abigail, la căldură și în siguranță – împreună cu vorbele lui răzbunătoare despre Clary – îi reînnoiseră puterile.

Dar puterea aceasta aproape că dispăruse când ajunseră la țărm. În ciuda faptului că îi spusese că știa să înoate, membrele îi erau aproape de plumb. Mintea ei părea separată de corp, retrăgându-se până când simțurile i se atenuară aproape de tot. De abia auzea vocea lui Benedict, îndemnând-o, frângându-se ușurată când o trăsese la mal. Era doar vag conștientă de trupul ei care se mișca, deși simțea fiorii care o cutremurau din cap până-n picioare, atunci când vântul pătrundea prin hainele ei ude.

Penelope nu explorase niciodată atâtea locuri ca sora ei, dar se plimbase prin pădure. Știa că Montrose Hill era chiar asta: o casă deasupra unui deal. Un deal pe care trebuiau să-l urce, pe vântul acesta, uzi până la piele. Ca niște molii atrase de foc, gândurile ei se roteau în jurul acestor lucruri. Nu mai avea nici o putere în picioare; abia putea merge. Benedict, care traversase înot un râu vijelios trăgând greutatea ei după el, trebuia să fie la fel de epuizat.

Și apoi el luă felinarul și o părăsi. Ea se ghemui lângă stâncă, încercând să oprească tremuratul acela oribil, și închise ochii ca să se apere de întuneric. Cerul de deasupra ei era întunecat ca noaptea, și lumina slabă a felinarului se topise odată cu Benedict. Știa că era la o distanță de numai câțiva pași și că avea să se întoarcă în curând, dar era greu să nu se simtă cu totul singură.

Nu mai avea cum să nege faptul că se înșelase în multe privințe. Lordul Stratford era un om mult, mult mai rău decât se așteptase vreodată. Una era să fii sever, și mulți tați își bătuseră copiii. Când Benedict îi spusese că fusese biciuit în copilărie, chiar și în adolescență, ea se gândise fără grijă că asta semănase cu ciomăgelile pe care le primise fratele ei de la tatăl lor în câteva ocazii. Când Benedict spusese că tatăl său nu avea nici o milă față de alții, ea presupusese că era plin de aroganța aceea specifică, asociată statutului de conte. Când spusese că spera că ea nu avea să se întâlnească niciodată cu tatăl lui, o mică parte din ea se întrebase dacă nu cumva îi era rușine cu ea. Se înșelase, se înșelase și iar se înșelase.

Chiar dacă Benedict ar fi dorit să o țină departe de conte pentru că se rușina de căsătoria lui, ea ar fi trebuit să fie cum nu se poate mai mulțumită fiindcă nu avea de-a face cu lordul Stratford. În schimb, ea se convinsese că era mai bine să îl înfrunte, să afirme independența lor – a ei – față de controlul sever pe care îl exercitase întotdeauna acesta asupra familiei. Dacă Benedict s-ar fi căsătorit cu ea numai din pricină că dota ei îl elibera de sub autoritatea contelui, raționase ea, nu trebuia să demonstreze asta? Dacă arăți slăbiciune, tiranul se simte încurajat.

În schimb, contele plănuise să o ademenească la bordul iahtului său, pentru ca lordul Clary să o încolțească și să o întrebe despre Olivia. Poate că Stratford nu cunoștea adevărata fire a lui Clary; poate că avea un motiv onorabil pentru care voia să vorbească cu Olivia. Dar în fiecare ocazie în care Penelope îi dăruise contelui beneficiul îndoielii, se înșelase, așa că nu putea crede decât că Stratford era la fel de crud ca și Clary.

Lacrimile îi izvorau din ochi și i se scurgeau pe obraji. Contribuise la acest coșmar prin faptul că nu luase seama la avertizările lui Benedict, prin aroganța care o făcuse să creadă că știe cum să se poarte cu contele, mai bine decât propriul lui fiu, și prin încăpățânarea ei de a nu spune nimănui de la bun început că lordul Clary o atacase. Ce bine făcea păstrându-și promisiunea față de Olivia, dacă asta ducea la moartea ei – sau, mai rău, a lui Benedict?

Auzi pașii lui înapoindu-se, și lumina felinarului străpunse întunericul. În grabă, își șterse obrajii, sperând că, la cât de udă era, n-aveau să i se vadă lacrimile. Ultimul lucru pe care îl merita acum era simpatia cuiva. Dar se simți și mai vinovată atunci când el o ridică în picioare, murmurând cuvinte de alinare. Benedict găsise ceva țeapăn și colbuit pe care îl înfășură în jurul ei, în timp ce el avea doar cămașa udă leoarcă și pantalonii. Când o asigură că nu era singură – nici acum, nici altă dată –, știu că vorbise serios. Penelope simți că, dacă ea nu ar mai fi putut, el ar fi încercat să o ducă în spate, condamnându-i pe amândoi la moarte. Reuși să își ridice brațul pe umerii lui și făcu un jurământ în tăcere: avea să urce dealul acela, pentru Benedict, dacă nu pentru ea. Îl iubea prea mult ca să nu facă măcar atât.

Ori de câte ori simțise că încetinea pasul sau începea să se gândească să îi sugereze să se odihnească, se forța să facă un mic comentariu amuzant. Se simțea mai bine văzând că Benedict nu își mai făcea atâtea griji din pricina ei, văzând că se poartă atât de natural. Dar când urcară în cele din urmă un mic dâmb și văzură casa în fața lor, ea izbucni în lacrimi.

– Știu, iubire, știu. Benedict se opri, ca să se odihnească amândoi. Îi ținu fața la pieptul lui. Ți-am spus că o să reușim!

În ciuda lacrimilor, ea râse puțin.

– Până acum, mi s-a părut un pariu destul de neobișnuit...

Brațele lui se strânseră.

– Atunci presupun că am câștigat doar eu, nu? Îi ridică fața și o sărută, prelung și profund. Nu am dorit niciodată să merg în pat cu tine, mai mult decât în momentul acesta.

Penelope scoase alt chicotit slab.

– Și nici eu nu am fost mai dornică să merg! Singurul lucru care m-ar putea ține departe de pat ar fi o baie caldă.

– Dacă Vane are o cadă în care să încăpem amândoi, o s-o cumpăr imediat de la el, oricare ar fi costul. O mai sărută o dată. Intrăm?

Numai ținându-și privirea ațintită asupra ușii de la intrare reuși Penelope să rămână pe picioare. „Aproape că am ajuns", își spunea ea cu fiecare pas. Benedict tremura acum, deși

ea aproape se oprise. Spera că era un lucru bun și refuză să se mai gândească la el.

Benedict trebui să bată în ușă de mai multe ori înainte de a i se deschide. O femeie năucită se uită la ei.

– Da?

– Doamna Vane, hârâi Benedict.

Penelope se simțea alunecând din brațele lui, dar mâinile nu o ajutară când încercă să se țină de el.

– Sora ei... aproape s-a înecat..

Când pânza căzu încet spre pământ, vântul o pătrunse ca un cuțit de gheață. Penelope nu dorea decât să se ghemuiască pe pământ și să doarmă.

– Penelope!

Țipătul surorii ei Abigail tăie restul explicației.

Pluti vag în următoarele câteva minute. Urmă o izbucnire de activitate și cineva o ridică și o duse înăuntru pe niște scări.

– Ben! strigă ea încet, întinzând mâna.

„Nu mă lăsa acum", voia ea să implore. „Vino cu mine! Iartă-mă că nu am avut mai multă încredere în tine!"

– Sebastian e cu el. Abigail era lângă ea, grăbindu-se să-i deschidă ușa celui care o ducea. Las-o jos, domnule Jones, și du-te să-l vezi pe lordul Atherton. Ce s-a întâmplat? Sora ei începu să smulgă ce-i mai rămăsese din haine când ușa se închise în spatele bărbatului. Penelope, trezește-te! Vorbește cu mine!

– Ce pot să fac? întrebă vocea îngrijorată a unei alte femei.

– Adu mai multe prosoape și pune-le lângă foc. Abigail îi trăgea botinele cu prea puțină blândețe. Pregătește ceai fierbinte pentru oaspeții noștri și fă patul în camera din capătul holului. Și adu cuțitul de vânătoare al domnului Vane; botinele ei nu ies.

Penelope deschise ochii.

– Ben... unde e?

– Nu mă îndoiesc de faptul că Sebastian l-a vârât deja în șemineu.

– Nu! Nu, nu trebuie să-i facă nimic lui Benedict.

Se luptă să se ridice în capul oaselor, dar sora ei o ținu jos.

– Ca să-l încălzească, Pen. Vocea ei se îmblânzi. Ce s-a întâmplat?

Lacrimile o podidiră din nou. Acum că Benedict nu putea s-o vadă, nu făcu nimic să le ascundă.

– Am fost pe iaht – iahtul lui Stratford. Voia să ne ducă la Stratford Court. Benedict nu voia, dar eu i-am spus că trebuia să mergem de dragul mamei lui...

Doamna Jones se întoarse, și Abigail începu să-i taie șireturile de la botine.

– Lordul Clary era la bord și m-a împins. Voia să știe unde era Olivia, și eu nu i-am spus, așa că m-a împins în râu. Și Benedict a sărit după mine și apoi a trebuit să înotăm și oh – Abby, curentul e atât de puternic! Suspina atât de tare, încât probabil că sora ei nu înțelesese nici o vorbă, dar trebuia să se descarce. Nu știam dacă o să reușim și apoi a trebuit să mergem pe jos până în vârful dealului și sunt atât, atât de obosită, încât nu știu dacă o să mă mai pot mișca vreodată.

– Șșșt, cântă încet Abigail. Tăiase ambele botine în timpul izbucnirii isterice a lui Penelope. Poți să mergi câțiva pași? Din fericire, doamna Jones pregătise deja o baie caldă, și o să te săpunim până o să arăți ca un ou răscopt.

O ajută pe Penelope să se ridice, îmbrăcată doar în cămașă, și cu ajutorul menajerei intră în cadă. Apa era fierbinte, și ea plânse și mai tare când picioarele și coapsele o usturară dureros. Abigail îi înfășură umerii cu un prosop cald și o împinse în jos până când se scufundă cu tot cu piept și brațe.

Treptat, tremurul încetă și odată cu el și suspinele. Își sprijini capul de umărul surorii ei, obosită dincolo de cuvinte.

– Spune-mi din nou, șopti Abigail, uscându-i părul. Cine te-a împins?

– Lordul Clary. Olivia trebuia să înțeleagă. Penelope nu mai avea să păstreze nici un secret, niciodată. A amenințat-o pe Olivia. Ea mi-a spus că avea un plan care s-o ajute să scape de influența pe care o avea el asupra ei, dar apoi a plecat din Londra și Clary vrea să o găsească. Și... și el mi-a spus că și lordul Stratford

vrea să știe. Vocea ei tremură. Nu știu ce vor de la ea, dar mă tem că e în pericol...

Abigail o potoli.

– Nu-ți face griji din pricina Oliviei acum. Deci Clary te-a împins din barcă – ești sigură că a făcut-o intenționat?

Ea încuviință. O privise direct în față când o făcuse, și ea nu avea să-i uite niciodată expresia.

– L-a împins și pe Benedict? Nu-mi vine să cred că lordul Stratford ar permite un asemenea lucru.

– Nu știu. Clipi ca să scape de câteva lacrimi. Dar el mi-a salvat viața, Abigail. Nu aș fi reușit niciodată fără el.

Sora ei zâmbi.

– Ți-am spus că e un om mai bun decât credeai tu.

Penelope se uită la flăcările care sclipeau. Era. Alt lucru în privința căruia se înșelase.

– Știu. Eu... eu îl iubesc, Abby. Și mi-am dorit să se îndrăgostească de mine aproape din primul moment în care l-am văzut. Voiam să îl urăsc pentru ceea ce i-a făcut lui Sebastian, dar chiar și atunci îl doream. Și acum... Acum înțeleg de ce a acționat așa. Cu *monstrul* acela pe post de tată, cum ar fi putut face altceva? Și asta mă transformă într-o persoană oribilă, fiindcă am crezut că știam mai bine decât el cum ar fi trebuit să se poarte, dar cum ar mai putea să mă mai iubească după lucrurile pe care i le-am spus?

Abigail îi întinse o batistă, fiindcă Penelope începuse să se smiorcăie.

– Cred că ești prea aspră cu tine însăți.

Ea oftă.

– Poate.

Dar se temea că în cele din urmă fusese complet sinceră.

După ce o frecă bine și o puse să bea două cești de ceai fierbinte, Abigail o ajută să iasă din cadă și îi întinse o cămașă de noapte groasă. Îi pieptănă părul și o duse în pat, fără să țină seama de protestele lui Penelope, care își dăduse seama că era chiar patul lui Abigail.

– Mama mi-a dat mobila din camera mea de la Hart House, așa că avem destule paturi. Așeză cuverturile bine pe lângă Penelope.

Eu și Sebastian vom fi la capătul culoarului. Ațâță focul și aranjă camera, oprindu-se la ușă. Să pregătesc alt pat pentru Benedict?

– Nu, spuse ea imediat.

Putea doar să spere că el avea să vină la ea, după ce își revenea în urma faptului că fusese gata să se înece, mulțumită ei.

Puțin mai târziu, ușa se deschise, trezind-o dintr-un somn neliniștit. Se luptase să își țină ochii deschiși, sperând că avea să vină.

– Ben, mormăi ea, încercând să se ridice chiar dacă își simțea trupul preschimbat în plumb.

– Da. El se strecură sub cuverturi, încolăcindu-se în jurul trupului ei. Buzele lui îi încălziră gâtul. Sunt aici.

Ea se lăsă moale din nou.

– Slavă Domnului! Îmi era atât de teamă...

– Și eu am avut un moment sau două în care m-am alarmat. O sărută din nou, înainte de a o trage confortabil în brațele lui. Cine s-ar fi gândit că obiceiul de a ieși pe furiș ca să traversez râul înot în copilărie avea să se dovedească atât de folositor?

Ea râse șuierat, și râsetul acesta se transformă cumva într-un suspin.

– Îmi pare rău, atât de rău! A fost vina mea...

– Nu. Vocea lui fu înverșunată. Nu spune asta. A fost doar vina lui Clary...

Nu chiar. Vocea lui Benedict scăzu, și Penelope știu la ce se gândea. Fusese și vina tatălui său, chiar dacă Stratford nu avusese nici un rol în aruncarea ei peste bord. Ea înghiți un nod.

– Dar eu te-am îndemnat să mergem cu barca. Aveai dreptate, trebuia să fi refuzat...

– Aș vrea s-o fi făcut, spuse el din tot sufletul, dar nici unul din noi nu a știut. Argumentele tale erau logice; eu am fost de acord cu ele. Dacă tu ești vinovată fiindcă ai sugerat cu inocență un mod greșit de a acționa, eu sunt și mai vinovat fiindcă am fost de acord, fiindcă eu am știut tot timpul cum e tatăl meu.

– Vrea să o găsească pe Olivia, murmură ea. Olivia Townsend e femeia pe care o abuza Clary în seara în care m-ai salvat, și ea a avut nevoie de două sute de lire ca să poată pleca din Londra.

Clary mi-a poruncit să îi spun unde e și a spus că și tatăl tău voia să știe.

– Amândoi pot să se ducă învârtindu-se, inclusiv cu complimentele mele.

– M-a împins peste bord fiindcă nu am vrut să-i spun... Ea întoarse capul, încercând să-i întâlnească privirea. Clary aștepta în cabină.

– Știu. Penelope, dacă aș fi avut vreun indiciu că era la bord, nu am fi pus niciodată piciorul pe iaht, oricare ar fi fost amenințările tatălui meu.

Ea se cutremură.

– Ce vor face acum?

Fața lui Benedict se înăspri.

– Nu știu, dar nici unul din ei nu va mai avea ocazia să te rănească.

– Și mama ta?

El îi atinse buzele cu un deget.

– Nici dacă asta înseamnă că nu o s-o mai văd niciodată.

– Mi-ai salvat viața, șopti ea.

– Pari atât de surprinsă! zâmbi el. Credeai că aveam s-o fac?

Penelope închise ochii.

– Nu știu.

– Am sărit peste copastie de îndată ce mi-am dat seama că erai în apă, rugându-mă să nu fie prea târziu. Slavă cerului că știi să înoți!

Penelope se gândi la toate ocaziile în care gândise rău despre el, la toate cuvintele disprețuitoare pe care le spusese despre caracterul lui. Lucrurile se îmbunătățiseră între ei, iar el își riscase viața pentru ea. Simți cum se îneacă gândindu-se la cât de aproape fuseseră de moarte. Fără nici o vorbă, se agăță de cămașa lui de noapte.

Probabil că Benedict simțise ceea ce ea nu putuse să spună.

– Te iubesc, Penelope. Brațele lui se strânseră în jurul ei, la fel de calde și de puternice ca întotdeauna. Destul cât să mor pentru tine.

Ea rămase nemișcată un moment, apoi se răsuci cu fața spre el.

– Cum?

– Te iubesc. El își sprijini fruntea de fruntea ei. Tu mi-ai spus odată că e cel mai important lucru în căsnicie, până la urmă...

– Dar tu nu crezi în asta.

Încet, el clătină din cap.

– Nu am văzut niciodată o căsătorie bazată pe dragoste și respect. Nici nu mă așteptam să văd.

Penelope îi evită privirea, și mâinile ei se proptiră de pieptul lui, în timp ce el încerca să o tragă mai aproape.

– Nici nu ai vrut s-o vezi. Nu sunt tipul de fată cu care ai fi vrut să te căsătorești.

– Nu, dar nu mă așteptam nici să-mi iubesc soția. Nu-ți amintești ce-mi doream eu? O tovarășă plăcută, cumsecade. O femeie destul de drăguță la care să mă uit, destul de dulce ca să nu mă înnebunească și destul de blândă ca să nu se certe niciodată cu mine sau să îmi stea împotrivă. Scoase un fel de țiuit. Ce fel de idiot vrea asta?

– Unul care nu vrea să fie chinuit și înnebunit, îi aminti ea.

– Ah da, murmură el, și o urmă de zâmbet îi curbă buzele. Chinuit de gânduri păcătoase și lascive cu tine în patul meu. Înnebunit de firea ta sinceră și de spiritul tău aventuros. Dar și fermecat de exuberanța ta. Impresionat – și umilit – de devotamentul tău față de prieteni. Și profund mișcat de abilitatea ta de a da deoparte tot ce nu-ți place la mine și de a încerca să transformi căsătoria noastră într-una fericită, chiar și după începutul teribil pe care l-am avut.

Fața ei ardea.

– Oh... da, asta e o faptă magnifică... Ea se opri. Nu, spuse ea încet. Nu pot să glumesc în privința asta. Chiar nu ai știut? Am fost îndrăgostită nebunește de tine din prima zi în care ai venit la Hart House.

– Chiar așa? Vocea lui se încălzi de interes. Hainde, spune-mi mai mult.

– Erai cel mai chipeș bărbat pe care-l văzusem vreodată...

– Și acum?

Ea roși.

– Încă ești – chiar mai mult decât atunci. Atunci nu te văzusem gol.

El mormăi apreciativ.

– Dar tu nu m-ai observat, chiar și atunci când am încercat să flirtez cu tine provocându-te să mergi la vânătoare de fantome în Hampton Court.

Sprâncenele lui Benedict se ridicară și apoi râse încet.

– Și eu care am crezut că aveai să-mi tai capul dacă îndrăzneam ceva!

– Ei bine, atunci nu m-ai vrut.

El se rostogoli pe ea.

– După o analiză logică, foarte calculată, am decis că sora ta avea să fie o alegere mai sigură. Știam că dacă mă căsătoream cu tine, nu aveam să mai am nici o clipă de pace. Mi-aș fi petrecut tot restul vieții citind foiletoane scandaloase – el își strecură o mână sub cuverturi și începu să îi ridice poalele cămășii de noapte – și să mă întreb cât de îndrăzneață ai fi fost când ai fi vrut să faci dragoste – ea își arcui spatele și îl cuprinse cu brațele pe după gât în timp ce el se așeza între picioarele ei – și mi-aș fi ieșit din minți dorindu-te... sărutându-te... savurând chiar și sunetul râsului tău, spuse el și o sărută.

Penelope trase adânc aer în piept în timp ce mâinile lui îi coborau pe pântec. Ar fi trebuit să doarmă, istovită de chinul ultimelor ore. În schimb, pielea ei părea s-o ardă acolo unde o atingea, și îl dorea înăuntrul ei mai mult ca oricând. Voia să o țină sub el și să facă dragoste cu ea până când celelalte amintiri ale nopții îi dispăreau din minte, și trupul i se istovea de dragoste, nu de pericolul care îi amenințase viața. Își uni mâinile pe fundul lui și îl trase spre ea.

– Atâta timp cât mă iubești și tu, nu există nici un motiv pentru care să nu beneficiezi de celelalte lucruri.

El râse și împinse, făcându-i să devină un singur trup.

– Și atâta timp cât tu mă iubești, n-o s-o fac.

Capitolul 26

Benedict se trezi devreme în dimineața următoare. Penelope de abia murmură când el își trase brațul de sub ea și se strecură din pat. Hainele lui erau împăturite pe un scaun de lângă șemineu. Se îmbrăcă, recunoscător, cu o haină care nu era a lui. Era probabil a lui Sebastian; era puțin cam strâmtă la umeri și mânecile erau prea lungi. Și cizmele erau cam mari, dar numai puțin, și însuși faptul că se aflau acolo, dăruite înainte de a le cere măcar, îl impresionă profund. După ce aranjă mai bine cuvertura în jurul soției lui adormite, plecă în căutarea gazdei sale.

Un lătrat sonor îl opri în capul scărilor. Enormul câine negru al lui Sebastian ieși în goană de pe ușa sufrageriei, cu urechile ciulite și mârâind slab. Benedict rămase nemișcat.

– Boris! Sebastian Vane apăru în prag și puse o mână pe capul câinelui. Stai! Câinele se așeză pe loc. Sebastian se uită la el. Cum ai dormit?

– Cu mult mai bine decât pe fundul râului.

Sebastian încuviință.

– Și Penelope?

I se puse un nod în gât.

– E bine... datorită ție.

Prietenul lui de odinioară își înclină fruntea.

– Eu nu am sărit dintr-o barcă ca să îi salvez viața, nici nu am cărat-o la deal aproape doi kilometri.

Dacă asta ar fi putut ispăși faptul că o dusese pe iaht... Benedict ezită.

– Ai vrea să faci o plimbare cu mine? Avem nevoie de un felinar.

Dacă Sebastian fu surprins, n-o arătă. Aduse două haine groase, întinzându-i lui una fără nici un comentariu. Benedict ridică din umeri, simțind foarte acut fiecare ocazie în care îl dezamăgise pe Sebastian, fiecare ocazie în care se retrăsese în spatele dominației și așteptărilor tatălui său și protestase spunând: „Ce aș fi putut

să fac?" Fusese un laș că nu încercase. Penelope avusese dreptate în privința asta. De acum înainte, avea de gând să acționeze așa cum știa că ar trebui, fără să se mai teamă de mânia nimănui.

– O să vă caute, fără îndoială, spuse Sebastian în timp ce coborau dealul, iar Boris sărea în fața lor.

– Poate. Benedict privea cruciș în lumina soarelui, orbitoare astăzi. Poate că nu. Simți privirea companionului său. E chiar posibil să se presupună că suntem amândoi morți sau chiar să se dorească să fim morți.

– Asta sună aspru chiar și pentru Domnia Sa.

Benedict auzi restul comentariului lui Sebastian, rostit pe un ton blajin. Contele nu și-ar fi dorit fiul și moștenitorul mort. Fără Benedict, titlul de conte ar fi ajuns la un văr îndepărtat, un individ hedonist căruia îi păsa doar de cursele de cai. Toată colecția de artă a lui Stratford, adunată cu atâta grijă, ar fi fost vândută ca să finanțeze o herghelie, asta dacă nu ar fi fost pierdută la curse. Pentru un om care nu putea suporta ca o moștenitoare parvenită să devină noua contesă, ideea era de neînchipuit. Toate pedepsele și cruzimile lui Stratford fuseseră însoțite de explicația clară că în felul acesta avea să devină un conte mai bun, potrivit să ocupe locul tatălui său.

Dar el învățase din lecțiile tatălui său mai mult decât ar fi vrut contele – și unele lucruri mai târziu decât ar fi trebuit, dar cu o profunzime pe care nu i-ar fi putut-o comunica niciodată Stratford.

– După ultimul nostru schimb de cuvinte, îndrăznesc să afirm că eu și tata nu ne vom mai vorbi în curând. Am văzut în cele din urmă, cu absolută claritate și siguranță, cât de lipsit de simțire este. Orice preocupare legată de sănătatea și siguranța mea a fost provocată doar de poziția de moștenitor al domeniului Stratford. Ezită. Și mi-e rușine de ceea ce am făcut sperând să îi obțin stima. Trebuia să-ți fi spus că nu am crezut niciodată că ai furat bani de la el sau că ai avut ceva de-a face cu dispariția tatălui tău.

De data aceasta, Sebastian nu-și putu ascunde uimirea.

Benedict se forță să continue:

– Mi-am spus că nu știam sigur, dar adevărul e că nu voiam să risc să-l înfurii pe tata. Și... și parțial din cauză că te uram pe atunci.

Sebastian se opri pe loc.

– Ben...

– Te uram fiindcă ai fost în stare să faci ceea ce eu n-am putut, continuă el, simțind din nou biciul vinovăției și durerea vicleană a invidiei. Dumnezeule, cât de mult aș fi dorit să plec călare cu tine și să mă lupt cu francezii! Aș fi preferat chiar să primesc un glonț care să-mi deformeze piciorul. În schimb, eram legat de o casă în care tata știa că nu voiam să stau și unde m-a făcut să mă zvârcolesc de dorința de a fi în altă parte. La trei zile de la plecarea ta, m-a trimis să îl alung pe domnul Samwell.

Sebastian trebuia să-și amintească de domnul Samwell, care fusese ani de zile administrator la Stratford Court. Samwell îi mustrase pe amândoi de multe ori, pentru diferite pozne și ghidușii. Ceea ce nu realizase nici unul din ei – ceea ce nu recunoștea Benedict – era faptul că Samwell încercase să îi scape de mânia contelui. Majordomul cunoscuse probabil firea dominantă și abuzivă a contelui înainte ca Benedict să îi spună pe nume și încercase să-i ferească pe băieți de necazuri. Când Benedict se dusese la el să îi spună că își pierduse slujba, bătrânul oftase obosit și îi spusese că se aștepta la asta de ceva timp. Și chiar dacă Benedict repetase întreg mesajul contelui, care spunea că Samwell trebuia să părăsească proprietatea până a doua zi sau avea să fie alungat cu biciul, administratorul nu se întorsese împotriva lui.

– De ce?

Drept răspuns la întrebarea neîncrezătoare a tovarășului său, Benedict ridică mâinile, fără nici un rost.

– Nici măcar nu știu. Lordul nu dă explicații niciodată. Dar acesta a fost doar începutul cererilor lui. Până să te întorci, învățasem foarte bine ce s-ar fi putut întâmpla dacă îl sfidam.

Privirea cercetătoare a lui Sebastian deveni compătimitoare.

– Penelope avea dreptate în privința mea, adăugă Benedict încet. Am fost un laș fiindcă nu am stat alături de tine. Adevărul trist e că nu am știut cum să-l înfrunt. Până acum.

– Bănuiesc că amândoi avem multe de regretat, spuse Sebastian. Din fericire, toate aparțin trecutului. Ezită, apoi continuă: Nu ți-am mulțumit niciodată pentru rolul tău în... toate.

Benedict îndrăzni să se uite cu coada ochiului la fostul său prieten și nu văzu decât siguranță calmă. Dar Sebastian trebuie să se fi simțit la fel ca el. Penelope îi povestise cu mare încântare despre adorația pe care o simțea Sebastian față de Abigail, și pentru prima dată își dădu seama cât de mult putea îmbunătăți dragostea perspectiva unui bărbat asupra vieții.

– Îți mulțumesc pentru că ne-ai primit aseară.

– Credeai că nu o să vă primim?

Benedict ridică din umeri, neajutorat.

– Nu știam.

– Ei bine. Sebastian își drese glasul ușor. Acum suntem aproape frați.

Benedict ridică fruntea dintr-odată.

– Presupun că suntem.

– Se pare că roata s-a întors de unde a plecat, nu?

Încet, Benedict zâmbi.

– Da. În mod fericit.

Un timp, păși fără să spună nimic.

– Unde mergem? întrebă Sebastian în timp ce se apropiau de apă.

Benedict coborî pe un prag stâncos spre țărmul îngust și dădu la o parte câteva tufe pentru ca și Sebastian să poată coborî. Își făcu mâna streașină la ochi și privi în stânga, apoi în dreapta. Soarele strălucea pe râu, și toți norii fuseseră împrăștiați.

– Când am ajuns la țărm, am găsit o mică peșteră. În toți anii în care am explorat pădurile acestea, ai știut de existența ei?

– Niciodată.

Benedict încuviință.

– Nu e mare – e mai degrabă o deschizătură într-o ieșitură de stânci – dar cineva a folosit-o. Am găsit acolo o bucată de pânză, și voiam să mai arunc o privire la lumina zilei.

Împreună, merseră pe malul apei vreo sută de metri. În cele din urmă, forma mătăhăloasă a stâncii apăru. Din punctul acesta

dominant, părea mai degrabă să facă parte din pădure, acoperită de viță cățărătoare și mai verde decât stânca. Chiar și atunci când se îndreptă direct spre ea, crevasa nu deveni vizibilă decât atunci când aproape atinseră stânca. Schimbând o privire cu Sebastian, care era la câțiva metri în urmă, păși cu grijă înăuntru.

Acolo zăcea rochia aruncată de Penelope, udă încă. O lovi cu piciorul ca să o dea la o parte și aprinse felinarul, ridicând fitilul ca să ilumineze tot spațiul. Boris, care amușinase pe marginea apei, lătră de pe terasamentul din spatele lor, dar se liniști la o vorbă a stăpânului său. Benedict urmă pasajul îngust; păru mult mai scurt în dimineața asta. Îi întinse felinarul lui Sebastian și să aplecă să examineze coșurile din mica încăpere.

– Cine ar fi ghicit? murmură Sebastian, privind în jur. Crezi că a fost folosită recent?

Benedict răsturnă una din lăzi. Era mare și goală și, când se uită pe margini, văzu smocuri de lână lipite de lemn.

– Am sentimentul că a fost. Paiele sunt proaspete. Îndrăznesc să spun că apa nu intră aici decât la un flux foarte puternic, dar aici e destulă umezeală pentru ca paiele să putrezească, dacă ar fi aici de mult timp.

Sebastian bătu cu bastonul în lemnul spart.

– O formă ciudată pentru o ladă.

Benedict se uită la ea. Văzuse de multe ori tipul acesta de ladă. Toată viața sa, o grămadă de tablouri și statui sosiseră într-un șuvoi neîntrerupt la Stratford Court. Contele avea una dintre cele mai frumoase colecții de artă din Anglia. Era bine cunoscut pentru priceperea sa și în egală măsură temut pentru cruzimea cu care își urmărea scopul. Stratford Court ar fi rivalizat cu Academia Regală din Londra, dacă tatăl său ar permis cuiva să îi vadă colecția. Însă el nu permitea asta niciodată, desigur; de fapt, avea propria galerie particulară în care până și familia era rareori invitată. Numai Dumnezeu știa ce tablouri erau în ea. Benedict le văzuse de câteva ori în copilărie. O dată, tatăl lui îl dusese în galerie să vadă o nouă capodoperă scoasă din cutie și instalată acolo pentru plăcerea contelui. Benedict avea cam treisprezece ani când

tatăl lui hotărâse că nu se pricepea deloc la artă – o gravă greșeală în ochii contelui.

– Nu și dacă sunt făcute pentru a adăposti un tablou.

Pentru moment se făcu tăcere, întreruptă doar de zgomotul slab și grăbit al apei.

– Contrabandiști, crezi? întrebă Sebastian în cele din urmă.

Benedict nu răspunse. Tatăl său deținea acest teren. În ciuda faptului că era o proprietate de optzeci de acri, cu o poziție bună la fluviu, contele nu făcuse nimic cu ea; era chiar mai sălbatică decât fusese pe vremea bătrânului domn Vane. Benedict crezuse că tatălui său nu îi păsa pur și simplu de ea – de ce să defrișeze și să clădească pe ea, dacă propriul său domeniu îngrijit cu atenție se afla doar dincolo de râu? –, dar poate că exista alt motiv. Dacă oprea acolo o barcă mică și descărca niște lăzi cu opere de artă, poate într-o noapte, nimeni nu ar fi observat. Ambarcațiunile traversau întruna râul și, în plus, era terenul lui Stratford...

– Sebastian, spuse el, și vocea lui răsună în spațiul acela închis, nu cred că în timpul războiului au fost multe jafuri, nu-i așa?

– Numai de fiecare dată când se ivea ocazia, fu răspunsul sec. Armata se uita în partea cealaltă – de fapt, chiar preferau ca oamenii să își găsească singuri provizii.

– Dar lucrurile mai fine? Bijuterii, monede, lucruri de valoare...?

– Și tablouri? termină Sebastian ceea ce nu spusese el. Le luau ofițerii, bineînțeles. Oamenii înrolați nu aveau cum să care multe, dar ofițerii puteau să pună orice voiau pe ambarcațiuni.

Benedict încuviință. Nu voia să știe mai mult. Războiul se terminase de câțiva ani, dar asta nu însemna nimic. Armatele lui Napoleon mutaseră o imensă cantitate de opere neprețuite de artă pe tot continentul; Stratford vorbise cu neplăcere despre expunerea publică a comorilor jefuite în Paris. Dacă unele dintre operele acelea de artă cădeau în mâinile particularilor... sau se strecurau printre degetele celor din guvern... Benedict nu credea că tatăl său ar fi avut vreun scrupul dacă ar fi fost vorba să pună mâna pe ele, pe orice cale. Când lordul Stratford voia ceva, era rareori refuzat. Dar contrabandă?

Ieși înapoi la lumina soarelui, stingând felinarul. Ce trebuia să facă? Câteva coșuri rupte și niște paie aruncate nu dovedeau nimic. Benedict nu știa de unde proveneau operele de artă ale lui Stratford; nu se interesase niciodată de asta și nu cunoștea decât regulile stricte care priveau colecția. Chiar dacă ar fi vrut să își acuze tatăl, la cine ar fi apelat? Stratford era poate cel mai rece om din Anglia, dar cunoștea valoarea alianțelor și a conexiunilor.

– Ce-o să faci?

Tresări când auzi întrebarea lui Sebastian, pusă pe un ton atât de neutru.

– Ce pot să fac? Ce dovedesc câteva lăzi sparte? Nu vreau să-l protejez sau să trec cu vederea vreun rău pe care l-a făcut, se grăbi el să adauge, dar e doar o bănuială, și eu nu îndrăznesc să acționez fără dovezi. Se strâmbă; oare nu folosise aproape aceleași cuvinte ca să se scuze că nu făcuse nimic în favoarea lui Sebastian, cu ani în urmă? Dar dacă am spiona bărcile care vin aici și am descoperi ce au lăsat...

Prietenul său adoptă expresia unui om care înțelesese.

– Îndrăznesc să spun că domnul Weston nu s-ar opune dacă am pune un paznic sau doi pe proprietatea lui. Ridică mâna și arătă. Limita proprietăților e chiar aici, dincolo de curbă.

Un zâmbet întunecat îi împărți chipul în două.

– Să mergem să vedem cât de bine se vede.

Străbătură o distanță bunicică de-a lungul apei, când Boris începu să latre și cineva îi strigă de pe râu. O barcă lungă aluneca rapid, trăgând vâslele după sine ca să își încetinească înaintarea. Sebastian își liniști din nou câinele și ridică o mână, iar barca se apropie. Benedict păși în față ca să vadă mai bine, și servitorul de pe barcă exclamă tare:

– Milord!

Se opri la prora și flutură din mâini cu atâta putere, încât barca fu cât pe ce să se răstoarne.

– Știam că te vor căuta, murmură Sebastian. Moștenitorul unui titlu de conte nu dispare pur și simplu.

Buzele lui Benedict se subțiară. Nu dădea doi bani pe titlul de conte. În plus, reacția lui Stratford față de posibila asasinare a lui

Penelope îi împietrise inima atât de mult, încât nu mai rămăsese nici o urmă de slăbiciune, provocată de datorie sau de teamă sau de altceva.

– Da, răspunse el rece în timp ce barca trăgea la țărm și servitorul sărea în apă, împroșcându-l. Aici sunt.

– Milord. Bărbatul se opri să-și tragă sufletul. Benedict realiză că era Geoffrey de la grajduri. Slavă Domnului! Vă căutăm din zori. Contesa se va bucura nespus de mult că v-am găsit...

Benedict ignoră vorbele legate de îngrijorarea mamei sale.

– Soția mea și cu mine am fost foarte norocoși și am ajuns pe pământ. Poți să-i spui contelui că a fost dezamăgit.

Se întoarse, intenționând ca răspunsul acesta criptic să fie mesajul său final pentru Stratford.

– Dar, milord! exclamă Geoffrey. Nu pot.

– Dacă te izgonește, vei primi o slujbă în casa mea, spuse Benedict fără să se uite înapoi.

– Nu, domnule. Vreau să spun că tatăl dumneavoastră e mort. Dumneavoastră sunteți contele.

Benedict îngheță. Sebastian trase aer adânc în piept.

– Ce?

Geoffrey își plecă fruntea, și la fel făcură cei doi oameni de la vâsle care rămăseseră în barcă.

– Lordul, tatăl dumneavoastră, a suferit un atac fatal noaptea trecută. A murit de îndată ce a ajuns la Stratford Court, domnule. Înălțimea Sa, doamna, mama dumneavoastră, a trimis fiecare servitor din casă să vă caute pe dumneavoastră și pe Lady Atherton – adică noua contesă –, imediat ce s-a luminat. Ezită, apoi adăugă: Condoleanțele mele, milord!

Benedict aruncă o privire spre Sebastian, care părea la fel de năucit ca și el. Mort? Dar era incredibil; doar ieri, tatăl lui fusese la fel de teafăr ca totdeauna. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut să fie o minciună, că lui Geoffrey i se poruncise să spună orice, numai să îl facă să se întoarcă la Stratford Court, dar era de neînchipuit ca Stratford să afirme o asemenea erezie.

– Veniți cu noi? întrebă din nou Geoffrey.

Benedict se trezi tresărind din reverie.

– Nu. Poți să-i spui mamei mele că eu și Lady Atherton suntem la Montrose Hill. Nu voia să se apropie încă de Stratford Court. Cu siguranță că vestea despre tatăl său era o greșeală de vreun fel.

Dar nu era.

La mai puțin de o oră de la întoarcerea lui și a lui Sebastian, o trăsură se hurducăi pe alee. Înainte ca rândașul să descalece și să deschidă ușa, contesa de Stratford se aruncă afară. Benedict cu greu o recunoscu; părul îi era în dezordine, purta o rochie simplă de dimineață, și pelerina abia i se ținea pe umeri. Se uită în jur cu o privire sălbătăcită.

– Benedict... Oh, Ben!

– Mamă! Se repezi afară din casă și o prinse în timp ce se arunca spre el. Sunt aici.

– Mi-au spus că te-ai înecat, plânse ea. Și tu, și mireasa ta. Au spus că ați fost măturați de un val și că ați dispărut din ochii lor!

– Suntem în viață amândoi. O lăsă din brațe. Dar ce e știrea asta despre tata? Geoffrey a spus...

Ea încuviință. Fața îi era îmbujorată și ochii îi străluceau ca de febră. Benedict nu o văzuse niciodată mai puțin stăpânită.

– A suferit o apoplexie în timp ce se afla încă la bordul iahtului. De îndată ce *Diana* a ajuns la chei, a fost adus în grabă în casă, dar nu și-a mai recăpătat cunoștința. A murit înainte de miezul nopții; doctorul a spus că a fost inima. Nimeni nu a mai putut face nimic pentru el. Îi atinse fața, aproape nevenindu-i să creadă. Lordul Clary a spus că s-a făcut alb și s-a prins de piept când a descoperit că fuseseși măturat peste bord, și s-a prăbușit imediat. A murit gândindu-te că erai pierdut.

– Clary? întrebă aspru Benedict. E la Stratford Court?

– Nu, a plecat spre Londra dis-de-dimineață.

– De ce se afla pe iaht?

Contesa se opri când auzi tonul imperativ al întrebărilor sale.

– A spus că a venit să se uite la un tablou pe care contele se gândea să-l vândă. Și-a exprimat condoleanțele și s-a întors în oraș imediat. De ce?

Benedict clătină din cap. Bineînțeles, nemernicul de Clary fugise! Era timp destul să se facă dreptate cu lordul Clary, mai târziu.

– Tata e mort într-adevăr? întrebă el cu o voce șoptită, de parcă, dacă ar fi vorbit mai tare, l-ar fi făcut pe conte să iasă din trăsura familiei Stratford, cu un zâmbet ironic pe buze.

Contesa arboră un aer grav.

– Da. Spre uimirea lui, se aplecă și îi șopti la ureche: Nu te mai poate răni nici pe tine, nici pe altul dintre noi, niciodată.

I se puse un nod în gât. Nu dorise niciodată moartea tatălui său – nu prea mult – dar era sigur că nu simțea nici o durere. Era mai degrabă o năuceală amorțită. Își îmbrățișă mama puțin mai strâns.

– Nu îmi pare rău, șopti el.

În spatele lui, cineva se mișcă și el prinse de veste. Penelope stătea în prag, privind. Toți ceilalți rămaseseră înăuntru, plini de tact. Dar soția lui era acolo, așteptând, cu un șal subțire pe umeri și cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Vino încoace... Trebuie să o cunoști pe Penelope.

Contesa se trase înapoi.

– Probabil că nu are o părere prea bună despre mine.

Benedict privi spre soția sa și îi făcu semn cu mâna. Fără nici o ezitare, ea porni spre ei.

– Mamă, aceasta este cea mai frumoasă și mai generoasă persoană pe care am cunoscut-o în toată viața mea. Fii tu însăți și te va iubi.

Contesa schiță un zâmbet când Penelope ajunse la ei. Benedict își trase soția lângă el.

– Mamă, îți amintești de Penelope. Draga mea, ți-o prezint pe mama, contesa de Stratford. Sau, ar trebui să spun, contesa văduvă.

Privirea lui Penelope îi întâlni ochii. El îi spusese ce afirmase Geoffrey despre tatăl lui, dar și faptul că nu credea. Fără un cuvânt, ea schiță o reverență.

– Sunt încântată să fac din nou cunoștință cu dumneavoastră, doamnă. Sper că de data aceasta vom ajunge să ne cunoaștem cu adevărat și vom deveni prietene.

Mama lui părea uimită; se uita de la unul la celălalt. Benedict văzu momentul în care își dădu seama de adevăr.

– Draga mea, spuse ea cu o voce care tremura de emoție, bine ai venit în familie! Văd că fiul meu te adoră, iar eu nu pot face altceva.

Buzele lui Penelope se întredeschiseră de încântare.

– Milady e prea bună...

– Nu, spuse Benedict, zâmbind. Îi ridică bărbia și o sărută. Are cea mai mare dreptate.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu

Grădinile erau încă frumoase, chiar învăluite în primul îngheț al anului. Aerul era tăios și limpede, și Benedict își umplu plămânii cu el. Pentru prima dată din... dintotdeauna, era bucuros să se afle acolo.

În ciuda faptului că țineau doliu public după tatăl său, culoarele de la Stratford Court nu păruseră niciodată mai luminoase. Parțial din cauză că erau animate. Surorile lui veniseră amândouă la înmormântare, și rămăseseră acolo ca să refacă legăturile de familie. Samantha și Grey plănuiau să se întoarcă la Londra în curând, dar Elizabeth și soțul ei, lordul Turley, aveau să rămână până după Crăciun, când trebuia să vină pe lume copilul lui Elizabeth. Mărturisise că voia să nască acolo, cu mama ei alături, ceva inimaginabil cu o lună în urmă. Pe ușă erau panglici de crep negru, dar casa era mai veselă decât își amintea el să fi fost vreodată.

Penelope veni lângă el pe cărarea care ducea spre grădină, iar el își strecură brațul în jurul taliei ei. Începuse lucrările când ea se refăcea încă în urma înotului lor chinuitor în Tamisa, și continuă să o facă chiar și după ce ea insistă că își revenise, din pricină că îi plăcea. Chiar mai bine, *ei* îi plăcea. Își sprijini obrazul de umărul lui și scoase un mic oftat de fericire. Benedict zâmbi. Îi plăcea să o simtă alături de el.

–Am vândut iahtul, o anunță el. Lordul Marsden jinduia de mult după el, și a sărit în sus de bucurie când i l-am oferit.

Marsden era scoțian. Dacă îi fusese vândut lui, erau puține șanse să îl mai vadă navigând pe Tamisa. Benedict nu dorise să îl păstreze, și știa că Penelope nu ar mai fi pus piciorul pe el nici moartă.

– Presupun că e mai bine așa decât să îl faci surcele de aprins focul, replică Penelope. Sper că ți-a oferit un preț bun.

El o privi pieziș.

– Dacă mi-ar fi oferit doar suma care să acopere întreținerea lui pe un an, și tot ar fi fost un preț corect.

– Un șiling ar fi fost de ajuns, mormăi ea, dar apoi zâmbi. Să navigheze sănătos – el și toți invitații de la bord.

– Să călătorească sănătos în toate insulele din jurul Scoției.

Penelope râse, și începură să se plimbe amândoi prin grădină. Mirosul lavandei mai zăbovea încă. Mama lui plănuia să planteze mai mulți trandafiri la sosirea primăverii, și o atrăsese și pe Penelope în planurile ei. Împreună îl obligaseră să suporte o descriere detaliată a noilor aranjamente din grădină, până își acoperi urechile cu mâinile și le spuse râzând să facă așa cum voiau – ceea ce era exact ce își dorise Penelope, după cum își dădu seama. Zâmbetul ei triumfător compensă orice bănuială de manipulare. Prietenia care înflorea între mama și soția lui îi încălzea inima lui Benedict, așa că putea trece peste orice inconvenient horticol.

– M-am gândit să vând alte câteva lucruri, îi spuse el în timp ce se plimbau.

– Nu casa noastră din Londra! protestă ea. După ce am aranjat-o atât de bine!

El râse.

– Nu casa de pe Margaret Street. Aceasta era a lor, chiar dacă era cam mică pentru un conte. O conduse pe Penelope afară de pe cărare și deschise poarta grădinii, ținând-o mai aproape atunci când vântul dinspre fluviu îi lovi, fiindcă ieșiseră din grădina împrejmuită de ziduri. Niște teren.

O clipă, ea se uită țintă la el, apoi fața i se îmblânzi, fiindcă înțelesese.

– Cât de mult pământ, milord?

– Cam optzeci de acri.

Dincolo de pajiștile care vălureau, pe partea cealaltă a râului, se înălța dealul, încă sălbatic și neîmblânzit. Aproape de creastă se zăreau hornurile din Montrose Hill.

Întrebările fără răspuns despre tatăl său mai zăboveau încă în străfundul minții lui. Inspectase galeria tatălui său, dar i se făcuse pielea de găină de cum intrase în cameră, de parcă spectrul contelui s-ar fi ținut în umbră ca să-și protejeze colecția. După ce observase mai multe tablouri care ar fi intrat perfect în lăzile de dincolo de râu, părăsise galeria și o încuiase din nou. Poate că Grey l-ar fi putut ajuta să le sorteze. Și dacă se dovedea că galeria adăpostea opere de artă furate sau jefuite în timpul războiului... avea să se gândească ce să facă atunci. Nimeni nu se mai apropiase de mica peșteră de dincolo de râu, nici nu debarcase în apropierea ei. El și Sebastian angajaseră degeaba paznici care să stea acolo zi și noapte.

Celălalt posibil actor, lordul Clary, se volatilizase. Până să ajungă Benedict la Londra și să depună o plângere împotriva vicontelui pentru tentativă de asasinat, Clary plecase. Lady Clary nu fusese de nici un ajutor, declarând că soțul ei îi spusese că avea niște afaceri urgente pe domeniul lui din Țara Galilor. Un călăreț trimis în Țara Galilor confirmă că lordul Clary nu era acolo. Benedict bănuia că era pe undeva pe lângă Țara Galilor, dar nu putea face mare lucru înainte ca investigatorii săi să-l localizeze. În momentul în care Clary avea să-și arate din nou fața în societate, Benedict avea să fie însă pregătit și în așteptare.

Dar cea mai mare preocupare era Olivia Townsend, despre care nu se mai auzise nimic. Benedict era de acord cu Penelope care spunea că lordul Clary plecase probabil în căutarea ei. Însă scrisoarea pe care i-o trimisese Penelope fratelui ei Jamie ajunsese în cele din urmă la destinatar; acesta veni călare la Stratford Court, la două zile de la înmormântarea contelui, și declarase fără drept de apel că avea s-o găsească pe Olivia. Până acum primiseră doar două scrisori scurte în care vorbea despre progresele sale – sau mai degrabă despre lipsa lor –, dar Penelope credea că Jamie era mult mai inteligent decât Clary și că avea să dea primul de urma Oliviei. Benedict spera că avea dreptate, după cum spera și că James Weston avea să-i mai lase și lui o bucată din Clary, ca să se poată răzbuna.

– Mulțumesc, spuse blând soția lui, îndreptându-i atenția spre țărmul opus. Asta o să îndrepte lucrurile.

Brațul lui se strânse în jurul ei.

– Nu aș putea să consider niciodată că pământul acela e al meu. Dacă Sebastian nu va voi să-l ia înapoi, dintr-un motiv oarecare, va trebui să vorbești cu sora ta ca să-l convingă.

– Oh, cred că va accepta oferta ta. Zâmbi. Abigail iubește plimbările prin păduri, știi, și el o să vrea să-i ofere mai multe păduri de explorat.

Buzele lui se arcuiră.

– Chiar așa. Mă întreb dacă există vreo comoară pierdută de mult în pădurile acelea. Poate că ar trebui să le explorăm înainte de a le vinde.

– La ce te referi cu asta?

– La ce? El se opri uluit. Să nu-mi spui... Chiar ai uitat?

O roșeață grăitoare îi cuprinse chipul, dar ea se mulțumi să facă ochii mari.

– Știi, o acuză el, încolăcindu-și brațul în jurul mijlocului ei și lipind-o de el. Ai o datorie față de mine, doamnă.

– E prea frig ca să mergem, protestă ea, arătând că știa exact despre ce era vorba.

Când dorise ca el să ajute la redobândirea reputației lui Sebastian, Penelope îi promisese să îi arate grota de la Hart House. El auzise povești despre ea încă din copilărie și, în ciuda anilor în care cutreierase pădurile, de obicei împreună cu Sebastian, nu o găsise niciodată. Dar probabil că Sebastian o găsise la un moment dat, și o văzuse și Abigail, care îi spusese la rândul ei lui Penelope. De când făcuse promisiunea, avuseseră loc câteva evenimente care îi distrăseseră atenția – un scandal, o nuntă în pripă, o curtare intermitentă care se transformase în iubire, ca să nu mai vorbim despre călătoria aproape fatală cu iahtul –, dar el nu uitase, nici nu-și pierduse interesul de a vedea grota.

– Abby a spus că înăuntru e frig ca iarna, chiar și vara. Nu-mi pot imagina cât de frig ar fi acum.

– O pelerină groasă și niște cizme călduroase te vor apăra de frig.

– E chiar în pădure. În adâncul pădurii, de fapt. Ea se strâmbă. Ultima dată când am căutat-o, am căzut în noroi și mi-am răsucit glezna.

– Eu am mers de sute de ori prin păduri și jur să te protejez de orice mlaștină periculoasă. Ridică sprâncenele, așteptând. Am căutat-o doar douăzeci de ani. Chiar ai de gând să nu respecți o promisiune?

Ea pufni.

– O să fie tot acolo la primăvară!

– Hai, dragă, o linguși el. De Crăciun, ca un dar.

Penelope ezită, apoi îi luă mâna și i-o puse pe pântecul ei.

– O să am alt dar pentru tine, la vară.

Benedict rămase nemișcat.

– Ce? întrebă el prostește.

Ea încuviință.

– Am vorbit cu sora ta, cu mama și cu moașa. Toate au fost de acord.

Benedict își trecu degetele peste abdomenul ei încă plat. Un copil al său! Îi trecu rapid prin minte că trebuia să aibă grijă și să nu ajungă să-și trateze copiii așa cum îi tratase tatăl său, dar apoi izgoni acest gând. Nuiaua nu mai era în birou; o aruncase pe foc în ziua înmormântării tatălui său. Și Penelope avea să îl corecteze rapid dacă rătăcea în direcția aceea. Era mai bine să se gândească la toate modurile în care și-ar fi dorit să fie educat, și să aibă grijă ca acest copil să aibă o viață mai fericită decât a lui – cel puțin până acum.

Își îmbrățișă soția și o sărută. Era nespus de bucuros că o avea. Îi era recunoscător chiar și tatălui său, fiindcă dacă Stratford ar fi fost un tată mai binevoitor, Benedict ar fi putut fi căsătorit acum cu o femeie molatică dintr-o familie excelentă, care nu i-ar fi înrobit niciodată inima și sufletul.

– Atunci *trebuie* să îmi arăți grota, ca să știu unde va pleca fiul nostru atunci când va dori să scape de perceptori.

– Sau fiica ta.

El râse încet.

– Da, cu tine ca mamă, orice fiică va fi la fel de îndrăzneață ca un fiu.

– Nu pare să te mai deranjeze îndrăzneala mea, spuse ea privindu-l sfioasă.

– Permite-mi să te asigur că ador îndrăzneala ta aventuroasă, iubirea mea. El îi ridică bărbia și se minună de dragostea pură care strălucea în ochii ei. Sau, mai bine... permite-mi să ți-o dovedesc.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon